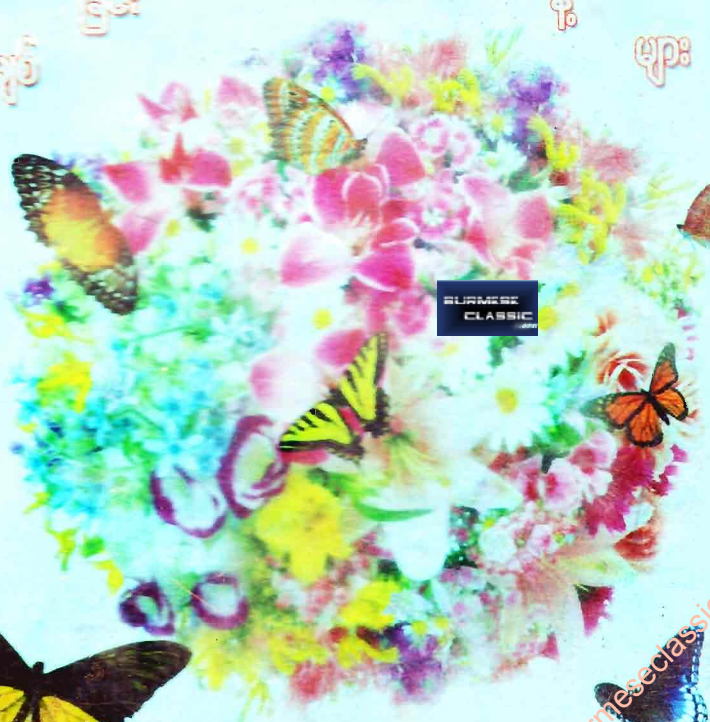

ကြည်စိတ်ဖြူစေ

နှစ်ခြင်း
မိတ်ဆက်
ရန်
များ

BURMESE
CLASSIC

Design & Artist by
Zaw Zaw

ချစ်ခြင်း၏ဆင်းရဲနံ့များ
ကြယ်စင်မှူးဝေ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၁၄၀၇၀၆၁၁]

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၁၅၃၆၀၆၁၂]

ထုတ်ဝေသူ

ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)

တိုက်-၂၁၊ အခန်း(၁၁)၊ စီးပွားကူးသန်းအိမ်ရာ၊

မြောက်ဒဂုံ။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မောင်လွင် (ကဝိရတနာပုံနှိပ်တိုက်)

၂၀၄၊ လမ်း (၃၀)။

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အိမွန်သက်သက်လွင် (သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်)

၁၀၆၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ မတ်လ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်။

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ရွှေစကားစာပေ

B-48၊ ပိတောက်ဝါ (၄)လမ်း၊ FMI City

လေပြည်သင်းတစ်ခုလို

သင်းသင်းလေး မွေးပျံ့နေတယ်...

အကောင်အထည်မရှိ

ဂုဏ်ဒြပ်မရှိ

လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ

ဘာဆိုဘာမှမရှိတဲ့

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အသင်းဆုံးအလွမ်း

ချစ်ခြင်း၏ ဆင်းရဲနံ့ဆန်းတွေ

BURMESE
CLASSIC

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

တိုင်းရီး ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့လွှာသည်
လမ်းတလျှောက်မှာ ရှားရှားပါးပါး မြန်မာဘုန်း တော်ကြီးသုံးပါးကို
ကြိုဆိုလျှောက် လှမ်းပြီးဖူးတွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် “မေမိုးယံဦး” ရင်ထဲ
ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားအောင်ပင် ကြည်နူးစိတ် ဖြစ်ရပါသည်။

ဒီစကားကိုရောက်တာ ခုနစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ယခုလို ရဟန်း
တော်များ (အထူးသဖြင့်) မြန်မာရဟန်းတော်များကို ဖူးတွေ့ခွင့်ရဖို့ဆို
တာ ကြုံတောင်ကြုံခဲ့ ခုလွှာတစ်ပါးပါပဲ။

သို့သော် မေမိုးယံဦးမှာ ရဟန်းတော်များ အနီးသို့ကပ်ပြီး

မဖူးတွေ့ရဲပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမဝတ်ဆင်ထားမိတာ အင်္ကျီကလုံလုံခြုံခြုံပေးမယ်။ စကတ်က ခူးအထက်ရောက်နေလို့ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးတွေရေမှာ သူမဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျပ်လ်ရိုကျိုးရှစ်ခိုးရမှာလဲ။ မြန်မာမိန်းကလေးပီပီ ရဟန်းတော်တို့ရေမှာ လုံလုံခြုံခြုံ၊ ဣန္ဒြေရဝတ်စားဆင်ယင်ရမည်ဆိုတာကို မေမိုးယဉ်း သိပါသည်။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး မိမိရောက်ရှိနေရာမှပင် မတ်တပ်ရပ်လက်အုပ်ကလေးချီပြီး မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ပူးမြော်ကြည့်ညှိရပါတော့မည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ပီတိစိတ်ကြောင့် မေမိုးယဉ်း၏ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် လှိုင်းထန်နေမိသည်နှင့်အမျှ ရွှေမျက်ရည်က ဝဲချင်ချင်။

ယခုလို မိတစ်ကွဲ့၊ ဖတစ်ကွဲ့၊ နိုင်ငံတစ်ကွဲ့နှင့် ကျောင်းလာတက်နေရသည့်အခါ ဝမ်းသာစရာရှိလည်း မျက်ရည်စို့ ဝမ်းနည်းစရာရှိလည်း မျက်ရည်စို့တတ်တာ သူမအတွက် နိယာမတစ်ခုပင် ဖြစ်နေ၏။

“ဟောတော်...”

ခမ်းလှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ပြီးဖူးမြော်ကျန်ခဲ့စဉ် အစိုးမရသည့် စင်္ကာပူပိုးကပြုန်းကန် ရွာချလိုက်ပြန်ပါပကော။ အိကွေတာနှင့် နီးသည့်အပြင် သစ်ပင်သစ်တောများ ထူထပ်သည့် ကျွန်းနိုင်ငံပေမိုလားမသိ စင်္ကာပူ

မိုးက အခါမရွေး အစိုးမရ။ သူမတို့လို ဌာနေတစ်ဝိုင်း ဖြစ်နေသူများက အမြဲလိုလို ထီးဆောင်လေ့ရှိကြသော်လည်း ရှေ့ကရဟန်းတော်များမှာ ထီးပါပုံမရကြပါချေ။

မေမိုးယဉ်းမှာ သူမ၏ပန်းရောင်ထီးလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲထုတ်ဖွင့်ပြီးလျှင် ရှေ့မှရဟန်းတော်အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းဖို့အပြေးကလေးသွားမိသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ နှစ်ပါးက တော်တော်လှမ်းလှမ်းရှိ အဆောက်အဦးတပ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားပြီမို့ လောလောဆည် ကျန်ရှိနေသေးသည့် ရဟန်းတော်အား မေမိုးယဉ်း ရိုဂိုသေသေဖြင့် ဖွင့်ပြီးသားထီးကလေးကို ဆက်ကပ်လိုက်ပါသည်။

“အရှင်ဘုရား . . . တပည့်တော်မကို ချီးမြှင့်သောအားဖြင့် ဒီထီးကို အလှူခံတော်မူပါ”

ရဟန်းတော်က သူမကိုတည်ငြိမ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။ သူမကိုလည်း မြန်မာမိန်းကလေးမှန်း တန်းခနဲသိသွားပုံရပါသည်။

“နေပါစေ ဒကာမလေး”

သို့သော် မေမိုးယဉ်း ထီးကလေးကို လှူဒါန်းဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဒီထီးလေးကို ယူသွားတော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်က ကိစ္စ
မရှိပါဘူးဘုရား။”

ထီးကလေးကို ရဟန်းတော် အရှင်သူပြတ်၏လက်ထဲသို့ အတင်း
ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး သူမအပြေးကလေး ထွက်လာမိခဲ့သည်မှာ စေတနာဗရပု
နှင့်ဖြစ်သည်။

ကြုံတောင်ကြုံခဲ့အဖြစ် လှူတောင်လှူခဲ့ လှူခဲ့ရသည့် အလှူ
ကသူမ၏ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို ရက်အတန်ကြာသည်အထိ လှိုင်းထန်
ဂယက်ထနေစေမည်လားပင် မသိနိုင်တော့ပါချေ။

အခန်း(၂)

ကြာလည်းမမေ့

ရှာလည်းမတွေ့

ငါလည်းတစ်နေ့ ဆိုတဲ့စကားလေးဟာ သေခြင်းတရားသဘော
ကို လှစ်ဟပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သော်လည်း နေ့ခွန်းကတော့ ကိုယ်ယူချင်ရာ
ကိုဆွဲပြီး ယူပစ်လိုက်ပါသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မိန်းမဆောင်းပန်းရောင်ထီးလေး
ကို လွမ်းဆွတ်တသွား ငေးကြည့်ရင်း နေ့ခွန်းစိတ်တွေ လွင်မျောနေလျှင်
အတူနေသူငယ်ချင်း အောင်ချမ်းက ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းချီးပြတာ
ပေးခဲ့သည်။

“လုပ်မနေနဲ့ နေ့ခွန်း။ အခု ၂၁ ရာစုထဲရောက်နေပြီ။ ၁၈

ရာတုန်းကလို ကုန်းဘောင်ခေတ်တုန်းကလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို
မြင်မြင်ချင်း မချီမဆန် စွဲလန်းချစ်ခင်မိတယ်ဆိုကတည်းက မင်းဘယ်
လောက်တုံးတယ်ဆိုတာ ဖော်ပြတာပဲ။ ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း အဲဒီ
ကတည်းဘာညာ၊ သာရကာလုပ်ပြီး Address လေးဘာလေး
တောင်းထားပါလား။”

“အဲဒီတုန်းက ငါကရဟန်းဝတ်နဲ့ကိုးကွ။ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကြီးတစ်ခုလုံး ငါ့ကြောင့် အမဲစက်မရှိစေချင်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရောပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာ တစ်လလောက်ဝတ်လို့ပဲ။
တစ်နှစ်လောက်များ ဝတ်လိုက်ရင်”

မညာမတာ ပက်ပက်စက်စက် ပြောနေသည့် အောင်ချမ်းကို
နေခွန်းအပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။ သူလည်း ဂရုဏာဒေါသနှင့်ပြောတာ
ပါပဲ။ ထိလွယ်၊ ရှလွယ်၊ ခံစားလွယ်သည့် မိမိနဲ့လုံးသားကို အပြစ်တင်
ရအောင်လည်း နေခွန်းဆိုတာ ခပ်ပေါ့ပေါ့လောလော ယောက်ျားတစ်
ယောက်မဟုတ်။

အသားလတ်လတ်၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ရုပ်ချောချော၊ ယောက်ျား
ဝီရိသသမှာ အင်တာနေရှင်နယ် စတိုင်အပြည့်နဲ့။

အချစ်ဆိုတာ ပန်းကလေးပွင့်သလိုမျိုးလား။ သူ့အခါအခွင့်
သင့်တဲ့အခါ ဖျတ်ခနဲ ဝေဆာဖူးပွင့်တတ်ပါသလား။

ယခုအရွယ်အသက် (၂၇)အထိ၊ တိတ်ဆိတ်အိပ်မောကျနေခဲ့
သည့် သူ့ရဲ့နဲ့လုံးသားလေးသည် ပန်းနုရောင်ထီးကလေးတစ်လက်ကြောင့်

အဆရာအနာတရတွေ စူးနစ်စွဲထင်ခဲ့ပေပြီ။

ဒီအဆရာကရော ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အခါထိအောင်များ
နေခွန်းကို ညည်းပန်းနှိပ်စက်နေမှာပါလိမ့်။

ရှာလည်းမတွေ့...

ကြာလည်းမမေ့...

ကြာလည်းမမေ့...

ရှာလည်းမတွေ့...တဲ့။

ဒီစက်မှုမှာ တစ်နှစ်လုံးလုံး သွားလေရာ၊ ရောက်လေရာအရပ်
မှာ ပန်းနုရောင်ထီးကလေးပိုင်ရှင်ကို သတိတရဖြင့် အမြဲတစေ မျက်စိဖွင့်
နားစွင့်ကာ ရှာဖွေခဲ့ပါသော်လည်း ပျောက်သောသူ တစ်ယောက်သော
သူကဖြင့် ရှာလို့မတွေ့တော့ပါချေ။

ကိုယ့်အိပ်ယာ ကုတင်ထက်မှာ လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းအောက်
ခွေသွင်းပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ နေခွန်းငြိမ်သက်နေမိသမျှ အောင်ချမ်းက
တော့လှုပ်လှုပ်ရွရွ။

မနက်ဖြန် ပြည်တော်ပြန်ကြမည်မို့ ဒီကနေ့ အလုပ်ရှုတ်နေကြ
ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ချမ်းမှာ လေကလေးပင် တချွန်ချွန်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်
တိုင်းပြည်ပြန်ရမှာ ပြည်တော်ပြန်ရမည်ဆိုတာ အလွန်ပျော်စရာပေါ့။
သို့သော် အများတကာနှင့် ဆန့်ကျင်စွာပင် နေခွန်းကတော့

မပျော်ခဲ့ပါချေ။ သူ့ကိုအရူးရယ်လို့ ဆိုချင်ရင်လည်း ဆိုကြပါလေတော့။
ရင်နာစရာ အတိတ်ဆိုးများနှင့် ပြည်နက်နေခဲ့သည့် အမိမြန်မာ
ပြည်ကြီးမှာ သူ့ကိုလိုလားနှစ်သက် ကြိုဆိုမည်သူတွေ ဘယ်မှာရှိကြမလဲ။

“မေမေ”

မျက်စိမှိုက်ထားပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အမြဲရှိပုံထင်၊ ရင်ထဲ
စူးနှစ်နာကျင်နေမိသည်က မချီမဆန့် အသက်ထွက်ခဲ့ရရှာပါသော နေဒွန်း
၏မွေးမိခင်။

နေဒွန်းအံ့ကြိတ်မိပါသည်။ တောက် အချက်ပေါင်းများစွာကို
လည်း ရင်ထဲမှာ အဆက်မပြတ် ခေါက်မိလိုက်သည်။

သွေးအန်ပြီး သေဆုံးခဲ့သည်မေမေ။ သွေးအားနည်းရောဂါသည်
တစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပဲ သွေးအန်ပြီး မချီမဆန့် သေဆုံးတတ်ပါသလား။
ဆေးပညာပဟာသုတတွေ မရှိရသည့်ကြားထဲ ပထွေးဖြစ်သူ ဦးမြထွတ်၏
ဩဇာအာဏာတွေကလည်း သူ့ကိုမလူးသာ မလွန်သာနိုင်ပါချေ။

ရင်ထဲမှာတော့ သံသယတွေ အထပ်ထပ်ဖြင့် ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး
ပြာကျလှလေ။

“ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ နေဒွန်းရယ်။ အခုဆို မင်းဒီ
စင်္ကာပူကိုရောက်တာ ၄ နှစ်တင်းတင်းလည်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ တော်တော်လည်း
စုမိဆောင်းမိရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ်ပြန်တာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကမြေ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကရေ၊
ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကလေမှ တို့ကို ကျန်းမာလန်းဆန်းစေပါတယ်။ ငါတို့စီစဉ်

ထားကြသလိုပဲ တို့ဟိုမှာ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ကြမယ်။ နာကျည်း
တာတွေ လွမ်းဆွတ်တာတွေကိုမေးပစ်လိုက်တော့။ ငါ့ကိုယ်ချင်းမစာလို့
ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ပန်းရောင်ထီးမလေးကလည်း မြန်မာပါပဲ။
မြန်မာပြည်မှာ ပြန်တွေ့ချင်လည်း တွေ့မှာပေါ့။ ရေစက်ပါရင်၊ ဖူးစာ
ဝါရင် ပြန်ကိုတွေ့ရမယ်ကွာ။ ကဲ...လုပ်။ ဝိုင်မနေနဲ့။ သိမ်းစရာရှိတာ
သိမ်း။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးရင် အနားယူကြရအောင်။ ဒီည စင်္ကာပူ
ရဲ့အရသာကို အပြည်အဝ ထိုင်ကြည့်ကြမယ်။

မနက်ကျရင်တော့ တာတာပဲ။ ငါတို့တွေ ကိုယ်ပြည်၊ ကိုယ်
ရွာမှာ လူရာဝင်ဝင်၊ လူတန်းစေ့စေ့ ပြန်ပြီးနေထိုင်ကြပါစို့ကွာနော်”

အောင်ချမ်း သူ့အနားမှာကပ်ထိုင်ပြီး တရားချလျှင် နေဒွန်း
နာခံရပါသည်။ ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်နေရုံနှင့်မပြီး။ လက်တွေ့လုပ်
ဆောင်မှုများနှင့်လည်း အချိုးကျကျ ပေါင်းစပ်ရပါဦးမည်။

လုပ်သင့်လှမှုထိုက်၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာတွေကို ဘဝမှာ
နောင်တမရရအောင် လုပ်ဆောင်ကြရပါဦးမည်။

ဘဝဆိုတာ လက်တွေ့ကျတဲ့ ဆူးကန္တာရကြီးပါပဲ။

အဲဒီဆူးကန္တာရကြီးထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါး လွမ်းမောနေတာထက်
တန္တာရခြင်သံတစ်ကောင်လို ရဲရဲရင့်ရင့်သတိနှင့် ဖြတ်ကျော်ပစ်ပါမှ ဒီခရီး၊
ဒီလမ်းကို အနိုင်ရပါလိမ့်မည်။

ယောက်ျားကောင်းတို့၏ မာန်ဖြင့် ရင်ကိုတင်းထန်၊ ညစ်ဖျစ်
မြှိတ်ထောက်လိုက်သောလည်း နေဒွန်း၏ရင်မှာ ဆူးနှယ်ဒိုတွယ်ခိုင်မာ

၁၂ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

နေသည်များက မေမေဒေါ်နီလင်း၏ သွေးအနံ့သေဆုံးသွားသည့် မျက်နှာ
လေးနှင့် ပန်းနုရောင်ထီးပိုင်ရှင်မလေး၏ မျက်နှာများပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၃)

ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေကို မဆိုထားဘိ။ ကိုယ့်လေကို ရှူလိုက်ရ
ကတည်းက လန်းဆန်းချမ်းမြေ့သွားတတ်ကြတာ နိုင်ငံချစ်သူတိုင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ၏ တောတောင်ရေမြေ ရှုခင်းများကို အပေါ်စီးမှ
ငုံကြည့်ရင်း နေဒွန်း၏ရင်မှာ ကျဉ်းခနဲဖြစ်ရပါသည်။

သူ့ကို ဘယ်သူတွေ ကြိုဆိုကြမှာလဲ။ သူ့မှာ နွေးထွေးမှုတွေ
မရှိ၊ ကြိုဆိုမည့်သူတွေမရှိ။ ကိုယ်တိုင်းပြည်ဖို့ တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်ကြောင့်
ပြန်လာခဲ့မိသော်လည်း နေဒွန်းရင်မှာ မချမ်းမြေ့သလိုနယ်။

အေးလေ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာတွေက
တော့ ဖြစ်လာမှာပဲ။ လုပ်ရမှာပဲ။

နေဒွန်းမျက်ဝန်းထဲမှာ ဦးမြထွတ်နှင့် ယုဝတီဆိုသည် ကောင်

မလေး၏ရုပ်တို့ကို နာကျည်းစွာ မြင်ယောင်လာရပြန်သည်။ ဦးမြထွတ်က သူ့ပထွေးကြီးဖြစ်ပြီး ယုဝတီကတော့ ဦးမြထွတ်၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်သည်။

သူထွက်လာတုန်းကတော့ ဒီကောင်မလေးဟာ အသက်ဆယ်ခြောက်လေးနှစ်အရွယ်။ သူ့ကို အလွန်အင်မတန် တွယ်တာဂရုစိုက်သည့် ကောင်မလေးပေမယ့် နေ့ခွန်း ယုဝတီကို မုန်းပါသည်။

အလကား မာယာများတဲ့ကောင်မလေး။ စူပတ်ပုတ် ကောက်ချိတ်ချိတ်ရုပ်က သူ့မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း ဝင်းပသွားတတ်တာကိုက သူ့အေးသင်ထားလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

မေမေအသက်။ မေမေပစ္စည်းတို့ကို ပိုင်စိုးချယ်လှယ်နေသည့် ဦးမြထွတ်ကြီးကို နေ့ခွန်း တူးခါးနေအောင် မုန်းပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သင်းတိုသားအဖနှင့် ရေခြား၊ မြေခြား၊ ကမ္ဘာကြီးပါ ခြားနေလိုက်ချင်ပါ၏။

သို့သော် အောင်ချမ်းဆိုသည့် သူငယ်ချင်းကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီး သူငယ်ချင်းကောင်းတို့၏ လမ်းညွှန်ဆွဲခေါ်မှုမှာ သူလိုက်နာရပေတော့မည်။

အင်း ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်မြေဟာ ကိုယ့်အတွက် အသင့်တော်ဆုံး ဆေးတစ်ခွက်ပါပဲလေ။

နာကျည်းမုန်းတီးမှုများနှင့် လွမ်းဆွတ်သတိရမှုများကို နေ့ခွန်းဖြတ်တောက် ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်စဉ် သူတို့လေယာဉ်လည်း မင်္ဂလာဒုံ

လေဆိပ်ကို ဆင်းသက်ပါလေတော့သည်။

အောင်ချမ်း၏အသွင်က ငှက်သွင်ပျံကြွမတတ်သော် ဆိုသည့်အတိုင်း အစွမ်းကုန်ပေါ့ပါး လတ်ဆတ်လျှက်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လေယာဉ်မရပ်နားခင်ကပင် လေယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းတော့မည်ရပ်နှင့်။

အေးလေ သူ့မှာတော့ မိနှင့်ဖနှင့် ချစ်သူဝန်းမယားနှင့်ပေကိုး။ အောင်ချမ်း၏တဝက ချစ်သူ၊ ခင်သူတွေဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်။ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးတို့ဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်။

ဒါဟာပဲ ဘဝဆိုတာပေါ့လေ...

လောကအလယ်မှာ ရေမျောသီး တစ်လုံးလို မျောချင်ရာမျောနေမည့်အစား သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ထောက်ကန်ထားတတ်ကြသည်ပင် ဘဝပေါ့။

“လာလေ ကိုနေ့ခွန်း။ ခင်ဗျားဗျာ တက်ကြွစမ်းပါ။ ဘဝဆိုတာ အများကြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်ဗျာ။ နာကျည်းမှု၊ လွမ်းဆွေမှုတွေနဲ့ ဘဝကို မှောင်ချမှောင်မိုက်စမ်းပါနဲ့။ ခုမှနေထွက်စပဲ ရှိသေးတယ်။ ရှေ့လျှောက်ပြီး လှပလင်းပွင့်လာမယ့် လောကကြီးကို ခင်ဗျားမျှော်လင့်စမ်းပါဗျာ”

“ရတယ် သူငယ်ချင်း။ ကိုယ်စိတ်ခိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်အတွက် စနိုးစနောင် မဖြစ်ပါနဲ့။ ဟောဟိုမှာ သူငယ်ချင်းရဲ့ မိသားစုတွေ”

ကြံဆိုကြသူများထဲမှာ အောင်ချမ်း၏ မိသားစုတွေက ပျော်ပျော်မြူးမြူး ဝင်းဝင်းပပ၊ ချစ်သောသူများနှင့် တွေ့ဆုံခန်းကို ပွဲတစ်ပွဲကြည့်နေသည်ပမာ နေ့ခွန်းငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

သိင်္ဂါရ ရသကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်မြင်ကွင်းတွေကိုပါပဲ။

ကိုယ်အိတ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်တွန်းရင်း နေခွန်း သူတို့အနား
သို့ရောက်ရှိသွားပြီး အောင်ချမ်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“သူငယ်ချင်းရေ နောက်နေ့မှဆုံကြမယ်...”

“ဟာ... ကိုနေခွန်း နေဦး နေဦး ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ
ဖေဖေ ခေါ်ပါဦး...”

ပဋိသန္ဓာရ စကားများ ရွှန်းရွှန်းဝေသွားကြပေမယ့် နေခွန်း
အားလုံးကို မချီပြုံးဖြင့်ပြုံးပြန့်တက်လိုက်ပါသည်။

“ရတယ် နောက်မှတွေ့ကြတာပေါ့။ ဒီမြေ၊ ဒီရေဟာ ကျွန်တော်
မြေ၊ ကျွန်တော် ရေပါ။ ကျွန်တော် မြေမှာ ကျွန်တော် အားရပါးရ
လွတ်လပ်စွာနေလိုက်ပါဦးမယ်ဗျာ။ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့...”

အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး နေခွန်းထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

မေမေနှင့်အတူ မွေးနေ့တိုင်း တမေတမော အတူတက်ဖြစ်ခဲ့ကြ
သည့် ရွှေတိဂုံဘုရားကိုသွားမည်။ ကျန်သည် ဘုရားစံတွေကိုလည်းဖူးမည်။

မေမေနှင့်အတူနေထိုင်ခဲ့ကြသည့် မိမိမွေးဖွားရာအိမ်ကိုတော့
နေခွန်း ဘယ်တော့မှခြေဦးမလှည့်ချင်ပါလေ။ အဲဒီအိမ်မှာ ဦးမြထွတ်တို့
သားအဖ ရှိသည်။

ရပိုင်ခွင့်တွေ၊ ရလိုမှုတွေကို နေခွန်းထည့်သွင်းမစဉ်းစားသေး။
မေမေ သေဆုံးခဲ့ရသည်အိမ်မှို ခြေဦးမလှည့်ချင်သေး။ ဒါဖြင့် သူ ဘယ်မှာ
နေလဲ။

“အဲ...”

ငှက်စလုံးလုံး မြန်မာပြည်ကိုမပြန်ခဲ့ပေမယ့် အောင်ချမ်းကို
ဝယ်ထားခိုင်းသည့် တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း၊ သူ့မှာရှိသည်မဟုတ်ပါလား။
တိုက်ခန်းသောလည်း သူ့ဆီမှာ ရှိသည်မို့ ထိုတိုက်ခန်းလေးကိုပဲ
သွားရောက်နေထိုင်ဖို့ နေခွန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သည်စဉ် လေဆိပ်အဆောက်အဦးမှထွက်လာသည့် သူ့ထံ
ဖွဲ့စည်းထားသော လူလုပေ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်
လာခဲ့သည်။ တီရှပ်အဖြူနှင့် ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာရောင်က သူမကိုယ်မှာ
လှလှပပ၊ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ ကေန္တ တက္ကစီမောင်းသည့် ကောင်မလေးများ
လား။

“ကိုကိုကြီး...”

တုန်ယင်လိုက်လှဲသောအသံက ယခုပင် ငိုချင်တော့မယောင်။
သူမဟာ ဘယ်သူလဲ။ မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ လှလှလေးကမျက်ရည်များနှင့်
စိုရွှံနေသော်လည်း ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ရယ်ပြနေသည်ကြောင့်
ငယ်ရပ်က အထင်သေး။

“ယုဝတီ...”

သူ့အသံက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် အာမေဇိုတ်သံ။
သင်ဟာ ဟိုတုန်းကလို ပိန်ချည်လေး မဟုတ်တော့ဘဲ မာရ်နတ်
ရဲသမီးတော်လို ဖွဲ့စည်းလှပနေပါပကော။

အဆိပ်ပင်တစ်ပင်၏ ဖွံ့ဖြိုးစေစည်မှုဟာ လောကကို ဒုက္ခပေးဖို့ပဲ

ဖြစ်မှာပေါ့။

“ဟုတ်ပါလားလို့ရင် ကိုကိုကြီးကို ဖေဖေက ကြိုခိုင်းလိုက်လို့ပါ”
သူ့ထဲမှ အိတ်ကြီးကို လွှဲပြောင်းတွန်းယူပြီး ယုဝတီသူ့ရှေ့ထွက်ခွာ
လျှင် နေဒွန်း တဒင်္ဂကြောင်နေမိပါ၏။ နောက်မှ သူမ နောက်သို့
နေဒွန်း ခပ်သွက်သွက်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်စမ်း ယုဝတီ။ နင် ရူးများနေသလား နင်တို့ကိုကြောက်လို့
ထွက်ပြေးသွားတဲ့ငါ့ကိုများ လာပြီးကြိုရသတဲ့။ ဘာလဲ မအေတို့သတ်ရုံနဲ့
အားမရလို့ သားကိုပါ ဆက်သတ်ချင်သေးလို့လား ယုဝတီ။ ပေး ငါ့အိတ်။
ငါ့ဖာသာ ငါတိုက်ခန်းကိုသွားမယ်။”

နင်ဖေဖေကိုပြောလိုက်ပါ ယုဝတီ။ နေဒွန်း ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ
ဥစ္စာပစ္စည်း မက်မောလို့ပြန်လာတာမဟုတ်ဘူး။ သတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့တွေစဉ်းစား
မနေနဲ့။ ဒေါ်နီနီလင်းရဲ့ အမွေကို စိတ်ချ။ လက်ချဲ့သာ စိုးစိတ်ော်မူပါလို့
ဆက်ဆက်ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက်ပါ။ ဒါပဲ . . .”

ယုဝတီ လက်ထဲမှ ကိုယ်အိတ်ကို ဆောင်ဆွဲတွန်းယူပြီး နေဒွန်း
ထွက်လာလျှင် တက္ကစီကောင်လေးများ သူ့ထံပြေးလာကြပါ၏။ ကားသမား
တစ်ယောက်၏လက်သို့ ကိုယ်အိတ်ကို လွှဲပေးလိုက်ပြီးလျှင် နေဒွန်း
ထိုကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်၊ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ယုဝတီအား တစ်ချက်လေးမျှပင် သူ့လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။
သူ့ဖာသာ သေချင်သေး။ ကျေချင်ကျေ။ ငိုချင်ငို။ ကိုယ်အလုပ်
မဟုတ်။

အခန်း(၄)

“အား . . . တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး မှီစော်နံနေတာပဲ . . .”

တိုက်ခန်းလေးက စမ်းချောင်းထဲမှာရှိပြီး နေချင်စဖွယ်
သင့်တောင့်သက်သာပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း လူမနေတာကြာသဖြင့် ခိုချေး
တွေ၊ ငှက်မွေးတွေနဲ့၊ မြွေတွေ ဘာတွေ တောင်ခိုအောင်းနေလေမလားမ
သိ။

ခုတီယထပ်မိုသာ တော်တော့သည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်ဆိုလျှင်ဖြင့်
အေးလေ အပေါ်ရောက်လေ ဖုန်မရှိလေ ပေါ့။ ၆ ထပ်ဆိုတာလည်း
ဘာရှိတာမှတ်လို့။ စက်မှုပြန်ကြီးပေမို့ ၆ ထပ်လောက်ကို မြင်လှပြီလို့ထင်
စရာမရှိပါ။ အထပ် ၂၀၊ ၃၀ တွေတောင် နေခဲ့၊ စားခဲ့ပြီးပြီပဲ နော်။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂလေးတွေလည်း အသင့်အတင့်တွေ့ရ
သည်။ ကျွန်တို့တိုက်ခန်းဝယ်ကတည်းက လက်လွှဲပါလာလေသလားမသိ။

“အမယ်...”

ဖုန်းကလေး နီနီကိုပါ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် နေခွန်းပြဲသွားမိစဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ စိတ်တိုသွားမိသည်။

ကေန္တ အလှူခံတွေလားမယ်။ မြန်မာပြည်မှာအပေါဆုံးဟာ အလှူခံတွေလို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နောက်ပြောင်ခဲဖူးတာကို နေခွန်းအမှတ်ရလိုက်သည်။

အင်း မြန်မာပြည်ရောက်ရောက်ချင်း ပထမဆုံး အလှူပေါ့။ မင်္ဂလာရှိပါသည်။ တကယ်က ကိုယ်အိမ်က မရှင်း၊ မလင်း၊ မသပ်၊ မရပ်မို့သာ နေခွန်း စိတ်တိုမိလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဇာတင်းဘီအိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်စာစွက်ကို အလွယ်တကူဆွဲယူရင်း နေခွန်း တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင်...

“ဟင်...”

ယုဝတီ။ သူတွေ့လိုက်ရသည်က စားစရာအထုပ်လေးတွေဆွဲပြီး သူတိုက်ခန်းဝမှာ ညှိုးငယ်စွာရပ်နေသည်။ ယုဝတီ ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကေန္တ သူမ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာပဲဖြစ်ရမည်။ နေခွန်း တော်တော်စိတ်ကုန်၊ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“ကျွတ် နင်တို့ကို လွတ်အောင်ဖြိုးဖို့ ငါ့မှာ မြေမရှိတော့ဘူးလား။ အခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူးလား။ မှားပါတယ်။ မြန်မာပြည်ပြန်လာမိတာကိုက ငါ့အမှားပါ...”

လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်မြှောက်ပြရင်း ဖုန်တွေဖွေးနေသည်

ဆက်တိတစ်ခုပေါ်သို့ နေခွန်း ထိုင်ချလိုက်သည်က ခြေပစ်လက်ပစ်။

သူတယ်လောက်ပင် စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ပျက်နေသော်လည်း ယုဝတီ အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်သာ။ ပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို မမေ့မလျော့ ပြန်ပိတ်လိုက်သေး၏။

“ဘာလဲ ငါ့ကိုအနှုတ်ကြမ်းစီးမလို့လား။ သတိမလို့လား။ ငါကလည်း သေချင်နေတာပဲ။ အဲ၊ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ နင်သတ်လို့တော့ ငါ မသေနိုင်သေးဘူး။ နင်အဖေကငါအမေကိုသတ်၊ နင်ကငါ့ကိုသတ်ဆိုရင် ငါတို့ဖက်ကချည်း ရှုံးမှာပေါ့”

မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်စဉ် မေမေ့ကိုအရမ်းသတိရ လွမ်းဆွတ်၊ ကိုယ်မြေဆိုသည်အသိက သူ့ရင်ကိုဗရမ်းပတာ လှိုင်းထန်စေလေသည် ကြောင့်လားမိသ။ ပင်ကိုစကားနည်းတတ်သည့် နေခွန်းမှာ စကားတွေ အရမ်းများနေမိတော့သည်။ နာကျည်းချက်တွေ ဖွင့်ထွက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါလေသည်။

သူတယ်လောက်ပင်ပြောပြော ယုဝတီမှာ နားမပါသည်အလား။ ခံစားချက်မရှိသည်အလား။

“ကိုကိုကြီးရဲ့ အိမ်ခန်းကို ယုဝတီရှင်းပေးမလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဗေဖေက ကိုကိုကြီးကို ကားပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် မြန်မာပြည်တုန်းက ကိုကိုကြီးမောင်းတဲ့ ကားလေ”

“ဒါဆိုနင်ပြန်တော့ ဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“ရပါတယ် ဖေဖေလာကြိုလိမ့်မယ်”

ယုဝတီက အိမ်ကို စတင်ရှင်းလင်းရင်း ထိုစကားကိုပြောလျှင် နေဇွန်း ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ရသည်။

“ဘာ ယုဝတီ သွား သွား ထွက် နင်ပြန်ပါ ငါ့အိမ်မှာ ရှုတ် ရှုတ်ရှက်ရှက်လာမလုပ်ကြနဲ့။ ငါ့ဖာသာ ဆားနဲ့ပဲ စားရ စားရ။ နင်တို့ သားအဖနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့ဘူး သွားစမ်းပါ မယ်မင်းကြီး မရယ်။ ပြန်ပါတော့နော် နင်အဖေကိုလည်း ငါမတွေ့ချင်ဘူး။ နင်ကိုလည်း ငါမတွေ့ချင်ဘူး။ ငါကသိုလ်ကိုက ဆိုးပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဖေဖေကို လှမ်းမမှာတော့ပါဘူး။ ယုဝတီ တက်စီနဲ့ ပြန်ပါမယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုကိုကြီးရယ်။ စိတ်ဆိုးလွန်း ဒေါသကြီးလွန်း ရင် ဘေးတွေဘာတွေ တိုးပြီး အသက်တိုတတ်ပါတယ်”

“အဲဒါ နင်လုပ်နေတာ။ နင်ကြောင့်ငါ ဒေါသတွေ ထွက်နေ ရတာ။ လုပ်ချင်လည်း မြန်မြန်လုပ်။ ပြီးရင် မြန်မြန်ပြန်”

စိတ်ဆိုးလိုက်ရသဖြင့် အားကုန်သွားတာလား။ ယောက်ျားလေး မို့ အိမ်ရှင်းရမှာ ဝါသနာမပါ။ မလုပ်ချင်လို့လားမသိ။ နေဇွန်း တစ်ထစ် လျှော့ပေးလိုက်ပါသည်။ အခန်းထောင့်မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်မစ်လိုက်ပြီး အနားယူနေမိလိုက်ပါ၏။ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက် သည်အခါ ပန်းနုရောင်ထီးပိုင်ရှင်မလေး၏ မျက်နှာလေး တရစ်ဝဲဝဲ ပေါ်လာခဲ့သည်။

မောပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး နေဇွန်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ လျှင် အိမ်မက်ထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မလေးက သူ့ကို ပန်းနုရောင် ထီးလေးပိုးပေးနေခဲ့လေသည်။

အခန်း(၅)

“ကိုကိုကြီး...ကိုကိုကြီး”

“ဟင်...အင်...”

အိမ်မက်ထဲမှာ ထီးပိုင်ရှင်မလေး ထွက်ပြေးနေသဖြင့် နေခွန်း လိုက်ဖမ်းနေရသည်မို့ သူ့ကို ယုဝတီလှုပ်နှိုးနေသည်အခါ ကယောင် ကတန်းဖြင့် သူဖမ်းချုပ်ထားလိုက်မိပါသည်။

“ကိုကိုကြီး ထတော့လေ ရေခိုး ထမင်းစားရအောင်”

ချစ်စဖွယ် မျက်နှာကြည်ကြည်လေးဖြင့် သူရင်ခွင်ထဲမှ ကောင်မလေးသည် ယုဝတီဖြစ်နေသည်အခါ နေခွန်းရင်ထဲမှ ချမ်းမြေ့ မှုတွေပျောက်ဆုံးသွားပြီး ယုဝတီကိုဆောင်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“နင်ခုထိ မပြန်သေးဘူးလား”

အပြင်လောကမှာ နေအလင်းရောင်က စူးစူးရှရှ၊ မနက် ဆယ်နာရီလောက်ကတည်းက ရောက်နေသည့် ကောင်မလေးဟာ သည် အချိန်ထိ မပြန်သေးဘူးတဲ့လား။ နေခွန်း နာရီကြည့်လိုက်တော့ နေ့လည် တစ်နာရီ။

အိမ်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ရှင်းသန့်တောက်ပြောင်သွားတာကတော့ ခိုးကျူးချင်စဖွယ်။

အမယ် စားပွဲပေါ်မှာလည်း မွေးတယုံပျံ့ မြန်မာထမင်း၊ ဟင်း တို့က အဆင်သင့်၊ ကြက်သားဆီပြန်တရဲရဲနှင့် ငါးပိဆီကြော်မွှေးမွှေး၊ သရက်ကင်း၊ သခွားသီး၊ ပဲတီချဉ်တို့စရာလေးများကို မြင်ရလျှင် နေခွန်း အိုက်တင်ခံမနေနိုင်တော့ပါ။ မြန်မာထမင်းဟင်းနှင့် ဝေးခဲ့ရတာ ကြာပြီ ဖဟုတ်ပါလား။

ထမင်းပိုင်းဆီသို့ နေခွန်း ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ထလာလျှင် ယုဝတီက ချစ်စဖွယ် ဆွဲထားခဲ့သည်။

“ရေတော့ ချိုးလိုက်ပါဦး ကိုကိုကြီးရယ်။ ယုဝတီ အဝတ်တွေ ထုတ်ထားလိုက်မယ်နော်။ မြန်မာ ထမင်းဟင်းကို မြန်မာအဝတ်ကလေး စတင်ပြီးစားမှ ပိုပြီးအရာသာရှိမှာပေါ့”

ရေခိုးခန်းဆီသို့ တွန်းလွှတ်ပြီး ယုဝတီဆရာလုပ်နေလျှင် အောင် သက်သက်ဖြင့် နေခွန်းစိတ်တိုရသည်။

“သိပ်ရှုတ်တာပဲ ကျွတ် အလကား”

သို့သော် နောက်ကျိရှုတ်တွေးနေသည့် စိတ်များမှာ ရေအေး

အေးနှင့်ထိတွေ့လိုက်သည်အခါ ရှင်းသန့်အေးမြသွားတာလည်း အမှန်။ သူ့ရေချိုးပြီး တံခါးဖွင့် ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်လျှင် အလိုက်တသိပင် ယုဝတီ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးတစ်ခုနှင့် ပုဆိုးတစ်ထည် လာပေးခဲ့၏။

အတန်ကြာလျှင် နေခွန်း ထမင်းဝိုင်းရှေ့မှာ ဟန်ကျ၊ ပန်ကျ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ပုဆိုးနှင့်စွပ်ကျယ်ပါးပါးဝတ်ပြီး မြန်မာထမင်းဟင်း ကိုအားရပါးရ စားနေမိလေပြီ။

ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်၊ ငတ်မရှက်တဲ့ မြန်မာထမင်းဟင်း နှင့် ၄ နှစ်လုံးလုံး ခွဲခဲ့ရသည်မို့ ရင်ထဲမှာ ပေါဟာနေမိသမျှ နေခွန်း စိတ်တိုင်းကျစွာ စားနေမိသဖြင့် ယုဝတီကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့၏။

အတန်ကြာမှ ရေချိုးခန်းထဲမှ အဝတ်လျှော်သံတွေ ကြားလိုက် ရသဖြင့် ယုဝတီကို နေခွန်းသတိရသွားသည်။ သူလည်းဆာမှာပေါ့။ အိုလေ ဆာချင်ဆာ၊ မဆာချင်နေ၊ ရန်သူကို ထမင်းမကျွေးနိုင်ပါဘူး။

“အ”

ရန်သူကို ထမင်းမကျွေးနိုင်ပေမယ့် ရန်သူကျွေးသည်ထမင်း ဟင်းကိုတော့ သူစားမိပြီမဟုတ်ပါလော့။

ဒီထမင်း ဟင်းတွေထဲမှာ အဆိပ်များခပ်ထားလျှင် မေမေလိုပဲ သွေးအန်သေဆုံးသွားမှာလား။

ဒီကောင်မလေးဟာ ငါ့ကိုအချို့သတ်ပြီး လာပေါင်းနေတာလား။

သံသယစိတ်ကြောင့် ရင်ထဲပြည့်အင်ဆို့နှင့်သွားရစဉ် ကောင်မလေး ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူမလက်ထဲမှာ သူဝတ်ခဲ့

သည့် ဘောင်းဘီနှင့်စပိုရှပ်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီပါ မြင်လိုက်ရသည်အခါ နေခွန်းမှာ အားနာသလိုလို၊ မျက်နှာပူသလိုလို။

ကောင်မလေးက တိုက်ခန်းဝရန်တာမှာပင် သူ့အဝတ်အစား များကို အင်္ကျီချိတ်တွေ ညှပ်တွေဖြင့် နေလှန်းပေးပြီးမှ သူထံသို့ လျှောက်ထားခဲ့သည်။

တမနက်လုံး ဖတ်ဖတ် ဘာနေပုံရပေမယ့် ယုဝတီကြည့်ရတာ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့နေသည်နယ်။

သွားစမ်းပါ။ ဒါမာယာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လားဟင် ကိုကိုကြီး။ ဒါ “မေ”မြန်မာ ထမင်း ဆိုင်က ဝင်ဝယ်လာခဲ့တာ။ နောက်နေ့မှ ယုဝတီချက်တဲ့ ထမင်း ဟင်း ကိုယူလာခဲ့မယ် ညနေစာရော ဘာစားမလဲဟင်”

“ဘုရားရေ နင်ကနေတိုင်း၊ နေ့တိုင်း လာနေတော့မှာလား”

နေခွန်းအသွင်က အလန်တကြားရှိနေလျှင် ယုဝတီ မျက်နှာ မျက်သွားရပါ၏။

“ယုဝတီလာတာ မကြိုက်ဘူးလား ကိုကိုကြီးရယ် ယုဝတီမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဟင်”

သူမမျက်နှာ ဆီးရွက်လောက် ငယ်နေလည်း နေခွန်းမသနား ပြီး သူမဟာရန်သူပဲ။ မြွေဟောက်နက်မ၊ မှော်ကဝေမ။

“နင်ပဲ အပြောကောင်း၊ နင်တို့သားအဖဟာ ငါ့ရန်သူတွေပဲ။

ဘောင် ထမင်းထဲမှာ အဆိပ်တွေ ခပ်ထားသလားမသိဘူး။ စာလို့

တောင်မပြီးသေးဘူး။ အိပ်ချင်လာပြီ။ ဒါအဆိပ်မိတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

နေ့ခင်းစကားကြောင့် ဝမ်းနည်းအားငယ်နေမိရာမှ ယုဝတီ ပြုံးချင်ပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စာဝယ်လာသည့် ထမင်းဟင်းများကို တစ်ယောက်ထဲစားပစ်ပြီး ဗိုက်လေးသဖြင့် အိပ်ချင်နေတာကိုများ အဆိပ် မိသတဲ့ သူ့ရှက်မှာစိုးလို့ မပြောတော့သော်လည်း ယုဝတီရင်ထဲမှာ ရယ် ချင်နေမိသည်။

“နင်က ဘာပြောတာလဲ ဘာလဲ ငါအဆိပ်မိသွားတာကို သဘော ကျလို့လား”

ရန်လိုနေသည့် နေ့ခင်းကို ယုဝတီခွင့်လွှတ်ရပါသည်။ သို့သော် သူ့ကို သံသယ၏သားကောင်အဖြစ်မှ လွတ်ကင်းစေလိုတာအမှန်။

“ကိုကိုကြီးကို ယုဝတီဘယ်တော့မှ မကောင်းမကြံပါဘူးရှင်။ ယုဝတီက ကိုကိုကြီးအသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်းပဲ ပြုရ၊ လုပ်ကျွေး ဆုတောင်းနေချင်သူပါ။ သံသယတွေနဲ့ ရင်ကိုမမောပန်းစေပါနဲ့နော်။ ကိုကိုကြီး မကြိုက်ရင် ယုဝတီမလာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ကိုကိုကြီးလည်း အဆင်မပြေသေးဘူးမဟုတ်လား။ ကိုကိုကြီး အခြေ ကျတဲ့အထိ၊ အဆင်ပြေတဲ့အထိတော့ ယုဝတီလာလုပ်ကိုင်ပေးနေမယ် နော်”

သူမပြောတာလည်း ဟုတ်နေသဖြင့် နေ့ခင်းငြိမ်နေမိလိုက် သည်။ တိုက်ခန်းဟင်းလင်းထဲမှာ အစစအရာရာ ဘာတွေလိုအပ်နေသည် မသိပေမယ့် သူ့အိမ်ဟာ လူနေတိုက်ခန်းနှင့် မတူဘဲ ခိုတစ်ကောင်၏

အိမ်နှင့် တူနေတာလည်း အမှန်။

“ကဲ . . . ကဲ ဒါဆိုလည်း နင့်သဘောပဲ။ လာလုပ်ချင်လုပ်။ ဒါပေမယ့် အခိုက်အတန့်ပဲနော်။ ငါအဆင်ပြေရင် မလာနဲ့တော့။ နင့်ကို ငါမယုံဘူး။ ကဲ ဒီနေ့အဖို့တော့ တော်ပြီ။ ငါလည်း အနားယူဦးမယ်။ နင်လည်းပြန်တော့”

ပြောင်ကျကျပင် နေ့ခင်းနှင့်လျှင် ယုဝတီမှာ မျက်ရည်ဝဲလျက်။ သို့သော် အူအမိန့်ကို ယုဝတီ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ရပါသည်။ ကားသောလေး ကို သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ တင်ခဲ့ရင်း လက်ကိုင်အိတ်အဖြူလေးကို ယုဝတီ လှမ်းယူလိုက်သည်။

သို့သော် တိုက်ခန်းအပြင်သို့ မထွက်နိုင်သေး။ သူမ၏အသွင် ကတစ်စုံတစ်ခုအတွက် ချီတုံချတုံ၊ နောက်ဆံတင်းနေသည့်ဟန်။

“ဘာလဲ ယုဝတီ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

နေ့ခင်းလှမ်းမေးလိုက်မှ စိတ်ခုံးခုံးချဟန်ဖြင့် သူမ သူထံသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

“ကိုကိုကြီးကို ယုဝတီ ကန်တော့ချင်လို့ပါ”

“ဘာကြောင့် ဘာလဲ ငါ့ကိုများ ဘုန်းကြီးမှတ်လို့လား”

သူ့အံ့သြစွာ ဘုဂလန့်ပြောလိုက်သော်လည်း ယုဝတီ သူ့ခြေရင်း မှာရှိကျိုးပျပ်ဝပ်စွာ ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချိမ်းလိုက်သည်။

“မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုမှာ ကိုယ်ထက်အသက်ဂုဏ်ဝါ ကြီးသူကို ရှစ်ခိုးထိုက်ပါတယ် ကိုကိုကြီး။ ကိုကိုကြီးကို ယုဝတီကန်တော့ပါရစေ”

“စတန်တွေ သိပ်မထွင်နဲ့ဟာ ငါမျက်စိနောက်အောင် မလုပ်နဲ့”

“ယုဝတီတို့သားအဖကြောင့် ကိုကိုကြီး ကိုယ်စိတ်နလုံး ဆင်းရဲ
ခဲ့သမျှ အပြစ်တွေ ကျေတန်သလောက်ကျေ၊ ပြေတန်သလောက်ပြေ
ပါစေ။ ယုဝတီတောင်းပန်ကန်တော့ပါတယ်”

ယုဝတီနှုတ်မှ အသံတီးတိုးဖြင့် တောင်းပန်နေလျှင် နေဒွန်း
ရင်ထဲမှာ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လျှက် ရင်မှာနာကျင်စူးအောင်
ရပြန်သည်။

အရှိုက်ကိုမှ ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်ချင်ရသလား မိယုဝတီရယ်။

ဖြေလည်းမဖြေ။

သေလည်းမသေနိုင်တဲ့ဘဝမှာ

ငါနင်တို့သားအဖကို အညှိုးတကြီးမှန်း စူဠသုဘဒ္ဒါလို အကြောင်း
မဲ့မှမဟုတ်တာ။

မှန်းသင်လိုမှန်းရင်

ရှုံးသင်လို ရှုံးတယ်ပဲမှတ်ပြီး

နင်အံ့ရှုံးပေးလိုက်ပေတော့

ယုဝတီအခန်းထဲမှ ဖွဖလေး ထွက်ခွာသွားလျှင် နေဒွန်း တံခါး
ပိတ်လိုက်သည်မှာ လေးကန်စွာဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင် ကုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းမိပါ၏။

စိတ်ကတော့ နာကျည်း ရင်နင်ရပါသည် အတိတ်၏ သွေး

စက်ပေါင်းများစွာဆီ . . .

အခန်း (၆)

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထွေးနဲ့ မယားပါသားဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှမ
တည်ကြသလိုတဲ ဦးမြထွတ်ကို နေဒွန်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြည်မရခဲ့ဖူး
ချေ။ သူ့ကိုကြည်မရသည်ကြားထဲ သူ့မှာမွေးစားသမီး စုန်းမလေးတစ်
ကောင်ကပါလာရပြန်သေးသည်။

ဖေဖေသေဆုံးသွားပြီးစဉ်က ဦးစိုက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်၏စီးပွား
ရေးတွေ ပြန်လည်ဦးမော့လာကာ ကားတစ်စီး၊ မုနပ်စီး၊ ကုန်တင်ကားတွေ၊
ဘာတွေနှင့် ကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့သော်လည်း ဦးမြထွတ်ကို နေဒွန်း
ကြည်လိုမရ။

ကိုယ်ဖေဖေ တုန်းက ဇနီးနှင့်သားကိုလေးစားကာ ဣန္ဒြေကြီးနှင့်
နေလေသမျှ ဦးမြထွတ်၏ ဟန်ပန်အမူယာတွေအားလုံးသည် သူ့အတွက်

မျက်စိအမှိုက်ဝင်နေသည်နယ်။

သူ့ကိုယ်သူ ရှင်းသန့် ကျောမောနေအောင် ဆင်ပြင်ထားသော ဦးမြထွတ်၏ပုံစံက ရှေးရုပ်ရှင်မင်းသားဦးဝင်းဦးလိုလို၊ ဘာလိုလို။

“အချစ်ရယ် အသက်ရေ မိန်းမရေ...”

မေမေ့ကိုအမြဲယုယနေလိုက်ပုံကလည်း တမင် ပိုကဲ ညာချွဲနေသည်လိုပဲ နေဒွန်းမြင်သည်။

အလုပ်သွားလုပ်နေတုန်းမှာလည်း ဖုန်းတစ်လုံးခတ်၊ အလုပ်က ပြန်ရောက်လျှင် ညားခါစဇနီးမောင်နှံလို သားလူမျိုး မျက်စိနောက်အောင် ဦးမြထွတ် အဖြစ်သညးပြနေသမျှ နေဒွန်း ဒေါသဖြစ်နေရ၏။ အလကား အပိုစတွ။ အကုသိုလ်များတယ်။ လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အပိုတွေပဲ။ အထူးသဖြင့် ဦးမြထွတ်ကြီး မေမေ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ နေဒွန်းလုံးဝမယုံ။

“သားရယ် ဘာပဲပြောပြော မေမေ သူ့ကို သားရေးရေးအတွက် ငှားစားပြီးလက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ သားသိတဲ့အတိုင်း မေမေက စီးပွားရေးမလုပ် တတ်ဘူးမဟုတ်လား။ ကိုမြထွတ်ကတော့ သားဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက ဒီလုပ်ငန်းမှာ မျက်နှာမငယ်၊ ဘာမငယ်နဲ့ အရာရာစိတ်တိုင်းကျ နေနိုင် တယ်မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ကွယ်”

“မတင်နိုင်ပါဘူး မေမေ နေရာတိုင်းမှာ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းက ချည်းအရေးပါတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ချမ်းသာဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးပါ တယ်။ ဖေဖေဆုံးခါစက သားငယ်သေးလို့ပါ။ မေမေသာနည်းနည်း

ထိန်းထားနိုင်မယ်ဆိုရင် မေမေလုပ်ငန်းတွေကို သားအခုလုပ်ပေးနိုင် တာပေါ့”

သားအမိနှစ်ယောက် ဦးမြထွတ်အိမ်မှာ မရှိခိုက်များမှာ အခြေ အတင် စကားများခဲ့ကြဖူးပါသည်။ ထိုအခါတိုင်း ဦးမြထွတ်၏သမီး ယုဝတီဆိုသည့် စုန်းမလေးက အနားမှာမယောင်မလည်နှင့် ရှိနေစမြဲ။

မေမေက သူလင်ပါသမီးလေးရှေ့၌ စကားပြောဆင်ခြင်လိုသော် လည်း နေဒွန်းကတော့ ဂရုမစိုက် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဦးမြထွတ်ကို သူမကျေနပ်နေတာ တစ်လောကလုံး သိအောင်တောင် အော်ပြောပစ်လိုက်ချင် ပါ၏။

မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သက်ပြင်းတချချနှင့်

“ပြီးတော့ သားမကျေနပ်တာက မေမေသူ့ကို ဖေဖေထက် သားထက်ပိုပြီးချစ်တယ် မဟုတ်လား။ မေမေတို့ကြည်ရတာ ပျာယာကို ခပ်နေတာပဲ။ ထမင်းစားလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခွဲကြ တော့မတတ်။ အပြင်ထွက်ရတာလည်း ခဏ ခဏ။ ခါးဖက်လိုက်၊ ပုခုံးဖက်လိုက်၊ အနည်းဆုံးလက်ချင်းထိ ကိုယ်ချင်းထိ”

ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်မိသမျှ နေဒွန်းဆူပွက်နေလျှင် အနားသို့ ယုဝတီ ယောင်လည်လည်နှင့် ရောက်လာခဲ့၏။

“ဇနီးမောင်နှံတွေပဲ ကိုကိုကြီးရဲ့။ သူတို့ချစ်လို့ ယူထားကြတာ ပဲဟာ။ ဖေဖေမျှ အမြဲလိုလို အလုပ်လုပ်နေရတော့ အိမ်ပြန်ရောက် တဲ့အခိုက် အန်တီအနားကပ်တာပေါ့။ ကိုကိုကြီးက အပြင်လောကရဲ့

ဇနီးမောင်နှံတွေကို မမြင်ဖူးလို့ပါ။ ယုဝတီကတော့ ရိုးနေပြီ။

ယုဝတီဝင်ပြီးပြောလျှင် နေခွန်းပိုမို ဒေါသထွက်ရသည်။

“မလိုချင်ဘူး။ ငါကမအေရှင်။ နင်ကတော့ ဖအေရှင်ပဲ။ ကြည့်
လို့ရမှာပေါ့။ ဒါပဲ နင်အဖေ နင်ပြောထား။ သိပ်ပြီး မူယာ၊ မာယာတွေ
များမနေနဲ့လို့။ လုံးဝကို ကြည့်လို့မရဘူး။”

သူ့အော်ပြောလျှင် မေမေနှင့် ယုဝတီမှာ တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ယုန်ကလေး နှစ်ကောင်လို ပြူးကြောင်ကြောင်
နှင့် ငြိမ်ခံနေစမြဲ။

“မရေ မင်းဘယ်မှာလဲ မောင်ကိုလာပြီး ကူလုပ်ပေးပါဦး”

မိုးလင်းတာနှင့် ကြားရသည့် ငှက်ဆိုးတိုးသံဖြစ်သည်။ အဝတ်
အစားဝတ်တာကအစ မေမေ့ကို အော်ခေါ်နေပုံက နေခွန်းအသည်းကို
ကျွဲခတ်ခံနေရသည်။

“လာပြီ မောင်ရေ လာပြီ။ ဒီမှာမောင်အတွက် ဘရိတ်ဖတ်(စ)
ပြင်နေလို့ပါ”

မင်းသမီးရုံးအောင် ပြင်ဆင်ထားသည့်မေမေက “မင်းသားရုံး
အောင် ပြင်ဆင်ထားသည့် ဦးမြထွတ်ကြီးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်နေကြသည့်
အလား အပြိုင်အဆိုင် သရုပ်ဆောင်နေကြပေလိမ့်မည်။

ကိုယ့်အိပ်ယာထက်မှ ကြားနေရမယ့် အခြေအနေတွေကို

နေ့ခွန်းသိပြီးသား။ မြင်ပြီးသား။

တော်ပြီ အောက်ထပ်မှာပဲ ဆင်းနေတော့မယ်...

ကိုယ်ထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်သူကို ယူထားရသည် မေမေ့ကွာကလည်း မသေးလှ။ ကိုရေ မောင်ရေနှင့် သူ့ယောက်ျားနှင့်အပြိုင် နှုတ်နေရလျှင် နေ့ခွန်း အိမ်ကပ်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ သူတို့နှင့် ဝေးရာသို့သာ ပြေးထွက်ရှောင်ပုန်း နေလိုက်ချင်တော့သည်။

ဥအိပ်ဝတ်စုံ ပွပ္ဖကြီးဖြင့် နေ့ခွန်း အိပ်ပေါ်မှခြေသံပြင်းပြင်း နင်းဆင်းလာခဲ့လျှင် ယုဝတီကို မီးဖိုထဲမှာတွေ့ရသည်။ ဖအေက ဆောင်ကြားကြားနိုင်သော်လည်း ယုဝတီကတော့ အမြဲအောက်သက်ကြေလေ့ရှိပါသည်။ အေးလေ မွေးစားသမီးဆိုတော့လည်း အခိုင်းအစေသာသာပေါ့။ ယုဝတီကိုကြည့်လိုက်တိုင်း ကျောင်းအားချိန်းများမှာ အလုပ်နှင့်လက်မမြတ်လှ။

နေ့ခွန်းကိုမြင်လျှင် ယုဝတီမှာ အပြစ်ရှိသူနယ် အဆူအပူခံဖို့ သူ့အနားသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။

“ကိုကိုကြီး ဘာစားမလဲမောင်။ ယုဝတီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဒီနေ့အိမ်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲလုပ်တယ်။ အဲဒါ မကြိုက်ရင်လည်း ယုဝတီ ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်လေ”

လူလားမမြောက်တတ်သေးသဖြင့် ပိန်ရှည်ရှည် ငေါင်းစင်းစင်း ရုပ်က အမွှေးနုတ်ထားသည့် ဒေါင်းတစ်ကောင်နယ်။ နေ့ခွန်းအမြင်ကတ်လှပါသည်။

“အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ငါ့ညီသည် မဟုတ်ဘူး။ ဒါငါ့အိမ်။ ငါစားချင်တာ စားမယ်။ သွားစမ်းဟာ ယုဝတီ။ ငါနှင့်ကို ကန်မိလိမ့်မယ် သိလား”

ဦးမြထွတ်ကြီးကို စိတ်တိုနေမိသမျှ ယုဝတီရှေ့မှာ ပေါက်ကွဲနေရလျှင် သူမအသွင်က မျက်နှာလေးငယ်ငယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကိုကိုကြီးအိမ်ပါ။ ယုဝတီတို့က ကပ်နေရတာပါ။ အခုလည်း ကိုကိုကြီး စားချင်တာလုပ်ပေးချင်လို့ပါ”

“မလိုဘူး ငါ့မှာခြေနဲ့လက်နဲ့။ သွား နင့်ဖာသာ လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်ချည်”

နေ့ခွန်းနှင့်ထုတ်လျှင် ယုဝတီမျက်နှာညှိုးလျသွားပြီး သူ့ရှေ့ဆင်းငုံထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သူလည်း ရေချိုးခန်းသို့ဝင်လိုက်ပြီး ကိုယ်ထက်သန်စင်လိုက်သည်။ ညနေကျရင်တော့ အောက်ထပ်မှ အခန်းတစ်ခုခုကိုရှင်းခိုင်းပြီး အခန်းပြောင်းဖို့ နေ့ခွန်းစဉ်းစားထားသည်။

သူ့ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လိုက်စဉ် ကံဆိုးလှစွာပင် မေမေနှင့် သူ့ယောက်ျားတို့ကို တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက်ဖက်ပြီး လေကားမှ ဆင်းလာတာ နေ့ခွန်းတွေ့လိုက်ရ၏။

“ကွတ်...ပြဿနာပဲ ခုမှ ငယ်မူပြန်နေလိုက်ကြတာ”

ရေချိုးခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်လိုက်ရရင်း နေ့ခွန်း ကျွဲမြီးတိုနေရသည်။ ယိုသူမရက်၊ မြင်သူရက်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲ။

အသက်ငါးဆယ်နီးပါး အရွယ်မေမေကလည်း နဖတ်စိလင်း

နေပြီး အသက်လေးဆယ်အရွယ် ဦးမြထွတ်ကြီးကတော့ ပြောစရာပင် မရှိ။ သူ့ကိုယ်သူ ၁၆နှစ်သားလေးနယ်။ ယခုမှ အချစ်နှင့်တွေ့ဖူးကြသည် နယ်။

တစ်နေ့တခြား နေ့စရာတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားကြပြီး အသက်ရှူ ဖို့တောင် ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အောက်ဆီဂျင်တော်၊ မရှိတော့သလို နေဒွန်း ခံစားနေရလျှင် သူများတကာတွေလို နိုင်ငံရပ်ခြားတွေမှာသွားပြီး အလုပ် လုပ်ဖို့ စဉ်းစားရပါတော့လေသည်။

အခန်း(၇)

ယခုတလော မေမွေ့ကို ကြည်ရသည်မှာ တရှောင်ရှောင်နယ်။ ယခင်ကလို အလှတွေမပြင်၊ မစိုပြည်နိုင်တော့သလို၊ နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်မို့ မေမေအနားမှာ ယုဝတီအမြဲရှိသဖြင့် နေဒွန်းမေမေအနား လဲမကပ်မိပါ။

မေမေအိမ်ထောင်ပြုကတည်းက မေမေနှင့် သူဟာကမ္ဘာခြား သွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ ယခုလို သူ့အိမ်မကပ်ဘဲ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ပြင်ဆင် လုပ်ကိုင်နေသောအခါ ပိုလိုတောင် ဝေးကွာသွားကြ၏။ သားအမိချင်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်သည်ပင် အတန်ကြာလေပြီ။

သည်ကနေ မနက်တော့ သူ့အပြင်သို့ မသွားမီ ခိုခိုသို့ ဆရာဝန်ကြွလာခဲ့သဖြင့် နေဒွန်းထိတ်လန့် စိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။ မသိစိတ်

ဖြင့် မေမေအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသဖြင့် ဒေါက်တာနိုင်လင်းနောက်မှ ဆေးအိတ်ကိုင်လာသည့် ယုဝတီအား နေခွန်းမေးရသည်။

“ယုဝတီ ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေနေမကောင်းလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီး အန်တီ နေမကောင်းလို့”

“ဒါတောင် ငါ့ကိုမပြောကြဘူး။ မေမေဘာရောဂါဖြစ်တာလဲ။ နှင့်အဖေကရော မေမေကို ဂရုမစိုက်ဘူးလား။ ငါမေမေက နှင့်အဖေ ကိုယူကတည်းက၊ လုံးဝလှည့်မကြည့်ချင်တော့တာ”

ကိုယ်အပြစ်ကို ဖူးချင်လို့မဟုတ်ရပေမယ့် တကယ်လည်း မေမေ ယောက်ျားယူလိုက်ကံတည်းက သားအမိချင်း ကမ္ဘာကြီးခြားသွားရတာ လည်းအမှန်။

“ကိုကိုကြီးကို အန်တီကလည်း ဘာမှမပြောရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိခင်ပဲနော်။ သားမျက်နှာကို မြင်ချင်ရှာမှာပေါ့။ ဖေဖေကလည်း ဂရု စိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အလုပ်တွေကလည်း ခုတလော အရမ်းများ နေတော့”

“တော်ပြီ နှင့်စကားတွေက ငါ့ကိုရှုံ့ချနေသလိုပဲ။ နှင့်အဖေက အလုပ်များပြီး ငါကတော့ တာဝန်မဲ့ ပေါ်ကြောနေ နေတယ်ပေါ့လေ”

တစ်ယောက်ထဲ စိတ်တိုစွာပြောပြီး နေခွန်း မေမေအခန်းဆီ သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်မေမေအခန်းက နှစ်ယောက်အိပ်ကတင်ကြီးနှင့် ဝတ်လက် စဦးမြဲထွတ်၏ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်၊ မင်္ဂလာ အခမ်းအနား

တို့ကို မြင်ရပြန်တော့ နေခွန်း ရင်နာရပြန်သည်။

မေမေအခန်းသို့ ဒါကြောင့် နေခွန်းမလာချင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အိပ်သာထက်မှာ နှမ်းဖျော့ပါးလှပနေသည့် မေမေကို တွေ့လိုက် ရပြန်လျှင် နေခွန်း၏ မိခင်အပေါ် စိုးရိမ်စိတ်၊ ချစ်စိတ်များ ငုပ်နေရာမှ ပြန်ပေါ်လာကြသည်။

“မေမေ နေမကောင်းတာ သားကိုပြောရောပေါ့ဗျာ။ ဆေးခန်း တစ်ခုခု တက်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟင်။ မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာ”

ဖြစ်နေတာကကြာပြီ။ ယခုမှ အဖြစ်သည်းရန်ကောဟူသည့် အကြည်ဖြင့် ဆရာဝန်က သူ့ကိုတုံ့ပြန်သည်။ ဆရာဝန်က သူ့ကို တာဝန် မကျေသည့်သားတစ်ယောက်ရယ်ဟု ကြည့်ရုံပဲပေါ်သလို နေခွန်းကလည်း ဆရာဝန်ကို ကြည့်လို့မရပါ။ ဦးမြဲထွတ်၏ မိတ်ဆွေဆရာဝန်သည် ဦးမြဲထွတ်လိုပင် အပိုးမကျိုး။ ဆောင်ကြားကြားနိုင်သည်ဟု နေခွန်း ထင်မိသည်။

ဆရာဝန်က မေမေကို ကြည့်ရှုကုသခြင်းများ ပြုလုပ်နေစဉ် တလျှောက်လုံး ယုဝတီကိုသာ အရေးတယူ စကားပြောလေသည်။ ယုဝတီ ကတော့ အားတုံ့၊ အားနာဟန်လေးဖြင့် သူ့ကို လှမ်းတကြည့်ကြည့်။

“အန်တီဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးကို ယုဝတီ ရှင်းပြမယ်နော်”

အသံတီးတိုးဖြင့် သူ့နားနားသို့ ယုဝတီကပ်ပြောလျှင် နေခွန်း

မကျေနပ်။ ကိုယ်အမေအကြောင်းကို သူများပြောမှ သိရမှာလား။

“မထိုပါဘူး။ ငါ့ဖာသာ မေမေကိုမေးမှာပေါ့”

သူ ခပ်ကိုက်ကိုက် ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း ယုဝတီ မှာမျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

သူမ တော်တော် အရေးပါနေပါလား။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူလက် သူ့ခြေ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတာရော၊ မီးဖိုထဲမှာရော၊ မေမေကို ပြုစု တာရော ယုဝတီသာပါလေရာ ငါးပိကျက်။ ယုဝတီကိုကြည့်ပြီး နေ့ခွန်း အဘိဇ္ဈာတေပွားနေစဉ် ဆရာဝန်၏ ကုသမူပြီးစီးသွားသဖြင့် ယုဝတီ သာအောက်သို့ ဆေးအိတ် လိုက်ပို့ပြန်လေသည်။

မောလျနွမ်းဖတ်နေပုံရသည့် မေမေအနားသို့ နေ့ခွန်းကပ်သွား မိခဲ့သည်။

“မေမေ သားအခန်းမှာ ပြောင်းနေပါလားဟင်။ သား တာဝန် မကျေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုတုန်းကလိုပဲ မေမေ နေမကောင်းတဲ့အခါ သား မအိပ်မနေ ပြုစုမှာပေါ့။ ဒီအခန်းကြီးထဲတော့ ကျွန်တော် မလာချင် ဘူး။ ဦးမြထွတ်ကြီးကိုလည်း မကြည်ချင်ဘူး။ မျက်နှာလည်းပူတယ်”

ကလေးဆိုးကြီးသဖွယ် နေ့ခွန်း ပြောဆိုနေလျှင် ဒေါ်နီနီလင်းမှာ ခွင့်လွှတ်အပြုံးလေးနှင့် သားဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကလေးဖြင့်သာ သားကိုတုံ့ပြန်အားလျော့စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်သားရယ် သားကိုလည်း မေမေတောင်းပန်ပါတယ်။ သားခံစားနေရတာတွေကိုလည်း မေမေနားလည် ခံစားပေးနိုင်ပါတယ်။

မေမေ သားအခန်းကိုလာနေချင်ပေမယ့် မေမေမှာ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ဆိုတော့”

မေမေက စကားကို ဒီနေရာမှာ ရပ်သော်လည်း မေမေစကား

ထနေခွန်းရင်ထဲသို့ ဓားဖြင့် တဆုံးထိုးစိုက်လိုက်သည်နယ်။

ဟုတ်တာပေါ့။ အခြေအနေတွေက တူမှမတူတော့ဘဲ။

သားအိမ်နစ်ယောက်စကား ဆက်ရခက်နေစဉ် ယုဝတီ အခန်း

ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“သမီး ခုမနက်သားကို ဘာကျွေးပြီးပြီလဲ”

“ရတယ် မေမေ ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ဘူး။ ရှိတာရှာဖွေ စားတာပဲပါတယ်။ လောလောဆည် မေမေကျန်းမာရေးပဲ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ မေမေ့ကို ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ အဲဒီ စဉ်းစားနေမိတယ်”

တကယ်ပင်။ နေ့ခွန်းရင်ထဲမှာ နေမထိ တိုင်မသား။ တစ်အိမ်ထဲ နေပြီး မေမေဒီလောက် ယိုယွင်းသွားတာကို မသိရကောင်းလား ဟုစဉ်း စိုက်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲမိသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့သားရယ်။ မေမေ နေကောင်းလာမှာပါ။ သွေး အားနည်းတာလို ပြောတာပဲကွယ်။ အသက်ကလည်း ငါးဆယ်နား နီးလာ ပြီဆိုတော့ မိန်းမရောဂါတွေ ဘာတွေပါလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကောင်း သွားမှာပါ”

မေမေက လေသံဖျော့ဖျော့လေးနှင့် သူ့စိတ်မပူအောင် ပြောင်းပြန် သလို၊ ယုဝတီကလည်း သူ့ကို ဝင်ရောက်အားပေးခဲ့သည်။

ကြယ်စင်များဝေ

ကိုကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် မေမေ့ကို ဆေးခန်းတစ်ခုခု တင်လိုက်ပါလား။ အားလည်းပြည်လာတာပေါ့။ အိပ်မှာဆိုတော့ မေမေ့ မှာလူကာသာ နားနေတယ်။ စိတ်ကမနားရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ငါစိတ်ချမ်းသာဖို့ မဟုတ်ဘူး ယုဝတီ။ မေမေ့အခြေအနေက ဆေးခန်းတင်သင့်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ နှင့်အမြင်ပဲ။ ဟိုမှာဆိုတော့ ဆေးဝါးရော၊ ကုသစောင့်ရှောက်မှုရော အပြည့်ရတာပေါ့”

သူ့စိတ်အားထက်သန်နေပေမယ့် မေမေက အကြောက်အကန် ငြင်းခဲ့သည်မှာလည်း သူ့ကြမ္မာ သူ့ဖန်တီးတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒီမှာလည်း လိုအပ်တဲ့ကုသမှုတွေ ရသားပဲသားရယ်။ ကိုယ့် အိမ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ နေရတာ အားရှိတယ်။ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ကိုယ် မြင်ချင်တဲ့ မျက်နှာလေးတွေလည်း အမြဲမြင်နေရတယ်။ လိုအပ်မှ ဆေးခန်း လေး၊ ဆေးရုံလေး တက်တာပေါ့ကွယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

နောက်ဆုံး ခေါင်းမာလွန်းသည့် မေမေ့ကို နေခွန်းအရုံးပေးခဲ့ ရပါသည်။

အခန်း (၈)

ဒီရက်ပိုင်းများမှာ နေခွန်း မေမေ့အခန်းဆီ နေတိုင်းရောက် ဖြစ်သည်။ ယုဝတီလို အချိန်ပြည့် နီးပါးမစောင့်ရှောက်နိုင်ပေမယ့် ဦးမြထွတ်မရှိသည့် အချိန်များမှာ နေခွန်း မေမေ့အနားနေပေးခဲ့ပါသည်။

“မေမေ ကျွန်တော်တော့ မေမေ့ကို ဆေးရုံတင်ချင်လိုက်တာပဲ။ ဆေးရုံဆိုတာ ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့။ ခုတော့မေမေက မကြောက်သင့်တာ ကြောက်နေတယ်။ ဒီဆရာဝန် ကုတာကလည်း ဘာမှထူးခြား မလာသလိုဘဲ။ မေမေကြည်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်း၊ ဒီအတိုင်း ပဲ”

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဆရာဝန်ကလည်း ဥ ကြိမ်လောက် လာကြည့် ပေးပြီး မေမေ့ကြည်ရတာလည်း အနည်းငယ် လန်းဆန်းနေသလိုလို။

နေခွန်းအားမလို၊ အားမရ ဖြစ်နေသည်မှာ ဒီလောက်ဆေးပညာတွေ
ဗဟိုတက်နေသည့် ခေတ်ကြီးထဲ တစ်လကိုးသီတင်း အိပ်ယာပေါ်မှာ
လဲလျောင်းနေရလို့ဖြစ်သည်။ ဟိုဟိုသည်သည်ကို နည်းနည်းပါးပါးပဲ လမ်း
လျှောက်နိုင်၏။

သို့သော် ဆေးရုံတက်ဖို့ နေခွန်း ဘယ်လိုမှ စည်းရုံးလိုမရ။
မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း မတက်ချင်။ ဦးမြထွတ်ကြီးကလည်း...

“ဆေးရုံဆိုရင်တော့ မောင်လိုက်ကြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။
အိမ်မှာဆိုတော့ မလည်း သက်တောင့်သက်သာနေရတယ်။ မောင်လည်း
အလုပ်က စောစောပြန်လာပြီး မကို အချိန်ပြည့်ကြည့်နိုင်တာပေါ့။
ဒီဆရာဝန်နဲ့ မသက်သာရင် နောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပြောင်းမယ်။
မ မပင်ပန်းရအောင် နှာစံလည်း ငှားပေးမယ်လေ”

သို့သော် ဆရာဝန်လည်း မပြောင်းဖြစ်။ နှာစံလည်း မငှား
ဖြစ်ခဲ့ပါ။ မေမေအခြေအနေက ရောမလွှဲမမာကြီးလည်း မဟုတ်သေး။
ပန်းကလေးတစ်ပွင့် လှမစွာလဲလျောင်းနေသလိုမျိုးသာ။ နေခွန်းဘာမှ
မတတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ်ကသားဆိုပေမယ့် သူ့မှာပိုင်ဆိုင်သူ လင်ယောက်ျား
တစ်ယောက်လုံးရှိသေးသည်။

“ခုညတော့ မောင်နေခွန်းပါ။ မင်းမေမေ အနားကိုလာကြည့်
ပေးပါ။ သမီးရောပေါ့”

ညဦးပိုင်။ နေခွန်းစာဖတ်နေချိန်တွင် သူ့အခန်းဝသို့ ဦးမြထွတ်
ရောက်လာပြောကြားခဲ့လျှင် သူ့မှာအံ့သြထိတ်လန့်သွားရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဦးလေး။ မေမေ အခြေအနေ မကောင်းလို့
လာ။ ဒါဆို ဆေးရုံသွားမယ်။ ခုမှ ည (၈)နာရီပဲရှိသေးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်နေခွန်းရဲ့။ ဦးလေး ဒီနေ့အလုပ်များလာ
ခဲ့လို့ပါ။ လူမမာကြည်ခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေကလည်း များလာတော့ တစ်မေး
လောက်အိပ်လိုက်ချင်လို့ပါ။ မင်းတို့ခဏ စောင့်ပေးကြပါဦး”

သူ့ရှင်းချက်ကြားရမှ နေခွန်းသက်ပြင်းချနိုင်ပါ၏။ သူတို့အခန်း
ထဲသို့ သူ့ရှေ့မှာ မဝင်ချင်သော်လည်း ကိုယ်မေမေ၏ ကျန်းမာရေးမို့
နေခွန်းစိတ်ကို လျှော့ချရသည်။

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော်လာစောင့်ပေးပါမယ်”

ညဉ့်နက်လာလျှင် မေမေအခန်းထဲမှာ သူ့ ယုဝတီနှင့် မေမေတို့ သုံးယောက်သာရှိကြသည်။ ဦးမြထွတ်မှာ ညဦးပိုင်းက လာရောက်ပြုစု ယုယပေးသော်လည်း ညဉ့်နက်သောအခါ မေမေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ဖက် ခန်းသို့သွား၍ အိပ်လေသည်။

မေမေကတော့ နေ့ခင်းကိုလည်း ကိုယ့်အခန်းသို့ ပြန်အိပ်ခိုင်း သည်ပါပဲ။

“သားလည်း ပြန်အိပ်ချင်အိပ်လေ။ စင်္ကာပူသွားဖို့ ကိစ္စတွေ လည်း နီးပြီမဟုတ်လား”

“နီးပေမယ့် မေမေကျန်းမာမူ သားသွားမှာပါ။ ဒါကကိစ္စမရှိပါ ဘူး။ ခုည မေမေအနားမှာ ကျွန်တော်တလှည့် စောင့်ပေးမလို့”

“အေးကွယ်။ သားစောင့်ပေးတော့လည်း မေမေအားရှိတာပေါ့။ အဲဒီဖက်က ကုတင်မှာ သားအိပ်။ ယုဝတီက မေမေကုတင်ပေါ်မှာ အိပ်လိမ့်မယ်။ ကိုမြထွတ်လည်း ညတိုင်းစောင့်ပေးနေရတာ အိပ်ရေး ဖျက်လှရောပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ နောက်နေ့တွေဆိုရင်တော့ မေမေကို ကျွန်တော်အခန်းထဲ ရွှေထားရမယ် ဒီအခန်းထဲဆိုတော့ သားလာချင် ပေမယ့်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် သားကို မေမေနှားလည်ပါတယ်”

စကားပြောရတာ မောဟန်ဖြင့် မေမေငြိမ်သက်နေလျှင် နေ့ခင်း မေမေလက်မောင်းလေးများကို ဆုပ်နယ်ပေးနေမိပါသည်။ ခြေဆုပ်လက် နယ်ပြုစုနေမိသည်။ ပိန်လိုသွားသည့် မေမေလက်မောင်းလေးများကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်ရှုနေမိစဉ် ယုဝတီကလည်း မေမေ ခြေသလုံး လေးများအား နှိပ်နယ်ပေးနေပါ၏။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီကောင်မလေးဟာ မဆိုးပါလား။

ထိုညက ယုဝတီ၏ အကူအညီဖြင့် မေမေကို ဆေးတိုက်ခြင်း၊ မုန့်လေးများကျွေးခြင်း၊ စကားစမြည်၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တို့ကိုပြော ခြင်းဖြင့် နေ့ခင်း မေမေရင်ကို နွေးထွေးချမ်းမြေ့မှုတွေ ပေးခဲ့နိုင်ပါသည်။

“အား...ကိုကို...ကိုကိုကြီး...လုပ်ပါဦး မေမေဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး”

သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ ကိုယ့်ကုတင်မှာ ခေတ္တမှေးဖြစ်သွားစဉ် အိမ်မက်ဆိုးတစ်ခုနယ် ယုဝတီအော်သံကြောင့် နေဇွန်း လန့်ခနဲ ကြိုးထူဖြစ်ခဲ့သည်။

“မေမေ...မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကုတင်ပေါ်မှာ မေမေကို ပွေ့ထူထားလျက် ပုံစံဖြင့် ယုဝတီကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်ယာခင်းဖြူဖြူပေါ်မှာ သွေးတွေ မေမေနှုတ်ခမ်းဖြူလျော်လျော်လေးများမှာ သွေးတွေ၊ ယုဝတီမှာလည်း အလွန်အမင်းထိတ်လန့်လျက်။ နေဇွန်း မေမေကို ကြိုးပွေ့ပြီး စိုးရိမ်စွာအော်လိုက်သံ။

ကမ္ဘာယျက်တော့မည်နယ်။ အသတ်ခံရတော့မည် သားကောင်တစ်ကောင်နယ်။

“မိယု...ဆေးရုံအရေးပေါ်ကိုဆက်၊ ဖုန်းနားက ဝိုက်ဘုတ်မှာ နံပါတ်တွေရှိတယ်”

“ဟို...ဆရာဝန်”

“တော်စမ်း သူ့ဆေးတွေကြောင့် မေမေခုလို ဖြစ်ရတာ ဆေးရုံသာဆက်”

နေဇွန်း အော်ဟစ်နေစဉ် သူတို့အခန်းထဲသို့ ဦးမြထွတ်ကြီး ပြာပြာသလဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ နေဇွန်းလက်ထဲမှာလည်း မေမေက ပျော့ခွေမောဟိုက်လျက်။

“မေမေ...မေမေ သားရှိတယ်နော် အားတင်းထားနော် မိယု အရေးပေါ်ကိုဆက်လေ တာကြာပါတယ် ငါအခုပဲသွားမယ် နင်ကား တံခါးဖွင့်ထား၊ ခြံတံခါးသွားဖွင့်ထား”

စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေမေကိုယ်လေးကို စွေခနဲပွေ့ကာ နေဇွန်းသည်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် ဦးမြထွတ်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှ မေမေကို ပြန်ပွေ့ဆီးတားထားလိုက်သည်။

“စိတ်ကိုအေးအေးထားပါ မောင်နေဇွန်း မိယုအရေးပေါ်ကိုရော ဆရာဝန်ဆိုကိုရော ဖုန်းသွားဆက်စမ်း မင်းမေမေကို သက်တောင့်သက်သာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထားပြီး ဒီကနေပဲ စောင့်နေပါစေ သူဒဏ်ခံနိုင်အောင်လုပ်မယ်။ တွေ့လား မင်းလှုပ်တာနဲ့ သူပိုမောနေပြီ”

သူတို့လက်နှစ်စုံကြားမှာ မေမေ တကယ်ပင် ပိုမိုမောပန်း
နေရာမှ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ နှစ်ဆင့်ထပ်ပြီး သွေးတွေအန်လိုက်လျှင်
နေခွန်း၏ ကမ္ဘာကြီးချာချာလည် ထွက်သွားတော့သည်။

“မေမေ”

နေခွန်းကြုံးအော်လိုက်ပုံက တကယ်ပင် မချိမဆန့်။ တဟုန်း
ဟုန်း ပူလောင်လာသည့် ရင်ကလည်း ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး စီးလောင်
နေသည့်နယ်။ နေခွန်းဆောက်တည်ရာ မရတော့ပါ။ သူ့ဦးနှောက်တစ်ခု
လုံး သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး စီးဟုန်းဟုန်း လောင်မြိုက်နေခဲ့သည်။

နောက်ယောက်ျား ယူသည်ဖြစ်မှန် မေမေကို သူ့ခပ်စိမ်းစိမ်း
ပစ်ထားမိခဲ့သည်။ မကျန်းမာတာတောင်မှ ဂိတ်ဆုံးမှ လမ်းဆုံးမှ သိခဲ့ရ
သည်။

မေမေကို ဘာမှမပြုရလိုက်ရဘူး။ နောက်ယောက်ျားပဲယူယူ
ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပုခုံးလက်နှစ်သစ်ကနေ လူလားမြောက်သည်အထိ
ယခုအရွယ်ထိ အစစအရာရာ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည် မေမေ။

မေမေကျေးဇူးတွေက သူလည်ပင်းထိ နှစ်နေသည်။ သူ့ခေါင်း
ပေါ်ထိနှစ်နေသည်။

မေမေအပေါ်မှာ ကျတော့သူကျေးဇူး သူတုံ့ပြန်မှုဆိုတာ ဘာမှ
မရှိ။

ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည့် အဝွေးများက နေခွန်းရင်ကို ထပ်မံ
လောင်မြိုက် အပူဒီဂရီမြင့်စေပြန်သည်။

တုမနိုင်သောသည့် မေမေတွေ့ရစဉ်တွေက မာကျော အေး
ဏ်ထဲသော နေခွန်း၏ သံမဏိလိုနည်းသားကို လူမိုက်ကြီးကို အနိုင်
ယူသွားခဲ့ပေပြီ။

နောင်တဟူသည် လူမိုက်ကို ပူလောင်စေသတဲ့။

ဟာ...မေမေ မသေရပါဘူး။

မေမေအသက်ကို တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့် နှိုးပြန်လှယူမယ်။

“ခင်ဗျားဖယ်ဆိုဖယ်နော် ဒါကျုပ်အမေ ကျုပ်အမေကို ကျုပ်
စိုက်တိုင် ဆေးရုံခေါ်သွားမယ်။ ခင်ဗျားကို ယုံစားမိလို့ ကျုပ်ကိုယ်အမေ
စိုက်ပြန်လည် မကြည့်မိဘူး။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ကုမရတဲ့ ရောဂါဆို
အာကင်ဆာနဲ့ အိပ်မိ(၈)ပုံရှိတယ်။ ခင်ဗျား ကလိမ်ကကျွန် လုပ်နေတာ။
ခင်ဗျားဆရာဝန်နဲ့ ပေါင်းပြီးညာနေတာ။ မေမေကို ခင်ဗျားလုပ်ကြံနေ
တာ။ ခင်ဗျားဖယ် ကျုပ်လူသတ်မိလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောင်စိုင့်လို မြင့်မား
ထင်းထန်နေသည့်အကြား ဒေါ်နီနီလင်းမှာ ပျော့ခွေပြီး မျက်လုံးလေးတွေ
ထထည်လည်။ ဘာစကားမှလည်း မပြောနိုင်ရှာတော့ပါ။ သို့သော်
သံယောဇဉ် နောင်ကြိုးနှစ်ပင်၏အကြား ဘယ်ဟာအစစ်လဲ၊ ဘယ်ဟာ
အတုလဲ သူမ မသိနိုင်။ မဝေခွဲနိုင်ပါတော့ပြီ။

နေခွန်းကလည်း သူမမေကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ချီထားသလို
နှိုးထွတ်ကလည်း ထိပ်မှိတ်ရပ် လှယူလျက်။

ဒါကိုက မရိုးသားတာပဲ။

“နေခွန်း စိတ်ကိုလျော့။ မင်းကြောင့် လူမမာ ချက်ချင်း အသက်ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ နီနီကို အိပ်ယာပေါ်မှာ သက်တောင့်သက်သာ ပြန်ထားရအောင်။ အမောလုံဆေးလေး ဘာလေးတိုက်ပြီး လာမယ် အကူအညီကို စောင့်ကြရအောင်”

သည့်စဉ် ယုဝတီနှင့်အတူ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးပါ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ နစ်နာလုံးဆက်ပြီးပြီ အရေးပေါ်က”

“တော်ပြီ လာနှင့်အန်တီကို နင်လာပြုစုစမ်း နေခွန်း မကို အောက်ခဏချပေး”

ဘယ်လိုမှ ထွက်ပေါက်မရှိသည့် ဘဝပါလား။ ဖအေကထိပ်မှ ရင်ဆိုင် ပိတ်ရပ်နေပြီး သမီးက ဆေးလာတိုက်ခြင်း၊ ချွေးများသုတ်ပေးခြင်းတို့ကို ပြုစုနေစဉ် နောက်ထပ်သွေးတစ်ပွက် ထိုးအန်လိုက်ပြီး မေမေ ပျော့ခွေ ကျသွားပါတော့သည်။

“မေမေ”

သူကြုံးအော်ပြီး မေမေကိုယ်ပေါ် ညွတ်ကျ။ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ညွတ်ပုံကျသွားစဉ် သူနာလုံးသားတစ်ခုလုံး ထိုးအောင်တက်သွားခဲ့ပြီး နေခွန်းတဒင်္ဂ သတ်လစ်သွားခဲ့သည်။

အပိုင်း(၃)

အခန်း(၉)

မိမိ၏အိပ်ယာ ကုတင်ပေါ်မှာ ဘီလူးစီးခံရသူနယ် မလှုပ်မယှက်ကြီး ငြိမ်သက်နေမိပေမယ့် နေခွန်း၏ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ အရွှံ့သာဖြင့် စိုနှင့်ပျက်ပြိုလျက်။

ယခုပင် အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ထင်းထင်းလင်းလင်း ဖြင်ယောင်နာကျင်လျက်။

နေခွန်းသတ်လစ်သွားသည်မှာ ခဏလေးလို့ ထင်ခဲ့ရပေမယ့် အားလုံးနှစ်ရက်နှင့် သုံးညတိတိ ကြာခဲ့သည်။

အဲဒါ လုပ်ကြံမှုလား။ တကယ်လား။

နှစ်ရက်နှင့် သုံးညတိတိ ကြာသွားမှတော့ မေမေ့စရာပနလည်း ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီပေါ့။ မီးဖိုပစ်ခံလိုက်ရပြီမို့ ဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး ဒီပြဿနာ

ကြီးတစ်ခုလုံး အစပျောက်ပြီးဆုံး သွားပေပြီလို့ ဦးမြထွတ်ကြီး ထင်လေမလားမသိ။

မျက်ရည်များကြားမှပင် နေ့ခွန်း နာနာကျည်းကျည်း အံ့ကြိတ်မိပြန်သည်။

အကွက်စေပါဇေ ဦးမြထွတ်ရယ်။

မေမေ့ကိုပွေ့ပြီး တဒင်္ဂသတိလစ်သွားရာမှ ဘယ်လိုပယောဂကြောင့် နှစ်ရက်ဆက်ပြီး အိပ်ပျော်လေသလား၊ သတိလစ်သွားသလား မသိရသည့် သူ့မှာ သတိပြန်ရတော့လည်း ကြာကြာမနေရပါချေ။ နှစ်ရက်အတွင်းမှာပဲ ကြိုးစားထားမိခဲ့သည့် စင်္ကာပူခရီးစဉ်က အသင့်ရောက်ရှိလာပြီး ပြည်သို့ထွက်ခွာဖို့အကြောင်းက ဖန်လာခဲ့ပြန်သည်။

သူဦးနောက်တွေ ထူပူဝေဝါးနေစဉ်မို့ အမှား အမှန်တွေ မစဉ်းစားမိတော့ဘဲ ဦးမြထွတ်တို့သားအဖကို နာကျည်းမုန်းတီးမှုတွေသာ ကြီးမားဖုံးလွှမ်းနေခဲ့ပြီး သူလည်း ရေခြား၊ မြေခြားသို့ ရွက်လွှင့်ထွက်ခွာမိခဲ့သည်။

မေမေအကြောင်း တွေးမိတိုင်း တစ်စစ်တစ်အောင်လော့ရသည့် ရင်မှာလည်း ယခုတိုင်မီးလောင်နာတွေနယ် ဖူးယောင် ပေါက်ပြဲနေလေသလားပင်မသိ။

မေမေအတွက် ဦးမြထွတ်ကြီးကို ဘယ်လိုလက်စားချေရမလဲ။

သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ဘယ်လို စောင့်ကြည့်မလဲ။

မေမေဥစ္စာပစ္စည်းတွေကရော သားယောက်ျားစေးမို့ အတွင်း

ကျကျသူမသိ။ အပြင်ကျကျလည်းမသိ။ အင်း ဖေဖေဆုံးပါးစဉ်က တိုက်တစ်လုံးနှင့် ကားတစ်စီးကျန်ခဲ့ပြီး ဦးမြထွတ်ကြီး လက်ထက်မှာ ပိုမိုကြီးပွား ကြီးထွားခဲ့တာတော့ နေ့ခွန်းသိသည်။

ထားပါတော့လေ ဥစ္စာပစ္စည်းကို သူမမူပါ။ သို့သော် ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးလို မေမေ ရုတ်ခန့် သေဆုံးသွားရတာကိုတော့ နေ့ခွန်း ဘယ်တုန်းကမှ မကျေ့နပ်ခဲ့။

ဦးမြထွတ်၏ လိမ္မာပါးနပ်မှု (သို့မဟုတ်) လိမ်လည် ကောက်ကွပ်မှုကြောင့် အမှုကြီးတစ်ခုလုံး ပျောက်ပျက်သွားခဲ့ရသည် ဆိုလျှင်လည်း သူဟာ တာဝန်မကျေ့ပွန်သည် သားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟုတ်ပြီ”

ယုဝတီကို တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးမှ အသုံးချဖို့ ဦးမြထွတ်ကြီးကို လက်စားချေရာမှာ အသုံးပြုဖို့ သတိရမိလိုက်သည်အခါ နေ့ခွန်း အတန်ငယ် အားတက်သွားခဲ့သည်။

ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်အပေါ်ကောက်ကျစ်သူများကိုတော့ တန်ပြန်လှည့်စားရမှာပဲ။

အဲဒီလို လှည့်စားရာမှာ မယုဝတီကိုတော့ နေ့ခွန်း သံမိတ္တန် ချထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုဝတီကို သူ့နမတစ်ယောက်လို သဘောထားမည်။ နမလိုမချစ်ပေမယ့် ရန်သူတစ်ယောက်လို မုန်းတီးမိပေမယ့် မိန်းမသားတိုင်းကို မအေးချင်း၊ နမချင်း စာနာတတ်တာ နေ့ခွန်း၏ ကောင်းမြတ်သောစိတ်ရင်း ဖြစ်သည်။

၅၈ ♥ ကြယ်စင်များဝေ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုဝတီတော့ အကုန်မသိတောင်မှ ပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်ကို နည်းနည်းပါးပါး သိလေမည်။

အင်း ဒါပေမယ့် ယုဝတီဟာ မွေးစားသမီးပဲ။ သူ့အဖေကလည်း တစ်ခါမျှ မျက်နှာသာမပေးဘူး။ သူ့ခမျာ အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်အောင် လုပ်နေရပြီး ပညာကလည်း ဆယ်တန်းအောင်သည် ဆိုရုံမျှ။ ဖအေကို လည်းကြောက်လိုက်ရတာ လွန်ရော။

အိုဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ငါ့ရန်သူတွေပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကျိတ်ထဲ၊ တစ်ညဏ်ထဲတွေပဲ။ ယုဝတီကို အချို့သတ်၊ ကပ်ထားပြီး ကျန်တာအခြေအနေအရ ဆက်လုပ်ရှားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တော့မှ နေ့ခွန်းဘဝင်ကျသွားခဲ့သည်။

အခန်း(၁၀)

အောင်ချမ်းနှင့်လည်း ဖုန်းအဆက်အသွယ်တော့ ရပြီးခဲ့ပါပြီ။ လုပ်ငန်းတွေအားလုံးက အခြေကျပြီးသား။ သူ့ဖခင်၏ သစ်ကုမ္ပဏီမှာ နှစ်ယာဝင်ကြပြီး လုပ်ငန်းသဘောအရလည်း ပါဝင်လှုပ်ရှားရပါမည်။ သော် လောလောဆည်တော့ တစ်လကိုးသိတင်းဆိုသလို သူတို့ အနား ခွင့်ကြပါမည်။

အတော်ပါပဲ။ ဒီလို Chance ရသည့် အချိန်အတွင်းမှာ သူ့ယုဝတီကို အသုံးပြုပြီး ဦးမြဲထွတ်ကြီးအား လက်စားချေမည်။

သူ့စိတ်တွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး မငြိမ်းမချမ်းဖြစ်နေဆဲ။ ပြည်စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်ထီးခေါက်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် နှုတ်ကောက်များ တအင်ငြိမ်းချမ်းသွားရသည်။

ရန်စိတ်နဲ့ မေတ္တာစိတ်

အပူနဲ့အအေး

အမှောင်နဲ့အလင်း

သူရင်မှာ ရန်စိတ်တွေ၊ လက်စားချေလိုစိတ်တွေ သံသယတွေ
နှင့် ငြီးငြိမ်းလောင်နေစဉ်က ရင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပူလောင်နေရသော်
လည်း...

ငြိမ်းချမ်းသည့် မျက်နှာလှလှလေးတစ်ခုနှင့် ပန်းနုရောင်မိန်းမ
ဆောင်းထီးကလေးကတော့ သူရင်ပြင်ပူပူကြီးကို ရဲ့ခနဲ ငြိမ်သက်အေးချမ်း
အောင် သူ့မီးတောက်များကို ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခုကို နေ့ခွန်းမှတ်ထုတ်မိပြန်သည်။

ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နင်းနဲ့တဲ့။

ငါတစ်လတိတိ ဒုလ္လဘဝတ်ပြီး အားထုတ်ခဲ့တုန်းက တရားတွေ
ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

တရားတယှံဆိုတာ ဘာလဲ။

မတရားတာတွေ အားလုံးကို ခေါင်းငုံ့ခံနေတာဟာ တရားလား
ဟာ တရားဆိုတာ သစ္စာပဲ။

တရားဆိုတာ မှန်ကန်ခြင်းပဲ။

မေမေ့ကိုသာ သူ့သတ်ရိုးမှန်ရင် ငါလည်းသူ့ကိုပြန်ပြီး လက်ထဲ
ချေရမှာပဲ။

နေပါဦး သူ့ကို ငါကဘယ်လောက်ထိ လက်စားချေရမှာလဲ။

သူ့ကိုသတ်ရင် ငါရောထောင်မကျဘူးလား။

ပန်းနုရောင်ထီးကလေးဆိုသို့ မျက်စိရောက်သွားပြန်လျှင် နေ့ခွန်း
သက်ပြင်းချရပြန်သည်။ သူ့စိတ်တွေ လင်းလိုက်၊ မှောင်လိုက်ဖြင့် စိတ်ကို
စိတ်ချင်း မီးတဖျတ်ဖျတ် ပွင့်နေစဉ်ပင် တိုက်ခန်းစာခါးခေါက်သံကို
ကြားလိုက်ရပါသည်။

တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသူက ယုဝတီပါပဲ။ ယခုအချိန်မှာ မိတ်ဆွေ
ခေါ်ခေါ်၊ ရန်သူလိုပဲခေါ်ခေါ် ယုဝတီတစ်ယောက်သာ အူမှာညှော်သည်ရှိ
ခဲ့သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနှင့် နေခွန်း မဆက်သွယ်ချင်သေး။

တရားချမှာတွေ ဘာတွေလည်း သူမလိုချင်သေးပါ။ ကိုယ့်
တစ်ကိုယ်တည်း အိုင်ကျင်းဖွဲ့ပြီး နေလိုက်ချင်စိတ်က သူ့ကိုရိုးမီးနေခဲ့သည်။
ကိုယ်တစ်ကိုယ်တည်းပဲ မေမေအကြောင်း တွေးမည်။ ပန်းနုရောင်
ထီးကလေးအကြောင်းကို တွေးဦးမည်။ ဟိုဟိုဒီဒီလည်း အလွမ်းပြေ
လျှောက်သွားဦးမှာပေါ့။

လက်ထဲမှာ ခြင်းကြိုးတစ်လုံးနှင့် ပန်းများကို ကိုင်ဆောင်ထား
သော် ယုဝတီသည် ယခုထိ အခန်းထဲသို့မဝင်၊ အပေါက်ဝမှာပဲ ရပ်ပြီး

ညှိုးဖျော့စွာကြည့်နေလိုက်ပုံက ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ မဝင်ဝံ့သည် သမင်မ
ငယ်နယ်။

ကေန္တ သူ့ကို အချိုသတ်ပေါင်းပြီး လက်စားချေမည်အကြံကို
ကြိုတင်သိရှိနေပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ဝင်လေ ဘာလဲ မဝင်ချင်လည်းပြန် သွားရှုတ်မနေနဲ့”
သူလှမ်းဟောကပ်ပစ်လိုက်သည်မှာ လူသဘောကို နောက်ကျလို
ဖြစ်သည်။ လူတွေရဲ့သဘောက လာပါဆိုလျှင် ပြေးချင်ပြီး နှင်မည်ဆိုခါ
မှ လာချင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း သူပိတ်ဟောက်လိုက်မှ မချောက တရွေရွေ ဝင်လာ
ခဲ့ပါလေသည်။

စားစရာပစ္စည်းတွေ အစုံထည့်ထားသည် ဆွဲခြင်းကို စားပွဲပေါ်
တင်ပြီးလျှင် ယူလာသည် ပန်းများဖြင့် အိမ်အလှဆင်ဖို့ သူမကစတင်
ခဲ့သည်။

မကြည်သော်လည်း မြင်နေရတာပဲ။ အပျိုစင်တစ်ယောက်၏
အစွမ်းကုန်ပြည့်ပြီးမှဖြင့် ယုဝတီ နသစ်နေတာ နေခွန်းမြင်နေရပါသည်။
အပြင်အဆင်တွေ မလွန်ကဲသော်ငြား ယုဝတီ၏အလှတွေက
မပုံးနိုင်၊ မဖိနိုင်။

ကြည်စင်သော မျက်ခန်းမှ ညှိုးဖျော့ရိပ်တွေ သန်းနေသော်
လည်း ဟိမဝန္တာတောင်ထိပ်မှ စမ်းရေအိုင်တွေနယ်။ ကျန်သည် နာခေါင်း
တွေ နှုတ်ခမ်းတွေ အသားအရည်တွေကလည်း ဘယ်လို ဘယ်လို

ပေါင်းစပ်ထားသည်မသိ။ ကြည့်လိုလှတာအမှန်။

ကိုယ်ကျပ်လွှဲ စကတ်တွေဖြင့် ကောက်ညှင်းထုပ်လို စည်းနှောင်
မထားသော်လည်း အသားပျော့ပျော့ အပြာရောင် မြန်မာဝတ်စုံလေးဖြင့်
ယုဝတီ၏အသွင်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးရှိသည်။

သို့သော် ယုဝတီကို နေ့ခွန်းကြည့်ရှုနေသည်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ကောင်တစ်ကောင်လို ကြည့်ရှုနေသည်နယ်သာ။

ကြည့်လိုခြင်းလျှင် ညှင်းခန်းစားပွဲပေါ်မှာ အသင်တင်ထားသည့်
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နေ့ခွန်းယူဖတ်နေလိုက်သည်။ သူမကို ဘာညွှန်း
ကြားချက်မှ မပေးတော့။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဘာတွေ သူနားလည်းမလည်
ပြောချင်စိတ်လည်းမရှိ။

“ကိုကိုကြီး ယုဝတီ ဘုရားပန်းလဲမယ်နော် ဂန္ဓာမာအဖြူတွေ
ကမီးရောင်နဲ့ဆို သိပ်လှမှာ။ ကိုကိုကြီး ဘုရားရုပ်ခိုးရင် စိတ်တွေကြည်
လင်ငြိမ်းချမ်းသွားအောင်”

“စကားမများနဲ့ဟာ လုပ်ချင်တာလုပ်။ ဒီမှာငါစာဖတ်နေတယ်။
စကားများတာ သိပ်မုန်းတာပဲ”

အလုပ်လုပ်ရင်းမှ သူ့ထောက်ခံချက်ကို ယုဝတီ လှမ်းတောင်း
လျှင် နေ့ခွန်းပိတ်ဟောကပ်ပစ်လိုက်သည်။ မိန်းမတွေများ တော်တော်
အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတာဘဲ။ ဒီလောက်မျက်နှာသာမပေးတဲ့ကြားက
စကားတွေ ပြောချင်နေရသေးတယ်။ မျက်နှာသာပေးမိရင် လူကိုများ
ဖက်တတ်မလား မသိဘူး။

အဲ။ ဒီအတွေးမှာတော့ နေ့ခွန်းမျက်နှာ ပူသွားမိပါသည်။
ယောက်ျားဆိုပေမယ့် သူကအပျော်အပါးကင်းသည့် ယောက်ျားမို့
မိန်းကလေးတွေနှင့် ရောရောယှက်ယှက် မနေဖူးသေး။ ပြောရလျှင်
ရယ်စရာများ ကောင်းနေမလား။ သူဟာ အမေ့လိုလျှင် ယင်မတောင်
မသန်းဖူးသေးသည့် လူပျိုပါ။

တိုက်ခန်းထဲမှာ အတန်ကြာအောင် စကားသံများ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ ယုဝတီ၏ လှုပ်ရှားသံ တိုးတိုးဖွဖွကိုတော့ သူမက
ကြားနေရပါ၏။ စာထဲမှာစိတ်ရောက်သွားခိုက် နာဝမှာ ပန်းနဲ့တွေ
မှန်းဟင်းခါးနဲ့တွေ ရောထွေးမြှူဆွယ်လာသည်ကြောင့် သူ့ကြည့်လိုက်
သည့်အခါ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ မြိုင်နေအောင် အပုံလိုက်ထိုးထားသည့်
နှင်းသီရိရဲများနှင့် ပန်းအိုးပက်ပက်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်
အငွေ့တထောင်ထောင်နှင့် အကြော်စုံခိုင်းချင်းနှင့် မုန့်ဟင်းခါး တစ်
ပန်းကန်။

ယခုမှပင် နေ့ခွန်း စာကယ်ဆာလောင်လာခဲ့တော့၏။ တစ်
ယောက်ထဲ တစ်ကိုယ်ရေ အပျင်းထူ ဇိမ်ကျနေမိသမျှ နာရီကြည့်လိုက်
တော့ နံနက် ကိုးနာရီ။

နေ့ခွန်း မုန့်ဟင်းခါးပွဲကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက်
ဟန်ပင်ဆောင်မနေတော့ဘဲ စားပစ်လိုက်ပါ၏။ ဒါမှ မြန်မာပြည်က
မြန်မာမုန့်ဟင်းခါး စစ်စစ်မဟုတ်လား။ သူက ယောက်ျားပေမယ့် မြန်မာ
ယောက်ျား မုန့်ဟင်းခါးလည်း သိပ်ကြိုက်ပါသည်။ မေမေရီတုန်းကဆို

အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ခဏခဏ ချက်ပေးပြီး သူကလည်း ထမင်းလွတ်ပင် စားပစ်လိုက်သည်ချည်း။

ယုဝတီကို စကားသာပြောချင်စိတ် မရှိပေမယ့် သူယုလာသံမျှ သူလုပ်ပေးသမျှ အမြင်သားခံယူနေမိသည်မို့ နေ့ခွန်းမျက်နှာပူချင်ချင်။

အို ဒါ သူအကြွေးဆပ်နေတာပဲ။ သူတို့ဖက်က လွန်တာတွေ ရှိလို့ ငါ့ကိုဖားနေတာ။ အကြွေးဆပ်နေတာ။ ဒါတရားတယ်။ ငါမှန်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြိုင်ကြီးပမာ သဘောထားပြီး ကိုယ့်တရားကိုယ် စီရင်။ ကိုယ့်ဘဝင် ကိုယ်ကျပြီး သည်အခါ နေ့ခွန်းမုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲ ကုန်သွားပါ၏။

“ဗုဒ္ဓအုံးလေ ကိုကိုကြီး”

သူက ဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်နေသော်လည်း ယုဝတီကတော့ အခန်းမှာခင်းထားသည့် ဖယောင်းပုဆိုးလေးပေါ်မှာ ရှိရှိလေးထိုင်လျက်။ အေးလေ သူ့ဘဝကိုက အစေအပါးသာသားပဲ။ သူဒီလိုပဲ နေတတ်မှာပေါ့။ နေ့ခွန်းမှာ ယုဝတီအပေါ် ဘယ်လိုမျှ အကောင်းမထင်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

“အေး...ထည့်”

မုန့်ဆိုင်က အဒေါ်ကြီးအား “နောက်တစ်ပွဲပေးပါဦး”ဟု တောင်းသည်ကမူ မျက်နှာကြောလျော့ဦးမည်။ ယခုတော့ နေ့ခွန်း ယုဝတီကို မျက်နှာကြောကြီး တင်းထားနေမိသည်။

အိုလေ ဒါ သူတို့ငါ့ကို အကြွေးဆပ်နေတာပဲ။

“ကိုကိုကြီး ငရုတ်သီးမထည့်တော့ဘူးနော်”

“အေး...အကြွေး...အ”

စိတ်ထဲမှ အတွေးကဖျတ်ခနဲမို့ စကားမှားသွားသည်အခါ နေ့ခွန်း ကြောင်အန်းသွားပေမယ့် ယုဝတီမှာ ငယ်သူမို့ပါးချိုင့်ကလေး ခွက်သွားအောင်ပင် အရယ်ကိုထိန်းရပါ၏။ နှုတ်ခမ်းပန်းရောင်လေးများ ကို တင်းတင်းဖိထားရသည်မို့ အရယ်ကလွတ်ထွက်လှလေ။

“ဘာရယ်တာလဲ”ဆိုပြီး နားရင်းပိတ်အုပ် လိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်က မိန်းကလေးများနှင့် မထိမတွေ့ မရင်းနှီးဖူးသည့် ဘုန်းကြီးလို လူမို့နေ့ခွန်း မသိချင်ယောင်ဆောင် လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဘယ် ကျေနပ်လိမ့်မလဲ။

ဒီတော့မုန့်တွေသာ နောက်တစ်ပွဲကုန်အောင် ဖိစားပစ်လိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့အဖို့တော့ ထမင်းလွတ်ပေါ့။ သူ့ရှေ့မှာ ယုဝတီ သိုသိုသိပ်သိပ် ထသွားလျှင် နေ့ခွန်းမျက်စိစွေပြီး လိုက်ကြည့်မိသည်။ တိုက်ခန်း ပြတင်းပေါက်များကို ခန်းဆီးတပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ သူမအိမ်က ယုလာတာလား။ သူ့အဖေက ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား။ ဒီကောင်မလေး သူ့အပေါ် မျက်နှာလုပ်တာတွေ များနေပြီထင်သည်။

မုန့်စားပြီးသောအခါ ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးဖို့ နေ့ခွန်း စိတ်ကူး ရလိုက်သည်။ ယုဝတီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တိုက်ခန်းထဲမှာ တလှုပ်တလှုပ် တကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်တွေရှုတ်နေတုန်း။

“ဟေ့ ငါအပြင်သွားမလို့ နင်ပြန်မှာလား။ ဘာတွေလုပ်ပေးဦးမလို့လဲ”

သူလှမ်းပြီး အသံပေးလျှင် ယုဝတီသူကို လှမ်းကြည့်သည်မှာ တမေ့တမော။ အပြင်ထွက်မည်မို့ နေဋ္ဌန်းကျကျနန ဝတ်စားထားသည်က စတိုင်လည်း ကျပါသည်။ အင်တာနေရှင်နယ်စတိုင်၊ လူကြီးလူကောင်း စတိုင်ပေါ့။

ရှင်းသန့်စိုပြည်နေသည့် သူ့ကို ယုဝတီထအိန်ငေးကြည့် လွမ်းမောနေလျှင် နေဋ္ဌန်းစိတ်တိုရပြန်သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ ယုဝတီ နှင်တို့သားအဖနဲ့ ငါဟာရန်သူပဲ။ အပြင်ပန်းက ဘယ်လိုပဲ အချို့သတ်သတ် အတွင်းကတော့ ငါတို့ဟာ ရန်သူတွေပဲ။ ရန်သူအိမ်ကိုလာရတာ နှင်မကြောက်ဘူးလား။ နှင်တို့ကို လက်စားပြန်ချေမှာ မကြောက်ဘူးလား။ နှင်အဖေရဲ့ လှည့်ကွက်တွေတော့ ငါမသိဘူးပေါ့နော်။ အေး ဒါပေမယ့် ကြားထဲကနှင် ဓားစာခံဖြစ်သွားမယ်။ ငါသိပ်ပြီး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲ နေမိတဲ့အခါ နှင်ကိုတစ်ခုခု လုပ်ပစ်မိရင် နှင်နာလိမ့်မယ်သိလား။ စိတ်ကောင်းရှိတုန်း ငါပြောထားလိုက်မယ်။ နှင်ငါ့ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့တော့”

နေဋ္ဌန်း၏စကားတွေက ရင်ရင့်သီးသီး ပက်မက်စက်စက်။ သို့သော် နေဋ္ဌန်း မသနားနိုင်ပါ။ သူတို့သားအဖဟာ ဝံပုလွေတွေလိုပဲ အဲဒီဝံပုလွေတွေအား နေဋ္ဌန်း စောင်သံညှဉ်ပြ မနေနိုင်။

နဂိုကတည်းက မျက်နှာညှိုးနေသည့် ယုဝတီမှာ သူ့စကား တွေကြောင့် ပိုပြီးငိုက်ကျသွားသည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရိုက်ချလိုက်သည်နယ်။

သို့သော် ခေတ္တကြာလျှင် သူမခေါင်းပြန်မော့လာနိုင်ပါသည်။ အဲဒါ့စရာ ဒီကောင်မလေးဟာ သံမဏိနှင့်လုပ်သည့် ပန်းတစ်ပွင့်နယ်။ ထွက်တော့မည် မျက်ရည်တွေကိုလည်း ပြန်စိမ့်ဝင်အောင် သူမတတ်နိုင်ပေရဲ့။

“ကိုကိုကြီးကို လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မယုံကြည်လို့ပါ။ ပြီးတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားက ပြန်လာခါစ ကိုကိုကြီးကို မောင်စွားတစ်ယောက် ခေါ်သဘောထားပြီး ကျွန်မပြုစုချင်လို့ပါ။ ဖေဖေသဘောထားအမှန်ကို ကျွန်မ မသိပေမယ့် လောလောဆည် ကိုကိုကြီးဆီမှာ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ သူခွင့်ပြုထားပါတယ်”

“ကိုကိုကြီးမှာ လုပ်ကျွေးပြုစုမယ်သူတွေ ရှိတာမယ်။ နေရစိုင့်ရတာ အဆင်ပြေလာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မကိုကိုကြီးဆီကို မလာတော့ပါဘူး။ လောလောဆည်တော့ ကျွန်မ လုပ်ကိုင်ပေးနေပါရစေ။ တကယ်လို့ ကျွန်မကို လက်စားချေရမှ ကိုကိုကြီးပျော်မယ်။ နေသာထိုင်သာရှိမှာ သဘာဝတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုကိုကြီးလုပ်သမျှ ကျွန်မလည်စင်းခံနေလိုက်ပါ့မယ်။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ သဘောထားပါပဲ”

တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ တစ်လုံးချင်းပြောပြနေသည့် ယုဝတီကို ကြည့်ပြီး နေဋ္ဌန်းအနည်းငယ် ဖြဲသွားမိပါသည်။ ငယ်သားငယ် အစွယ်ထေးနဲ့ပါလား။ ပြီးတော့ သူ့သဘောထားလေးက သနားစရာ။ သို့သော် ယုဝတီကို သူမယုံကြည်ပါ။

“အေး နှင်သဘောပဲ။ နှင်ပြန်ချင်ရင် တိုက်ခန်းသော့ခတ်

ပစ်ခဲ။ ရော့ သော့နှစ်ချောင်းမှာ နင်တစ်ချောင်းယူထားလိုက်။ ငါတော့ လျှောက်သွားလိုက်ဦးမယ်။ အဲ ငါကတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က ပန်းနုရောင် ထီးလေးကိုတော့ သွားမကိုင်လိုက်နဲ့နော်။ အဲဒါ ငါ့အသက်၊ ငါ့ပိညာဉ် ပဲ။

ပြောချင်ရာပြောပြီး နေ့ခွန်းထွက်ခွာသွားလျှင် ယုဝတီ လုပ်စရာ ရှိသည်များကို ဆက်တိုက် လုပ်ပေးနေမိသည်။

စိတ်ကတော့ သူတားမြစ်ခဲ့သည့် ပန်းနုရောင်ထီးကလေးအပီ။

ဒါသူနလုံးသား ပိုင်ရှင်မလေးရဲ့ ထီးပေါ့နော်။ သူနလုံးသားဟာ နေရာပြည့်သွားပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း နူးညံ့မှုတွေပျောက်ဆုံးပြီး တင်းမာ ခက်ထန်လွန်းခြင်းဖြစ်ပေမည်။

အခန်း (၁၁)

ပန်းနုရောင် . . .

ပန်းနုရောင်ဟာ အချစ်ရဲသကော်တတ်

ပန်းသီးလေးဟာလည်း အချစ်ရဲသကော်တပါပဲ . . .

နောက် စွယ်တော်ရွက်တို့ဘာတို့

သို့သော် နေ့ခွန်းဟာ မင်းယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်မို့ အနု

အရွယ် သမုဒယတွေနှင့် သူနလုံးသားသည် နူးညံ့စွဲမနေနိုင်ပါ။

အချစ်ဆိုတာလည်း သူ့ရဲသံမဏိနလုံးသားကြီးထဲကို လွယ်လွယ် နှင်တော့ ဘယ်ဝင်လာနိုင်လိမ့်မလဲ။

သူနလုံးသားသည် မာကျောကျစ်လစ်ရသည့်ကြားထဲ ပေမေ့အတွက် ပြီးတော့ ဘဝအတွက် အနာတရတွေနှင့် နားကျင်စွန်း

ထင်နေလိုက်သေးသည်။

အစွန်းရောက်သည်ပဲပြောပြော မုန်းချင်သူကို အရမ်းမုန်းပြီး ချစ်ချင်သူကို အရမ်းချစ်မိနေတာလည်း သံမဏိလို နှလုံးသားပိုင်ရှင် ပိုထင်ပါရဲ့။

ပန်းနုရောင်ထီးကလေးများနှင့် ပန်းနုရောင်ကောင်မလေးများကို မြင်တိုင်းရင်မှာ တဒင်္ဂ၊ လှိုင်းထန်သွားရတတ်သည်ကိုလည်း နေခွန်းမည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အောင်ချမ်းပြောသလို သူကလေးဟာ မြန်မာမလေးမို့ ရေစက်ပါရင်တော့ ဒီမြန်မာပြည်မှာ ပြန်ဆုံတွေ့ကြမှာ ပါပဲ။

အဲဒီလို ပြန်ဆုံတွေ့ကြဖို့ လောလောဆည်တော့ ဘုရားရှင်ထံမှာ ဘုရားစုံမှာ သူ တတွတ်တွတ်ဆုတောင်းလိုက်ပါဦးမည်။ ဘုရားရှင်ထံမှာ ဒီလိုဆုတောင်းတာ ယောက်ျားအလုပ်မဟုတ်ပေမယ့် လောလောဆည်တော့ ဒီတစ်နည်းပဲရှိသည်။ ရေစက်ကြုံရင်တော့ ပြန်ဆုံတွေ့မှာပါပဲ။

ဒီဇာန်လကလည်း နှလုံးသားက စူးအောင်လာအောင်ပင် သူကလေးကို လွှမ်းဆွတ်မိသည့်အခါ ပန်းနုရောင်ထီးကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး ကိုယ်နှလုံးသားကို ကုစားခဲ့တာတွေ...

မျက်ဝန်းထဲမှာ ထီးကလေးလှပေးနေသည့် မြင်ကွင်းတွေ... နောက် ထီးကလေးကို လက်ထဲသို့ အတင်းထိုးထည့်ပေးခဲ့ပြီး မိုးရေထဲသို့ သူကလေး ပြေးထွက်သွားပုံတွေ...

သည်မြင်ကွင်းတွေဟာ သူနှလုံးသားမှာ ထာဝရစွဲထင်နေခဲ့သည်

မြင်ကွင်းတွေဖြစ်သည်။

နေနေညည မအိပ်တတ်နိုင်မြင်နေရတာ မင်းကလေးရဲ့ရုပ်တွေပါ စဲကွယ်...

ဖျတ်ခနဲပင်၊ ရုတ်ချည်းမြင်သည် ဆိုလိုက်ရပေမယ့် ဒီလောက် တိတိကျကျ ကိုယ်မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ်ထင်နေတာ ကိုယ်ရင်ကို တဖြည်းဖြည်းပူလောင်ကျွမ်းစေချင်လိုပဲလား။

သွယ်ခွံသော ကိုယ်ဟန်၊ ဖြူစင်သောနည်းသော လမ်းလိုမျက်နှာ၊ တောက်မလင်းလက်သော မျက်ဝန်းလေးတွေ၊ ပြုံးယောင်ယောင် နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် သွားဖွေးဖွေးလှလှလေးများ...

ကားကို ကားထိုးသည်နေရာမှာ ရပ်ထားပြီးခဲ့လျှင် ဘုရားပေါ်သို့ နေခွန်း အေးအေးဆေးဆေးပင်တက်ခဲ့သည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့် ထေးနေရတာလည်း ၄ နှစ်တင်းတင်းပါပဲ။ ဆံတော်ရှင်စေတီထဲမှာ ဆုတောင်းခြင်းအမှတ် (၁) ကိုစတော့မည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာပဲနေတော့မည်။ ထစ်နေ ဘုရားတစ်ဆူဖူးမည်။

အင်း ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်ကိုခိုပြီး ရင်ထဲမှာ ကိလေသာတွေ ချည်း ထကြသောင်းကျန်းနေလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူးလေ...

စိတ်ပုတီးနဲ့ ရိပ်ကြီးခိုတယ်ပဲကြားဖူးပါတယ် နှလုံးသားအနာကို ထုစားဖို့ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်တွေမှာ ချွေးသိပ်ခိုနား၊ ကိုယ်စိတ်ကို ထုစားလိုပဲပါဦးမည်။

အာရှခံတန်းဆောင်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်ပြီး နေ့ခင်း ကျကျနနနေ ထာယူလိုက်သည်။ တစ်နေ့ကုန်အောင် နေတော့မည်မို့ နေရာဟာလည်း အရေးကြီးတာပါပဲ။

ယခုလို ရုပ်ဝတ်ရက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မျိုးဟာ အရားမှာ လှပိုပြီး စည်းကားနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ပေါ့။ ဆံတော်ရှင်ကို ဖူးမြော်ကြည်ညိုရာမှာ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဟိုး ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံ လှမ်းကြိုမြင်အောင် ကြည်ညို လိုက်တော့လည်း သူ့ရှင်စော့ငြိမ်းချမ်းသွားခဲ့သည်။

စိတ်နှင့်လူနစ်ကင်းကွာပြီး တစ်လောကလုံးမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ အဲ ဘုရားရှင်နဲ့ သူ နှစ်ယောက်ထဲ နှစ်ပါးထဲ လို ထင်ပြီး လောကကြီးမှ လွတ်မြောက်နေခိုက် သူပုန်းသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အားရပါးရလာပြီး ပုတ်လိုက်သည်ကို နေ့ခင်းခံလိုက်ရပါသည်။

ဟာ ဘယ်လိုလူတွေလဲ...

မျက်ဝန်းတွေ ဘေးသို့အကြည်ရွှေလိုက်တော့ သူ့ရှင်တွေ ဒိန်းကနဲမြည်အောင် ဆောင့်ခနဲရွှီးသွားကြလေသည်။ သူ့ရဲ့ပုန်းနုရောင် ထီးကလေး...

ဟာ ဆောရီးဗျာ ကျွန်တော်အကိုမှတ်လို့ ဟုတ်တယ်နော် မိုး။ ကိုကြီးထည်း ဒီမနက် သူလိုပဲ အကျိုးနဲ့ဘောင်းဘီမီးခိုးရောင်"

နင်ကလည်း အရမ်းပဲ မျက်မှန်မပါဘဲလျှောက်သွားနေတာကို ကောင်းတယ် ခုတော့ လူမှာပြီး ဆောရီးနော် အကိုကြီး မိုးယံတို့

လူများသွားတယ်"

ချစ်စဖွယ် သွားတန်းလေးပေါ်အောင်ပြုပြီး သူ့အဖော်ကောင်မ လေးကို ဆွဲခါ၊ လွဲခါနှင့် သူကလေးထွက်ခွာသွားလျှင် နေ့ခင်း စတင်သတိ ခင်လာရသည်။

အခုဟာက အရင်လို ရဟန်းဝတ်နှင့်မဟုတ်တော့သည်မို့ အရင်လို ကြွေကြီးသည်နေလို့မဖြစ်တော့ပဲ။ ကိုယ်သက်လှယ်ကိုမျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်တွေ့နေရပြီမို့ နေ့ခင်း သူကလေး နောက်သို့ မျက်ခြည်မ ဖြတ်အောင် လျှောက်လိုက်မည်။

အတော်တော့ကြောင်တိုက်စွပ်။ သူကလေးကရော လွန်ခဲ့သည် တစ်နှစ်အကြာက ကိစ္စကို အမှတ်ရနေမှနေပါမလား။ ဘယ်ကစလို ဘယ်လိုဇာတ်ကြောင်းပြန်ရမှာပါလိမ့်။

သို့သော် ကိုယ်နုလုံးသားကလည်း ပေတစ်သီး၊ ကျိုးတစ်သား စစ်သက်မှတစ်ချစ် သူမှသူဖြစ်နေသည်အခါ တစ်သက်လုံးက ထားရှိခဲ့ သည်ဟန်တွေကို ခဝါချရပေတော့မည်။

အင်း အချစ်ဟာ လူကိုတော်တော် ဒုက္ခပေးတာပဲနော်။

အချစ်ဟာ လူတွေကို ရူးသွပ်စေတယ်။ ထိရစေတယ်။ ပေါ့ ထည်းပေါ့ ကြောင်စေပါလား။

ရေမှကောင်မလေးနှစ်ယောက် လျှောက်သွားနေသမျှ နေ့ခင်း မှာ တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေရသည်။ တော်တော်ခြေရှည်တဲ ကောင်မလေးတွေပါပဲ။ နောက်ချစ်သူတွေဖြစ်မှ မေးမေးပြီး ခြေရှည်ဟု

ခြေသလုံးလေးတွေကို ဖွဖွလေး ရိုက်ပစ်လိုက်မည်။

နေခွန်းမှာ ရှည်းစားတွေ ဘာတွေလည်း မယ်မယ်ရရ မထား
စားခဲ့သည်မို့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုလုပ်လုပ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်
အောင် စရမည်လည်းမသိ။ ရင်ခုန်သံ တခိုင်းခိုင်း ဖြစ်နေသည့် စက
တည်းက ရှုံးတော့မည် နှလုံးသားကြီးကိုသာ မနိုင်မနင်း ပွေပွိုက်ကွပ်ကဲ
ရင်း ဇီစစ်ပွဲကို ချီတက်နေရပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး စေတီတော်ကို အခေါက်ခေါက် အရွဲတိုက်ပြီး
သူမသူ ဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ်အကြောင်း ကိုယ်သိပြီး အရှက်တွေကို
နေခွန်းခဝါချလိုက် ရပါတော့သည်။ ကိုရာဇာစတိုင်နဲ့ပေါ့နော်။

ရာဇာနေဝင်း ထုံးနှလုံးပြုပြီး ရူးသလို၊ ပေါသလိုလုပ်ရတော့
မှာပါပဲ။

တစ်ခါ...တစ်ခါ...အချစ်ဟာ လူကိုပေါ့ပါး ရူးသွပ်စေ
သည် ထင်ပါသည်။

တစ်နှစ်ကျော်ကြီးလုံးလုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို ပူဆွေးလွမ်းဆွတ်
ခဲ့ရသည့် နှလုံးသားကြီးလည်း လွတ်တော့၊ ကျွတ်တော့မည် ထင်ပါသည်
လေ။

“ဒီမှာ ညီမလေး ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုလောက် ပြောချင်လို့
ကျေးဇူးပြုပြီး အချိန်လေး၊ နေရာလေး နည်းနည်းလောက်ပေးပါလား”

ကိုယ်လည်း ရာဇာနေဝင်းပါပဲ။ အချစ်ကြောင့် သတ္တိတွေရှိ
ရှူးသွပ်နေမိသည်လေ။ နိုင်ငံတကာမှာ အနေကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်

နေခွန်းလည်း နည်းနည်းတော့ ကိုရာဇာနှင့် နှလုံးငါးလား...။

စတိုင်မျက်မှန်ကို ခပ်ပင်ပင်မလိုက်၊ တင်လိုက်လုပ်ပြီး ခပ်
တည်တည် တောင်းဆိုတော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ပြန်တုံ့ပြန်
ပုံစံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ဟောတော့ မေမိုးရေ ရှင်လူကလည်း ဇွတ်ကြီးပါလား။ ကော့
တော့ နိုင်ငံတကာမှာ ထီးတွေတော်တော် စုဆောင်းမိလာတယ် ထင်
တယ်”

“အိုကေ”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် နေခွန်း တော်တော်ပျော်သွားပြီး
တိုက်ကပ်ကပ် ဆံပင်ကိုတစ်ချက်ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ
ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် သူ့ကောင်မလေး၏လက်ကို ခပ်ဖွဖွ ခပ်ယုယုယယ
လေး ဆွဲကိုင်ပစ်လိုက်ပါ၏။

“ထီးကလေးတစ်ချောင်းကြောင့် ရူးသွပ်ခဲ့ရတာတစ်နှစ်နဲ့
တစ်လတင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပါပြီ မေမိုးရယ် ကိုယ့်ကို မနိုင်စက်ပါနဲ့တော့နော်”

“အမယ် အမယ် သူ့ကိုယ်သူများ ကိုရာဇာကျဇွီ နဲ့နေလိုက်
တာ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့များ”

ယခုထိ မေမိုးက စကားတစ်ခွန်းမျှမဆိုသေးသော်လည်း သူမ၏
ဘေးမှ သာလိကာ မလေးကတော့ စကားများလှသည်။

သို့ပေမယ့် သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို မရုန်းဖယ်တာကိုက
အခြေအနေတွေကိုညွှန်ပြနေသည်လေ။

“နော် မေမိုး ကိုယ်တို့ တစ်နေရာရာမှာသွားပြီး စကားသွားပြောရအောင်။ အဲလိုမှ ပြောခွင့်မရင်ရင် ကိုယ်ရင်ဘတ်ကြီး၊ ဘောင်းခနဲပေါက်ထွက်သွားလိမ့်မယ်...”

“အပိုတွေ...”

ရှားရှားပါးပါး မျက်စောင်းလေးတစ်ခုနှင့် ရှားရှားပါးပါးစကားသံတီးတိုးလေးက နေဒွန်း၏ရင်ကို ခိုင်းနုပိုက်ခွဲသည်နယ်။

ကိုယ်တော့ တစ်ဘဝလုံးအရုံးပေးလိုက်ပါပြီကွယ် အရာရာမင်းပဲ စိုးမိုးနေတော့နော် ကိုယ့်အသည်းပလ္လင်မှာ မင်းပဲဘုရင်မ...

ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ဟက်ခနဲရယ်ရင်း မေမိုးလက်ကိုသာ သူ့ဆွဲဆုပ်တွဲခေါ်ခဲ့လျှင် မေမိုးက အဖော်ကောင်မလေးထံ ကားသော့လေးလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ချယ်ရီရေ ယူပဲ ဖေဖေကိုသွားကြိုပေးလိုက်တော့ မေမိုးသူ့နောက်ခဏလိုက်သွားဦးမယ်”

“ဟား ဒိတ်လုပ်တာကလည်း ပြန်လှပါလား ခေတ်ကြီးတော့ ပျက်စီးနေပါပြီ”

“မပြန်ဘူးနော် ခွဲခဲ့ရတာ ရက်ပေါင်းလေးရာပြည်တော့မယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ သူတို့ခွဲခွဲကြသည်။

ဪ ခုတော့လည်း ဘုရားရှင်ထံမှာ နားငြီးအောင် ဆုတောင်းနေစရာမလိုတော့ပါ။

“မေမိုးယံဦး ဟုတ်လား ကိုကိုနာမည်က နေဒွန်း”

“အမယ် သူ့ကို ဘယ်သူက ကိုကိုခေါ်လို့လဲ နာမည်ကြီးကလည်း တိုးလိုက်တာ ဘိုးတော်ဘုရား နို့ဖိုသားအရွယ်က နာမည်ကြီး”

ထောင်ကျကျ စားပွဲလေးတစ်ခုမှာ နေဒွန်းနှင့် မေမိုးယံဦးတို့ရှိနေကြသည်။

အပြင်လောကမှာ ပူသလား၊ အေးသလား...

သူတို့ရင်ထဲမှာတော့ ပန်းတွေပွင့်နေကြသည်။ ပန်းနုရောင် ထီးကလေးတစ်လက်က နုလုံးသားတွေအေးပြနေအောင် အရိပ်မိုးပေးနေ

ခဲ့လေသည်။

မေမိုးက သူ့နာမည်ကိုရှုံ့ချနေလျှင် နေဇွန်းရုပ်တည်ကြီးဖြင့် ပြန်နောက်လိုက်သည်။

“နာမည်ပဲကွာ ခေါ်လို့ရရင်ပြီးတာပါပဲ။ ဒါ ပညတ်တွေပါ။ ဒါထက်နေပါဦး ကိုကို မင်းကိုသတိရနေတာကတော့ ယောက်ျားမို့ထားပါတော့။ အခုကျ မေမိုးကလည်း ကိုယ်ကို သတိရနေတယ်နော်”

ယခုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း၊ တစ်ယောက်ရှင်ဖွင့်ပြီးသွားပြီးမို့ တစ်ယောက်၏ အချစ်ကိုလည်း တစ်ယောက်ယုံကြည်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“အမယ် ကိုကိုရုပ်က ထင်းနေတာကိုး။ မေမိုးက ရတနာသုံးပါးထဲက သံယာတော်တွေကို ကြည့်ညှိသလိုကြည့်ညှိတာပါနော်။ ကိုကိုလိုတော့ အိပ်မရ၊ စားမရနဲ့စားလည်းအိပ်မရ၊ သွားလည်းအိပ်မဟုတ်ရပါဘူးနော်။ မေမိုးတို့က သန့်သန့်လေးရယ်။ မျက်စိထဲမှာ ဖျောက်မရပေမယ့် ပူလောင်စပ်ရှာကြီးဖြစ်မနေပါဘူး။”

“အပိုတွေ ဒါဖြင့် မေမိုး ကိုကိုကို တွေတွေချင်း ဘာလို့မှတ်မိသလဲ လူမှားသလေး ဘာလေးနဲ့ ဟင်း မသိရင်ခက်မယ်”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် မေမိုး၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို

အပိုင်ဆွဲယူထားပြီးမှ၊ နေဇွန်း အပိုင်ပြောချနေခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

သူ့ရဲ့ အချစ်ငှက်ကလေးကို သူ အတောင်တစ်ဖက်ချိုးထားနိုင်လိက်ပြီလေ။

“အိုး ဒါကတော့ ကိုကိုဆံပင်က ကတုံးရှည်တဲ့ဆံပင်လောက်ဆိုတော့ မေမိုး လည်းမှတ်မိသွားတာပေါ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်မကြီးပါနဲ့နော် မေမိုး စိတ်ဆိုးလာပြီး သိလား လူကိုလာပြီး အဖော်ညှိနေတယ်။ မုန်းမစ်လိုက်မှာ”

သူက ကိုယ်ထက် အများကြီးငယ်မှာမို့ ခွဲခွဲဆိုးဆိုးလေး ဆိုးနေလျှင် နေဇွန်း ခွင့်လွှတ်ရပါသည်။

“မုန်းတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ မိုးယံရယ် တစ်နှစ်ကျော်ကြီးလုံးလုံး ဘဝတွေပျောက်ဆုံးပြီး ပူလောင်စပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ ကိုကိုနဲ့လုံးသားလေးကို ဖန်းနဲ့ရောင်ထီးကလေးနဲ့ တစ်သက်လုံး ကုစားကြင်နာပေးလိုက်ပါနော်”

အလင်္ကာတွေ နှိမိတ်ပုံတွေနှင့် နေဇွန်း လျှာရှည်မိလိုက်လျှင် မေမိုး လည်းတစ်ခပ်ခပ်ရယ်ခဲ့သည်။

“ဘာတွေ လာပြီးပြောနေတာလဲ။ လူကြီးနော် အလင်္ကာတွေလာသုံးမနေနဲ့။ မေမိုးက မြန်မာစာညွှတ်တယ်။ အလင်္ကာတွေ နှိမိတ်ပုံတွေသိတ်ထည့်ပြော၊ မေမိုး နားလည်အောင် ပြော ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ နောက် တည်တည်ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ့မယ်။

ကဲ ပြန်ဆုံခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မေမိုးနဲ့ကိုကို အမှတ်တရ ပစ္စည်းခြင်း လဲကြမယ်။ ပြီးရင် မေမိုး နေတဲ့အိမ်ကို လိုက်ပို့မယ်။ ပြီးရင် ကိုကိုလုပ် ငန်းတွေ အခြေတကျဖြစ်အောင်ကြိုးစားပြီး မေမိုးကို တစ်နှစ်အတွင်း လက်ထပ်မယ်”

နေခွန်းမှာ အစီအစဉ်တွေရေးဆွဲပြီး ရွှင်လန်းတက်ကြွ နေမိသည်။ ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးပါပဲ။ အာယုတတွေ၊ ရန်ညှိုးတွေကို တောင် တဒင်္ဂမေ့တော့တော့။

“အင်း ကောင်းတယ် ကိုကို အမှတ်တရ ပစ္စည်းချင်းလဲကြမယ်။ မေမိုး ရုံးလို့တော့မဖြစ်ဘူးနော်။ ကဲ ကိုကိုက ဘာပေးမှာလဲ။ မေမိုးကရော ဘာပြန်ပေးရမှာလဲ။ လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ကိုကိုဟာ လူပျိုဟုတ်၊ မဟုတ် နောက်ကြောင်းရှင်း၊ မရှင်း၊ နောက် မိဘမျိုးရိုး”

“အမယ်လေးဗျာ မေမိုးကမူ ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦးကို ပြန်ရောက်သွားတာ လူပျိုမို့လို့ ထိန်းကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ အသည်းကြွေသွား ရတာပေါ့ဗျ။ လူအိုကြီးဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်ကိစ္စတွေနဲ့ကိုယ်လုံးလည်လိုက်နေ မှာပေါ့...မကျေနပ်ရင်လည်း ကြိုက်သလိုစုံစမ်းပါဗျာ။ မိဘမျိုးရိုးတွေဘာ တွေ့ထိ။ ဒီလိုလုပ်လေ မေမိုး မပင်ပန်းရအောင် ကိုကိုအကြောင်းတွေ မေမိုး သိချင်သမျှစိကာလပတ်လုံး ပြောပြမှာပေါ့”

“အမယ် ဘယ်ရမှာလဲ ကိုကို ပြောပြတိုင်းယုံရမှလား။ ပုံပြင်၊ အဏ္ဏာရီတွေပဲဖြစ်သွားမှာပေါ့။ မေမိုး ကိုယ်တိုင် ကိုကို ဘိုင်အိုကရပ်ဖီကို လေ့လာစုံစမ်းစစ်ဆေးမှာ”

အရွယ်လေး လက်တောက်လောက်နဲ့ မေမိုးက ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် တွေပြောနေလျှင် နေခွန်း ပိုလို့ပင်သဘောကျနှစ်သက်နေသွားရ သည်။ ချစ်စရာ အချွဲအိုးမလေးပါပဲ။

“ရပါတယ် ဒါတော့ မေမိုး သဘောပဲ။ တစ်ခုစော့ရှိတယ်နော်။ ကိုကိုက အခြားယောက်ျားတွေလို ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ် ပြောတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ခုချိန်ထိ ငါးပါးသီလကို အတတ်နိုင်ဆုံးလုံအောင်ထိန်းပြီး ကိုယ်ပြောသမျှ စကားဟာ သစ္စာ၊ ကိုယ်ပေးသမျှ စကားဟာ ကတိပဲ။

မှန်သောစကားကို ကိုယ်မပြောတတ်၊ မပြောချင်ပါဘူး မေမိုးရယ်။ အထူးသဖြင့် မေမိုးကိုဆို ပိုလို့တောင်မညာချင်။ မညာရက် သေးတယ်”

တကယ်ပါပင်။ နေခွန်းဟာ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မေမိုးကတော့ ခပ်ပြုံး ပြုံးပါ။

“ကိုကိုအပြောကောင်းတယ်။ တစ်နေ့ထဲတွေ့ရရုံနဲ့တော့ ကိုကို

ကြယ်စင်ပျံဝေ

စကားတွေဘယ်ယုံနိုင်ဦးမလဲ။”

“ကောင်းပြီလေ လူအကြောင်းပေါင်းမှသိ တဲ့။ မေမိုးကိုကိုကို တစ်နှစ်လောက် ပေါင်းကြည့်လိုက်ဦးပေါ့ အကြောင်းသိသွားရအောင်”

“ဟင် ကြည်စမ်း ကြည်စမ်း ကိုကိုနော် အာရဲလိုက်တာ။ မေမိုးကိုများ ဘယ်လိုကောင်မလေး အောက်မေ့လို့လဲ တော်ပြီ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှမခေါ်တော့ဘူး။ မေမိုး ထီးလည်းပြန်ပေး”

မြွေဟောက်မလေးနယ် ရှုရှုရှုရှုဖြင့် မေမိုး စိတ်တွေဆိုးနေသ မျှ ချောရတာလည်း နေဇွန်းအတွက် ဘဝ၏ ဆားပွင့်လေးတွေနယ်။

ညနေတော်တော်လေးစောင်းတော့မှ မေမိုးကို အိမ်တိုင်ယာ ရောက်ပြန်ပို့ပေးပြီး နေဇွန်းအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

လောကလေးတချွန်ချွန်နှင့် နေဇွန်း အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ချွန်
ဇာတ်တိ အံ့ဩနေရပါ၏။ သို့သော် ကိုကိုကြီး၏ မျက်နှာမှာ မိုးဆင်းထား
သည့် စပယ်ပွင့်လေးလို ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နေလျှင် ယုဝတီ စိတ်ချမ်းသာမိ
သည်။

သူမအဖြစ် သူမအချစ်က ကိုကိုကြီးကို လမင်းလို မော်ပူနေချင်
အလဲလေ...

သူ့စိတ်ချမ်းသာနေမယ် သူ့ရွှင်လန်းနေမယ် သူဟာ တိမ်ရိပ်
ထွတ်သည့် လမင်းလို ကြည်လင်လန်းဆန်းနေမည်ဆိုလျှင် ယုဝတီ
စိတ်ချမ်းသာမိပါမည်။

ဟင် နင်ခုထိ မပြန်သေးဘူးလား။ ဘာလဲ ညပါ ဆက်အိပ်လို့

လာ။ ဆောရီးပဲနော် ငါ့ကိုလာပြီး မပြေးယောင်းနဲ့။ ဒီနေ့ ငါသိတ်ပျော်နေတယ် သိလား။ ငါ့ရဲ့ ပန်းနုရောင်ထီးကလေးကိုပြန်တွေ့ပြီ။ တကယ်ပါပဲ ဘုရားမဟာ။ ပင်လယ်ထဲကျပျောက်တဲ့ထီးကလေးကို ငါ အခုပြန်တွေ့သွားပြီ။

ထီးကလေးရေ ကျေးဇူးပါပဲ။ ငါ နှင့်ကိုသိတ်ချစ်တာပဲဟာ”

တစ်ဖက်သား၏ခံစားချက်ကိုမသိ၊ မကြည့်ဘဲနှင့် သူ့အိပ်ယာကတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှ ပန်းနုရောင်ထီးကလေးကို သွားယူပြီး ညှပ်ခန်းထဲရှိ ပက်လက်လှန်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ နေခွန်း ကြည့်နှုန်းချမ်းမြေ့နေခဲ့သည်။

ထီးကလေးကိုရင်ခွင်မှာ ပွေ့ရင်း မျက်စိမှိတ်ကာ သူ့ရွှင်ပြုံးနေပုံကား တစ်လောကလုံးရှိ အပျော်ဆုံးများအားလုံး သူ့ထံမှာ စုရုံးနယ်သည့်နယ်။

ယုဝတီမှာ သူ့အတွက် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ စီမံချက်ပြတ်ပေးပြီးစို့ မောပန်းနေပေမယ့် သူ စိတ်ချမ်းသာနေသည်ကိုမြင်ရလျှင် ရင်နှုတ်အောင်ကြည့်နှုန်းပေးမိပါသည်။

သူမ ရင်ကွဲရတာကတခြား...

ကိုကိုကြီးအတွက် စိတ်ချမ်းသာမိတာကတခြား။ ဘဝမှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာတွေနှင့် သာတွေ့ဆုံခဲ့ရသည် ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် ဘဝ၏ အနှစ်သာရ၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာလေများကို စတင်တွေ့ရှိပြီထင်ပါသည်။

ကိုကိုကြီး ထာဝရပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ...

အဲလိုပျော်ရွှင်မှုလေး ထာဝရတည်တံ့ခိုင်မြဲစေဖို့အတွက် ယုဝတီ

အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ပေးစွမ်း လိုက်ချင်ပါတယ်...

အချစ်နှင့်စတင်တွေ့ရှိသူတိုင်းဟာ စာအုပ်ကလေးတွေကြသတဲ့။ ဟန်တွေ၊ ဘာတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေလည်း မဆောင်နိုင်ကြဘူး။

အနည်းဆုံး သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ရင်ဖွင့်ချင်ကြတယ်။ လူသိမ်လူမွေတို့က ချစ်ခြင်းကို စမ်းချောင်းလေးလို တပြိုင်ညှိမိစီဆင်းစေကြပြီး...

လူရိုင်းတို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လေမုန့်တိုင်း သဖွယ် တိုက်ခတ်တတ်ကြသတဲ့...

သူဟာ လူယဉ်ကျေးလား လူရိုင်းလား...

လောလောဆည် တိုက်ခန်းထဲမှာ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး စီးဆင်းနေတာတော့အမှန်။

ပန်းရောင်ထီးကလေးကို ရင်မှာပွေ့ပိုက်ပြီး သူ့မျက်စိမှိတ်ငြိမ်သက်နေပုံက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြေးယောင်သန်းလျှက်။ လောလောဆည် ဝိညာဉ်နှုတ်ခံထားရသူနယ်။

ယုဝတီသာ သူ့ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့တကွတတ်တွတ်၊ တဖွေနှင့် ရင်ဖွင့်လေမည်လားမသိ။ ယခုတော့ သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ငြိမ်ဝပ်ခံစားနေရရာသည်။

ယုဝတီမှာ သူတို့ကိုခန်းလေး၏ လိုအပ်ချက်များ၊ သူ့အတွက် လိုအပ်ချက်များအားလုံးကို အပြီးသတ်လုပ်ဆောင်ပေးရင်း သူ့ကိုသာ အရိပ်တကြည်ကြည် အကဲခတ်နေမိပါသည်။

“ယုဝတီ နှင်ပြန်တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက လူပျို နှင်လည်းမ
ငယ်တော့ဘူး။ အပျိုဖြစ်နေပြီ။ မေမိုးက ငါ့အကြောင်းကို လေ့လာစုံစမ်းဦး
မယ်တဲ့။ အဲဒီအခါ ငါ့ အိမ်မှာ နှင်ဝင်ထွက်သွားလာနေတာဟာ သူ့အထင်
လွဲစရာအကြောင်းတစ်ခုဖြစ်နေမယ်။ သူ့နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ နည်းနည်း
လေးမှ အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်ဘူး။ ငါ နှင်ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါ
တယ် နော်။ ငါ့ဆီကို နှင်မလာနဲ့တော့ ရပါပြီ ဒီလောက်ဆို ငါ နေလိုရပါ
ပြီ။ တော်တော်အဆင်ပြေသွားပါပြီ နောက်နေ့တွေ နှင်မလာနဲ့တော့”

သူ့ရဲ့အဝတ်ကလေးများကို ဖုတ်ပူမီးတိုက်ဖြင့် ဖိပူတိုက်ပေးနေမိ
သည် ယုဝတီမှာ နေဒွန်း၏ အနူးအညွတ်တောင်းပန်သံလေးကို
ကြားထိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာမခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် နာကျင်ကြေကွဲ
ရပါ၏။

အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရမှထက် သူခံစားနေရတာကို
ပိုမို ကြင်နာသနားနေတတ်တာမျိုးလား...

ကိုယ်တိုင် ရင်ကွဲမတတ်ခံစားနေရသည့်ကြားမှ နေဒွန်း ခံစားနေ
ရသည်ကိုသာ ယုဝတီ ပိုမိုကြင်နာသနားနေမိပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ ကိုကိုကြီးရယ် ယုဝတီ အကြာကြီးမလာတော့ပါ
ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကြီး ဘာလိုအပ်သလဲဆိုတာတော့ ခဏလေးအဖြေ
လာကြည့် လုပ်ကိုင်ပေးပါရစေနော်။ သိတ်ပြီး အစိုးရိမ်မကြီးပါနဲ့ ကိုကိုကြီး
ရယ် ယုဝတီကို ကိုကိုကြီးရဲ့ ညီမလေး။ ဒါမှမဟုတ် ခိုင်းတဲ့ကောင်းမလေးလို
ပြောလိုက်ရင်လည်း ရတာပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ ကိုကိုကြီး အဆင်ပြေပြေ

နေစေချင်၊ စားစေချင်တာတစ်ခုပါပဲ”

ယုဝတီ တောင်းပန်ပေးမယ့် အချစ်နှင့်ယဉ်း စတင်တွေ့ဖူးသည်
နေဒွန်းမှာ ခါးခါးသီးသီး။

“ရတယ် ယုဝတီ။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာတောင် ငါ ဒီလိုပဲနေလာခဲ့တာ
ပါ။ မေမိုး အထင်လွဲစေမယ့်ကိစ္စတွေ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ရမယ်။
ကဲ နှင်ပြန်တော့။ ငါ့ ကိုထားခဲ့တော့။ နောက်နေ့တွေ နှင်မလာနဲ့တော့
နော်။

သူက အပြီးသတ်အဖြစ်ဆက်လက်နှင်ထုတ်နေလျှင် လုပ်လက်
မီးပူတိုက်ခြင်း အလုပ်ကို လျှင်မြန်စွာလုပ်ဆောင်ပေးပြီး ယုဝတီပြန်ဖို့
ပြင်ရသည်။

ဆိုနှင့်ကြေကွဲနေသည့် ရုပ်ကို သူမမြင်အောင်ဖုံးဖိရင်း သူမ
တံခါးဝဆီသို့ထွက်ခွာခဲ့သည်။

သူမ၏အသံတို့ ကြေကွဲဆွံ့အံ့နေကြ၏။ သောကကြောင်
ဖြစ်ပေါ်လာသော အပူမီးသည် ယုဝတီကို လောက်မြိုက် ပျောက်ဆုံးစေ
တော့မည်လည်း။

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ချက်လွန်းသော်လည်း သူမ၏အသံတို့
ထည်ချောင်းဝသို့ဆန်တက်မလာ။

“ယုဝတီ သွားတော့လေ မှောင်တော့မယ် နှင့် အဖေ စိတ်ဆိုး
နေလိမ့်မယ်”

နောက်ဆုံး သူ့ကို ယုဝတီ ကျောခိုင်းခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၁၃)

သားအဖ နှစ်ယောက်ထဲသာရှိသည့် ယုဝတီတို့အိမ်သည် အမြဲ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်လျက်။ သူမ အတွက်နားခိုစရာ ကျွန်းရိပ်သာ ဘယ်တော့မှရှိလာမည် မဟုတ်ပါ။ မွေးစမှသည် ယခုအရွယ်ထိ နွေကန္တာ ခရီးကြမ်းကြီးကို သား ယုဝတီလျှောက်လှမ်းခဲ့ရပါသည်။

ကြည့်ပါဦး။ မွေးကင်းစ ကလေးနီတာရဲလေး အဝကတည်းက သူမဟာ ဖေဖေ အိမ်ပေါက်ဝမှာလာပြီး စွန့်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရပါသတဲ့။ ဖေဖေ နှလုံးသားတွေဟာ ကမ္ဘာလောကအပေါ်မှာ မည်မျှပင်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခဲ့ ပါစေ။ သူမကို ကောက်ယူကျွေးမွေးခဲ့တာတစ်ခုနဲ့တင် ယုဝတီ ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ကျေးဇူးတင်နေလိုက်ပါမည်။

မည်သူမျှ ရှိမနေသည်ဖို့ ကြိုဆိုသူမဲ့သည် အိမ်ရှေ့ ခြံရှေ့မှာ

ယုဝတီ ကားလေးရပ်လိုက်ပါသည်။ နောက် ခြံတံခါးဆင်းဖွင့်ပြီးမှ ကားကို အိမ်ထဲသို့မောင်းဝင်ရသည်။

ယုဝတီ အိမ်ထဲသို့ ရောက်ချိန်မှာ ဖေဖေထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့၏။

“ယုဝတီ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား။ ဟိုကောင် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ။ နင့်ကိုရော ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံရဲ့လား။”

“မဆက်ဆံပါဘူး ဖေဖေ။ ယုဝတီကို နောက်နေ့တွေ့မလာနဲ့တော့ ထဲ့။ သူ့ဘာသာ ဖြစ်သလိုနေမယ် တဲ့”

“ကျွတ် နင်ကလည်းညံ့လိုက်တာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုထိန်းရမယ်ဆိုတာလေးတောင် မသိဘူးလား။ မလိုချင်ဘူး နင် သူ့အိမ်ကို နေ့တိုင်း သွားရမယ်။ အဆက်အသွယ်ပြတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို နင် အနီးကပ် ပူးကပ်ထားရမယ်လို့ ငါညွှန်ကြားထားရဲ့သားနဲ့။ နင်ဟာလေ ဘာမှကိုအပြစ်မရှိဘူး။”

ဖုန်းထဲမှ ဖေဖေ ဆူမာန်နေလျှင် ယုဝတီမျက်ရည်ကျနေရပါ၏။ နှုတ်ကတည်းက ငိုချင်ရဲလက်တို့ မဟုတ်ပါလား။

“ကြားလား ယုဝတီ။ သူ ဘာပဲပြောပြော နောက်နေ့တွေ့လည်း အကြောင်းရှာပြီး နင်သွားနေရမယ်။ နင့်ကို သူယုံကြည်အားကိုးလာအောင် ထုပ်ရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေ ယုဝတီ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်”

“တော်စမ်း ယုဝတီ။ ဆင်ခြေတွေမတက်နဲ့။ ငါခိုင်းသလိုလာလုပ်။

ည ငါ အိမ်ပြန်မအိပ်နိုင်ဘူး။ ဒေါ်ခက် ပြန်မလာသေးဘူးလား။”

“သူ့က နာရီလောက်မှာ ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ် ဖေဖေ”
 “ကောင်းပြီ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ အဓိကက ငါ့ခိုင်းတဲ့အ
 တိုင်း တသွေမတိမ်းလိုက်နာဖို့”

ဖေဖေ စကားကိုနားထောင်ရင်း ယုဝတီ ဖုန်းခွက်ကို ညင်သာ
 စွာချလိုက်ရသည်။

ယုဝတီဟာ ဆူးကြားက ဗူးပါပဲ။ ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်တဲ့ကြားက
 မြေစာပင်။

တစ်ဖက်မှ ဖေဖေကို မလွန်ဆန်နိုင်သလို၊ တစ်ဖက်မှ ကိုကိုကြီး
 ကိုလည်း သူမ အသက်မက ချစ်မြတ်နိုးမိပါသည်။

ဖေဖေဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ဖျက်ဆီးမယ်၊ ကိုကိုကြီး
 ရဲ့ အသက်ကို ရန်ရှာမယ်ဆိုရင်တော့ ယုဝတီသည် ဖေဖေခိုင်းတာ
 လုပ်မည်မဟုတ်ပါ။

ခုတော့ နေဇွန်း ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ နင် လေဆိပ်မှာသွားကြ
 ပြီး သူ့ကိုနောက်ယောင်ခံလိုက်ရမယ်။ သူ့လိုအပ်တာတွေ အားလုံးကို
 လုပ်ပေးရမယ်” ဟူသည့် ဖေဖေ အမိန့်က ကိုကိုကြီးအတွက် အန္တရာယ်
 မရှိသေးသည်မို့ ယုဝတီ ကျေနပ် ကြည်ဖြူစွာ လုပ်ဆောင်ပေးနေခြင်းဖြစ်
 ပါသည်။

သူမဟာ ကိုကိုကြီးကို တိတ်တဆိတ် လွှမ်းဆွတ်နေခဲ့တာ
 မဟုတ်ပါလား။

ကိုကိုကြီး မြန်မာပြည်မှ စတင်ထွက်ခွာသွားကတည်းက သူမရဲ့

ရင်မှာ ကိုကိုကြီးအတွက် အချစ်သစ်ပင်လေး စတင်ပြီးဟုန်းခနဲ ကြီးပြင်း
 ခဲ့ရသည်။

အချစ်ဆိုတာကို ယုဝတီစတင်တွေ့ကြုံ လိုက်ရုံက နည်းနည်း
 လေးမှ မည်သော။ ရင်မှာမှန်တိုင်း တိုက်ခံရသလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်
 လှပြီ။ သူမ၏ အသည်းနုလုံးလေးမှာလည်း မွေ့မွေ့ထွက်ကျင် ခဲ့ရပါသည်။

လူသားဟာ လွမ်းလွန်းလို့သာ သေသွားရမယ်ဆိုလျှင် ယုဝတီ
 ဆိုသည့် အချစ်ငတ်မလေး တစ်ယောက်ဟာ အခါခါ သေဆုံးသွားခဲ့
 ရမှာပါပဲ။

ယခုတော့ သူ့ကိုချစ်သည့် အချစ်တွေနှင့်ပင် ယုဝတီမိမိကိုယ်
 ကို ဖြေနိုင်အောင်ဖြေ နေနိုင်အောင်နေခဲ့ရပါသည်။

ခွေးငတ်မလေးတစ်ယောက်လို တပိန်ပိန် တလိန်လိန်နှင့်
 ဘဝမှာ ကန္တာရဆူးတစ်ပင်နယ် သူမရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။

ကန္တာရဆူးပင်လေးတွေဟာ ရေတစ်စက်မှ မရပေမယ့် ဘဝမှာ
 ကုတ်ကပ်ရှင်သန်နိုင်ခဲ့သလို ယုဝတီရဲ့ ဘဝဟာလည်း အကြင်နာမိုးရေ
 တွေတစ်စက်၊ တစ်ပေါက်မျှ မရရှိခဲ့သည်ဖြစ်စေ ကြံဖန်ကုပ်ကပ်ပြီး
 ရှင်သန်ခဲ့ရသည်။

အံ့ဩစရာ တစ်ခုပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သူမဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုကိုကြီးအတွက် အသုံး
 ဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက် အရိပ်ပေးနိုင်မယ့် အကျိုးပြုနိုင်မယ့် ကောင်
 မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ပင် ယုဝတီ

ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ဆက်လက်အသက်ရှင် နေခဲ့ပါသည်။

သူမ ကိုကိုကြီးအပေါ် အကြွေးဆပ်ရဦးမည်။ ကိုကိုကြီးမသိ
အောင် တင်ရှိနေသည့် ကိုကိုကြီးရဲ့ အကြွေးတွေကို ဒီဘဝမှာပဲ ဖြစ်နိုင်
လျှင် သူမ၏အသက်ဖြင့်ပင် အလျော်အစားပေး လိုက်ပါမည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ဘဝ ခလုတ်မထိ၊ သူးမငြိရအောင် ယုဝတီအစွမ်း
ကုန်ကြိုးစား ကာကွယ်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယုဝတီရဲ့ အခန်းလေးသည် ယုဝတီအတွက် ဘုံဗိမ္မာန်လေး
ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ယုဝတီအတွက် ကြိမ်မီးအုံး
သလို ပူလောင်ကျွမ်းမြေနေရစေဦးတော့

သူမ၏အခန်းလေးဟာဖြင့် ယုဝတီအတွက် ငြိမ်းချမ်းဖွယ် နိဗ္ဗာန်
ဘုံလေးဖြစ်သည်။

ဒါဟာ သူမအတွက် အသက်ပီပီပါပဲ။

ဘယ်လိုမှ နေထိုင်ချင်စရာ မကောင်းသည့် ယုဝတီ၏ဘဝမှာ
အသက်ဓာတ်ကို ဒီလိုပဲ ခဲကတ်စွာ သူမမွေးမြူခဲ့ရပါသည်။

သူမ၏နုလုံးသားတွေ ကွဲကြွေလောင်မြိုက်ခဲ့ရတိုင်း ဒီအခန်း

လေးထဲမှာသာ နားခိုစရာ ရှာခဲ့ရပါသည်။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ သူမ၏အခန်းထဲမှာ ကိုကိုကြီးက ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆိုနေခဲ့သည်။

“ကိုကိုကြီးရေ ကျွန်မပြန်လာခဲ့ပြီနော်။ နောက်ကျနေလို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်။ ဖေဖေအကြောင်းလည်း ရှင်သိသားနဲ့။ တကယ်လို့များ ကျွန်မ ပုဂံတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ စာသွားသင်မယ်၊ သူနာပြုဆရာမလေး သွားလုပ်မယ်ဆိုရင် ကိုကိုကြီးလည်း လိုက်ခဲ့ရမှာပဲနော်”

အရှူးမလေး တစ်ယောက်သဖွယ် ယုဝတီ တိုင်တည်ပြောဆိုနေသူဟာ နံရံတွေမှာ ကပ်ထားသည့် နေခွန်း၏ ပိုစတာတွေသာဖြစ်သည်။

ဖယောင်းသား ပိုစတာကြီးတွေ။ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးတော့ဖူးပေါ့။ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးရအောင် ယုဝတီ သိမ်းထားလိုက်မှာပေါ့။ ရင်ထဲမှာ။ နှလုံးသားထဲမှာ။

မိန်းကလေးတို့ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ သန့်ရှင်းသိမ်မွေ့ပါတယ်။ ချစ်သူကို ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးသလို ချစ်တယ်။ လမင်းကို ချစ်သလိုမျိုးချစ်တယ်...

လမင်းကို မြေပြင်မှမောကြည် နေရတဲ့အခါ ရင်ခွင်ထဲရောက်မလာနိုင်မယ် လမင်းကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း သက်သက်နဲ့ သန့်သန့်လေး စီးဆင်းသလိုပဲ ချစ်သူကို ယုဝတီ ချစ်ခင်စီးဆင်းမိပါတယ်။

မြင်ရရုံလေးနဲ့...

ရန်လေးရရနဲ့...

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားတတ်တာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ပါ။

ညစ်ညမ်းတဲ့ ကိလေသာတွေနဲ့ စိုလူးမနေတဲ့အတွက် မချစ်ဖို့တော့ ကိုကိုကြီး မစွပ်စွဲလိုက်ပါနဲ့နော်။

နံရံလေးဖက်မှ ပိုစတာများကို ပြုံးပြီးလေးငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှတိုင်တည် နေမိသမျှ ကိုကိုကြီးကတော့ သိမည်မထင်။

သူမ ကိုကိုကြီးကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုချစ်သွားမိတာတဲ့လဲ။ အပျိုစင်ရဲ့ စပယ်ပန်းလေးတွေ ကြဲပက်ထားတဲ့ အိပ်ယာလေး

သို့မဟုတ် ညင်သာစွာလဲလျောင်းရင်း ချစ်ခြင်းရဲ့အစကို ပြန်လည်တွေးတောကြည့်တော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင်ပင် သူမကြေကွဲ

နေပြန်လေသည်။

အခန်း (၁၄)

ကိုကိုကြီး နိုင်ငံရပ်ခြားကို ထွက်ခွာသွားစက ယုဝတီ ဒီလောက် မခံစားရသေး။ ကိုယ်ချစ်ခင်တွယ်တာရသည့် အကိုကြီးတစ်ယောက် အဝေးသို့ရောက်သွားရ သလောက်သာ ခံစားခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ အိမ်မှာ ဖေဖေနှင့်အတူ အန်တီကိုကသည့် ဒေါက်တာ နိုင်လင်းတို့ အရက်ပိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့လိုအပ်သမျှ ယုဝတီက လုပ်ကိုင်ပေးရတာပေါ့။

အရက်မူးတော့ ကျွဲခိုးပေါ်သတဲ့။

ဒီအရက်ပိုင်းက ရိုးရိုးအရက်ပိုင်းမဟုတ်ဘဲ အောင်သေအောင် သားစားသည့် အရက်ပိုင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏ တစ္ဆန်းတစ စကားများ အရ ယုဝတီသိရှိရသည့်အခါ ယုဝတီ၏ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မီးလောင်

တိုက်သွင်းခံလိုက်ရသည်နယ် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ပူလောင်ဗျာ ပါပွေခဲရပါသည်။

“ကိုထွတ်တိုကတော့ အကြံပိုင်ပါပေဗျာ။ တစ်ချက်ထဲနဲ့ ငှက် နှစ်ကောင်ကို ပစ်ထည့်လိုက်တာပဲ”

“နီနီက သူ့ရောဂါနဲ့သူပါဗျာ။ သွေးကင်ဆာဆန်ဆန်ပါ။ ဆရာ သမားလည်းသိရဲသားနဲ့။ ဒီရောဂါမျိုးက ဘယ်လောက်ကုကု၊ သေမှာပါပဲ။ သူကဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းလည်း မတက်ချင်ဘဲကိုးဗျ။ သူ့ရောဂါကလည်း တျှမ်းနေပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုကုကု သေမှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ပြောရဲတယ်။ ဒေါ်နီနီလင်းရောဂါဟာ ဆေးရုံတွေ၊ ဆေးခန်းတွေတင်ပြီး ဖိစိစီးစီးကုလိုက်ရင် မုချကောင်းသွား မှာပါ။ ဒေါ်နီနီလင်းသေရတာ ခင်ဗျားကြောင့်ပဲ။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမလည်း မကင်းဘူး”

“ခင်ဗျားလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒအတိုင်း ကောင်လေးကိုဖွင့်မပြောဘဲ နေပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သေမယ့် လူကတော့ သိကြားမင်းဆင်းကုတောင် မရပါဘူး။ ကျွန်တော်ကနီနီအလို ကိုလိုက်တာပါ။ သူကဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းဆို သိပ်ကြောက်တာ”

“ကောင်လေးသတိလစ်သွားတုန်း အိပ်ဆေးထိုးပေးရတာလည်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဟာ... အဲဒါတော့ စိတ်မကောင်းပဲဖြစ်နဲ့။ ဆရာသမားလည်း သိတဲ့အတိုင်း သူကအရမ်းစိတ်ဆတ်၊ အရမ်းပေါက်ကွဲနေတော့ အခြေ

အနေတွေ ထိန်းပေးရတဲ့သဘောပါ။ သူသာရှိနေရင် နိန့်အလောင်းတောင် ကောင်းကောင်းမြေကျရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ၇ ရက်သားသမီး စိတ်ဆင်းရဲ ရမယ့် ကောင်လေးပါဗျာ။ ဆရာသမားရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးမှုတွေကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။

“ဒါထက် ခင်ဗျားသမီးက တယ်ချောပါလား။”

အနားသို့ ရောက်လာသည့် ယုဝတီ၏လက်မောင်းတစ်ဖက် ကိုဖမ်းဆုပ်ရင်း ဒေါက်တာနိုင်လင်းပြောလိုက်လျှင် သူမဖေဖေကို လှမ်း ကြည့်ရ၏။

“ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ကလေးကို သွားမနောက်ယှက်ပါနဲ့။ ရပြီသမီးထားခဲ့ လိုမှခေါ်မယ်”

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်သမီးတော့ တယ်သိတတ်ပါလားဗျာ။ ဒါတောင် မွေးစားသမီးနော် ကေန္တ”

ဖေဖေမျက်နှာကြီး တင်းမာထန်တင်းလာလျှင် ‘ယုဝတီလည်း ကိုက်လက်ကိုယ်ရအောင် ရုန်းပြီး မီးဖိုဖက်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့ရပါ၏။

ယုဝတီ၏ရင်ထဲမှာ မီးလိုပူချေပြီ။

ဖေဖေတို့ပြောနေတာ ဘာတွေလဲ။

ဒေါက်တာကြီးပြောနေတာ ဘာတွေလဲ။

ကိုကိုကြီးတို့ သားအမိရဲ့ အပြစ်တွေဟာ ရိုးရိုးသားသား မဟုတ် ဘူးပေါ့။ ဖေဖေတို့ပယောဂကြောင့် အန်တီသေဆုံးခဲ့ရတာပေါ့။

မိခင်သေဆုံးခဲ့ရသည်အတွက် ခံစားခဲ့ရသည် ကိုကိုကြီး၏

အသွင်က ယုဝတီ၏ ရင်ထဲမှာ အကြင်နာဖြစ်ကြီးအဖြစ် အဟုန်ပြင်းပြင်း ဖီးသင်းစေခဲ့ပြီ။

ဒီမကောင်းကြံတဲ့အထဲမှာ ငါလည်းကာယကံမြောက် ပါခဲ့ ရတာယ်။

ဖေဖေဟာ တော်တော်မကောင်းတာပဲ။ အန်တီနီနီကို ဆေးရုံ စင်မယ်၊ ဖိဖိမီးမီးကုရမယ်ဆိုရင် မသေဘူးတဲ့။ ဆေးရုံမစင်ရလို့ အန်တီ သေရတာ ကိုကိုကြီးဒုက္ခရောက်ရတာ။

ဒေါက်တာနိုင်လင်းဆိုတဲ့ လူကြီးကိုလည်း မုန်းလိုက်တာ။

ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဆရာဝန်စိတ်မရှိတဲ့ လူကြီးပဲ။

အသနားဆုံးကတော့ ကိုကိုကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ယုဝတီ၏ နှလုံး သားလေးနှင့် မဆန့်လောက်အောင်ပင် ကိုကိုကြီးကို သနားကြင်နာမိ သည်အခါ သူမ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာအားလုံး ကိုကိုကြီးအပေါ်သို့ စုပုံကျ ဆုတ် ပူးပွင့်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

ကိုကိုကြီးပြန်လာမည်ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်ရင်း သူမ၏ အလွမ်းတွေအား ကုစားဖို့လည်း ယုဝတီနည်းလမ်း ရှာဖွေရပါသည်။

ကိုကိုကြီး ကျန်ခဲ့သည်ဓာတ်ပုံလေးတွေကို ပုံကြီးချဲ့ မှန်ဘောင်

နှင့်ပြီး အလွမ်းပြေကြည်ရသည်။

နောက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အိမ်မှာဖွင့်ပို့စတာကြီး တွေ့

ထွန်း သူ့အဆက်အသွယ်ဖြင့်ပင် ကိုကိုကြီး၏ ဓာတ်ပုံလေးများကို

အေးစာလုပ်ခိုင်းရသည်။

ယခုတော့ သူ့ကိုအရမ်းချစ်မိသွားပြီဖြစ်သည် ယုဝတီ၏ အခန်းလေးထဲမှာ ကိုကိုကြီး၏ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ပိုစတာတွေက ပြည့်နေအောင်ပင် နေရာယူလျက်။

အိပ်ယာထက်မှာ လဲလျောင်းရင်းမှ ယုဝတီ ကိုကိုကြီး၏ ပိုစတာ တစ်ခုကို လွမ်းဆွတ်စွာငေးကြည့်မိပြန်သည်။

“ကိုကိုကြီးရယ် ယုဝတီမသိလို့ပါ။ အန်တီနီနီ ဆေးရုံတင်ခွင့် မရခဲ့တာ ယုဝတီတို့ကြောင့်ပါ။ ဖေဖေကြောင့်ပါ။ အန်တီသေခဲ့ရ ကိုကိုကြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ယုဝတီကိုကိုကြီးအပေါ်မှာ အတိုးနှံဆပ်ပါမယ်။ တကယ်လို့များ ဖေဖေဟာ ကိုကိုကြီးအပေါ် မကောင်းကြံစည်မယ်ဆိုရင် ယုဝတီ ကိုကိုကြီးရှေ့က အသေခံပြီး ကာကွယ်ပေးသွားပါမယ်ရှင်”

“ပန်းနုရောင်ထီးကလေး ဖိုးပေးသွားတာကို ရာသက်ပန် စွဲလန်းသွားတဲ့ ကိုကိုကြီးရေ ယုဝတီ ကိုကိုကြီးအပေါ်မှာ တစ်ဘဝစာလုံးအတွက် အရိပ်မိုးပေးသွားမှာကိုလည်း နည်းနည်းလောက်တော့ စာနာတဲ့ကြည့်ပါဦးလို့ ယုဝတီတောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ချစ်သူအတွက် နှလုံးသားလေးတစ်ခုလုံး နာကျင်ကြေမြည်နေအောင်ပင် ချစ်မိရာသည် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေကြောင်း ကိုကိုကြီးကတော့ ယောင်လို့ပင် သတိထားမိဟန် မတွေ့ပါချေ။

အခန်း(၁၅)

“ဖေဖေလုပ်နေတာတွေ၊ ဖေဖေပြောနေတာတွေကို ယုဝတီ ဘယ်လိုမှ သဘောမပေါက်ဘူး။ ကိုကိုကြီးက ဖေဖေကို ဘာတွေ၊ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မှာမို့လဲ။ သူ့ဟာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေဖေဖေ။ ခုဆို ဖေဖေမှာ အန်တီသိက အမွေအနှစ်တွေလည်း ရရှိနေမှာပဲဟာ”

မနက်ဖက် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းက မည်သို့မှ သာယာနာပျော်စွယ် မရှိပါချေ။ အရာရာမှာ လောဘ၊ ဒေါသတွေပဲ ဦးစီးနေသည် ဖေဖေစိတ်တွေအလိုကျအောင် ယုဝတီ မည်သို့တက်နိုင်ပါ့မလဲ။

“မလိုချင်ဘူး ယုဝတီ နင်ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကများ ခွန်းတုံ့ပြန် ခဲ့လို့လဲ။ နင်ကိုမွေးကင်းစလေးကတည်းက ချက်ကြီးဖြတ်ပြီး မွေးလာရတာ၊ ငါ့အပေါ်မွေးကျေးဇူးတွေ ပြန်ဆပ်မနေနဲ့။ ငါ့ခိုင်းတာသာလုပ်။

၁၀၄ ♥ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

နင်၊ နေ့ခင်းဆီ ဆက်သွားနေရမယ်”

“ဟိုက ရိုက်ချလိမ့်မယ်ဖေဖေ ကိုကိုကြီး ခေါင်းမာတာလည်း ဖေဖေသိရဲ့နဲ့။ နေ့စမ်းပါဦး ဖေဖေက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ယုဝတီကို အတင်းသွားခိုင်းနေတာလဲ။ ဘာလဲဖေဖေ အန်တီတုန်းကလို သူ့ကို အကောက်ကြဦးမလိုလား။”

“တော် တိတ်စမ်း ယုဝတီ။ နင်ကများငါ့ကို ခြိမ်းလား၊ ခြောက်လားနဲ့ နောက်တစ်ခါ ဒီစကားမျိုးပြောရင် နင်ကိုပါ သတ်ပစ်မယ် သိလား။”

လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှ ဖေဖေဒေါသတကြီး ထွက်ခွာသွားလျှင် ယုဝတီမှာ မျက်ရည်ကျနေရုံမှအပ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

ဖေဖေခိုင်းလို့အပြင် ယုဝတီကလည်း ကိုကိုကြီးကို တစ်နေ့ မမြင်ရလျှင် မနေနိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုကြီး ပြန်လာတာလည်း သုံးရက်သာရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ခါတိုင်းက ပိုစတာကြီးတွေ၊ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး အရူးမလေးနယ် အလွမ်းတွေဖြေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ယခုလို တစ်မြေထဲ၊ တစ်ရေထဲ တစ်မြို့ထဲမှာ အတူရှိနေသည်ကို သိနေရပြန်တော့ ကိုကိုကြီးထံ ယုဝတီမသွားဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူမတို့မှာ သားအဖနှစ်ယောက်ထဲ ရှိရသည်ကြားထဲ ဖေဖေက အိမ်သိပ်ကပ်လှသူ မဟုတ်သဖြင့် ဖေဖေတာဝန်ကလည်း နည်းပါးလှပါသည်။

ယခုလောလောဆည် မေမေ အရေးပေါ်တာဝန်ပေးထားသည် အတိုင်း ကိုကိုကြီးရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ စာဝတီးငှက်ကလေးလို ချောင်းမြောင်းကြည် ရှု အခွင့်သာလျှင် လိုအပ်သော လုပ်ကိုင်ပေးရပါဦးမည်။

စိတ်ချပါ ကိုကိုကြီးရယ်...

မေမေ ကျေးဇူးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ယုဝတီအပေါ်ကြီးမား ကိုကိုကြီးရဲ့အသက်နဲ့တော့ ပြန်မဆပ်ပါဘူးနော်။

ယုဝတီမသိဘဲ မေမေ တစ်ခုခု အကောက်ကြံ့မှာစိုးလိုသာ မေမေ ခိုင်းသည်အတိုင်း သူမ လိုက်နာနေရခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

သူမဟာ မေမေလူမမယ့် ကိုကိုကြီးရဲ့ ဘက်တော်သားစစ်စစ် ဖြစ်ကြောင်း ကမ္ဘာမြေထုကိုသက်သေတည်ပြီးတော့ပင် ယုဝတီ တိုင်တည် ဝံ့ပါသည်။

ယခုတော့ ကိုကိုကြီး၏ တိုက်တန်းရှေ့ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းမှာ ကားလေးထိုးရပ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တီးရှော့ (ဗ) ထဲသို့ ယုဝတီဝင်ထိုင် လိုက်ရသည်။ ကိုကိုကြီး စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို သူထဲသို့ တိုက်ရိုက်မသွားစွဲ တော့ပါ။ သူ ဘာလုပ်မလဲ။ ဘာတွေလိုအပ်မလဲ ဟုသာ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ရပါဦးမည်။

ဪ နုကွတွေကြီးလိုက်ပါဘီနော်။

ငါ့ အဖြစ်က မိန်းမနောက်ပိုးကျနေတာပဲ။

ကာလကြီးကိုက ပြောင်းပြန်လို သူများတွေကဲ့ရဲ့ချင်စရာပါပဲ။ သို့သော် ဒါ မေမေ ခိုင်းလိုမဟုတ်လား။

ကျေးသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးခိုင်းလို့ပါ။

ကျေးဇူးရှင် မြင်မိရဲ့တွေ တောင်လိပ်နေတော့ မေမေ ကျေးဇူးကို လောလောဆည် သူခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှာ မုန့်ဟင်းခါးပါတွဲဖွင့်သဖြင့် ယုဝတီ မုန့်တစ်ပွဲ ယူစားနေမိသည်။

“အဲ...”

အစားကောင်းလေးများ။ ရသည်အခါ ချစ်သူကိုသတိရသတဲ့။ အမှတ်တမဲ့ မှာစားလိုက်မိသည့် မုန့်ဟင်းခါးက လျှာထဲစွဲသွားအောင်ပင် အရသာရှိသွားသဖြင့် ကိုကိုကြီးကို ယုဝတီ သတိရသွားသည်။

သူဆိုလည်း သိပ်ကြိုက်မှာပဲ။ ကိုကိုကြီးကလည်း မုန့်ဟင်းခါး သရုပ်ဟာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ အင်း ရိုက်ထုတ်ချင်ထုတ်။ သတ်ချင် ထည်းသတ်။ ဒီမုန့်ဟင်းခါးကိုတော့ သွားပိုရမှာပဲ။

အဲဒါ စေတနာကြောင့်ပါနော်။ ကိုကိုကြီး စိတ်အနောက်အယုက် ဖြစ်အောင်၊ စိတ်ညစ်ညူးရအောင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး။

စားလက်စမုန့်ပွဲကို ခပ်သုတ်သုတ်စားပြီး ယုဝတီ မုန့်ပါဆယ် ၂ ပွဲ ယူလိုက်သည်။ ငါးဖယ်ကြော်တွေ၊ အကြော်စုံတွေ၊ ဘဲဥတွေနှင့်မို့ မုန့်ပွဲကြီးက ယခုပင် သွားရေကျချင်စဖွယ်ပါပဲ။

မုန့်ထုပ်များကိုလက်မှဆွဲပြီး ကိုကိုကြီး၏တိုက်ခန်းသို့ ယုဝတီ အရဲစွန့်ပြီးတက်ရပါသည်။ သူမ ရင်ထဲမှာ မပျော်တော့ပါ။ မနေ့ကတည်း က ကိုကိုကြီး အပြတ်ပြောပြီးသားမဟုတ်ပါလား။ သူရိုက်ထုတ်အောင်

အော်ထုတ်မှာထက် သူ့စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာ၊ ကိုယ်ရှက်မှာကို ပိုလိုဖို့ပါသည်။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်မီး မိန်းကလေးပီပီ ယုဝတီမှာ ဟိန်ဩ တွေ့တရားတွေအပြည်ရှိပါသည်။

ယုဝတီ ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်ပါသည်။ ချစ်သူကို ရင်ထဲမှာ သေလုမတတ်၊ အာခံတွင်းထဲမှာ တာနောယကွဲကြီးလို ငုံထားမတတ် ချစ်မိသည်ဖြစ်စေ။ ယုဝတီဟာ မြန်မာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

ရင်ထဲမှာအချစ်တွေကို နိုင်အောင်သိမ်းဆည်း၊ လုံခြုံအောင်ထူ ခတ်ပြီး ချစ်သူကို လမင်းလိုပဲ အဝေးက ငေးကြည့်နေမှာပေါ့၊ ရပါတယ်။

ဒါဟာ ဣန္ဒြေရှင် မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သိပ်မေ့တဲ့ ချစ်ခြင်းပါပဲ။

မီးတောင်မြဲလေးလို ရင်ထဲမှာပဲ အချစ်တွေနဲ့ပြည့်ဝ ဆူပွက်နေ စေပြီး အပြင်မှာကျတော့ ပူဂိုလ်မ နင်းတောင်ကြီးလို၊ ဣန္ဒြေအပြည့်နဲ့ နော်။

ဒါဟာ မယာတွေမဟုတ်ရပါ။ ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေးတစ်ယောက် စောင့်စည်းရမယ့် ဝတ္တရားတွေဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လောလောဆည် မုန့်ထုပ်များနှင့် ယုဝတီ ကိုကိုကြီး အခန်းရှေ့ရောက်လာရပေပြီ။ လက်တစ်ဖက်ကို အားအောင်ပြုလုပ်ရင်း တံခါးကိုမရဲတာရဲ့ ခေါက်လိုက်တော့ အလိုလိုပွင့်လာသည် တံခါးထဲမှ ရှိုးအပြည်နှင့် ကိုကိုကြီး၏ရင်ဘတ်ကို သူမ ခေါက်မိရက်သားဖြစ်သွား၏။

ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသည့် စပယ်ပွင့်လို ကိုကို၏အသွင်

ယုဝတီကိုမြင်လိုက်ရလျှင် မျက်မှောက်အလိုလိုတွန့်ကျိုးသွားခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ယုဝတီ။ နင်မလာနဲ့တော့လို ငါပြောပြီးသား မဟုတ်လား။ အခုလည်း ငါမအားဘူး။ မေမိုးဆီသွားမလို့”

ဘောင်းဘီအညိုဖျော့ဖျော့နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးလှပရှင်းသန့်နေ သည့် ကိုကိုကြီးသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးအပေါ် အမြင်ကြည်လင်နိုင်သော်လည်း ယုဝတီ အပေါ်မှာဖြင့် ကွက်ကြားမိုးရွာသွန်းရက်လှသည်။

အေးလေ ဒါလည်း ကိုကိုကြီး အဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အစွယ်လိုသူ မိဖုရား၊ အသွားစေခိုင်းသူ မင်းကေရာဇ်၊ မြားပစ်သူ ကျွန်တော်မျိုး ဆိုတဲ့ ဇာတ်ရိုင်း၊ ဇာတ်ရှုတ်ကြီးထဲမှာ ငါဟာလည်း လူဆိုးပါပဲလား။

“သွားတာကသွားပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီ မုန့်လေးတော့ စားသွားလိုက် ပါဦးနော်။ ကိုကိုကြီး အရမ်းစားလို့ကောင်းမှာပါ။ ယုဝတီ အာမ ခံပါတယ်။ စားသွားလိုက်ပါနော်။ မကြာပါဘူး ကိုကိုကြီးရယ်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်တောင်းပန်ရင်း ယုဝတီပြောနေသမျှ နေဇွန်းမှာ ခါးခါးသီး။

“ဟာ ရှုတ်လိုက်တာ ယုဝတီ ရာ နင်မုန့်တွေ နင့်ဖာသာ ထွင်ပစ်လိုက်ပေတော့။ ငါအချိန်မရဘူး။ မေမိုး အပြင်မထွက်ခင် ရောက် အောင်သွားရမယ်”

သူမကို တွန်းဖယ်ပြီး တံခါးပိတ်၊ အောက်သို့ခပ်သွက်သွက်ပြေး ဆင်းသွားလျှင် ယုဝတီ မျက်ရည် အဝဲသားနှင့် ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

မုန့်ထုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကလေးများမှာလည်း ကမ္ဘာကြီး

တစ်ခုလုံးကို ဆွဲကိုင်ထားရသည်အလား တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလျက်။
ယုဝတီရယ် ဒီလောက်သာ နှင်နှလုံးသားက အထိမခံနိုင်၊
ခံစားတတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် နှင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်လျှောက်တော့
မှာလဲ။

ကိုကိုကြီးဆီက ဒီလို ဥပေက္ခာမျိုးတွေ၊ ဒီလိုအမုန်းတွေသာ
ရလိမ့်မယ်လို့ နှင်မျှော်လင့်ခဲ့ပြီသား မဟုတ်လား။

မီးလျှံကို မျှော်လင့်ထားတဲ့နောက်တော့ မီးအပူကို နှင်ခံနိုင်ရည်
ရှိရမှာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်မှာ တာ့စွန့်တွေရှိသေးတယ်။ ကိုကိုကြီးကို
ခလုတ်မထိုး ဆူးမငြိအောင်စောင့်ရှောက်ရဦးမယ်။

နောက် ဖေဖေ လူဆို။ လူ့ကိုကိုကြီးကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြောင်းဖြ
ပြုပြင်ပြီး သစ်ပင်ရိပ်ကလေးလို အေးမြတဲ့အရိပ်တွေနဲ့ပြန်လည်ပေးဆပ်ရ
ဦးမယ်...

ပူလောင်အရည်ပျော်နေသည့် နှလုံးသားကို ဆင်ခြင်ထုံတရား
များနှင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး ယုဝတီ တည်ငြိမ်စွာပင် ကိုကို၏တိုက်ခန်းမှ
ဆင်းခဲ့သည်။

အိမ်မပြန်သေးဘူး။ ဘုရား သွားမယ်။

ရွှေတိဂုံ ဆံတော်ရှင်ဆီသို့ ကားလေးဦးတည်လိုက်လျှင်
ယုဝတီ၏ စိတ်တွေ တအင်ငြိမ်းချမ်းသွားပြန်ပါသည်။

ဘုရားသို့မရောက်မီ လှမ်းတားသည်မိန်းမချောလေး ကြောင့်
ဗုဒ္ဓတို့ ကားရပ်ပေးလိုက်သည်။

ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံရှင်မလေး၏ရုပ်ကလေးက ရင်ထဲချွမ်းမြေ့ချင်စ
ဇွယ်။

“ညီမ ကားအားလား”

“ကေန္တ ယုဝတီကို အငှားကားဆွဲသည့် ကောင်မလေးများထင်လို
ထားသေး။ ဒီလိုကားမျိုးလေးတွေနှင့် အငှားကားဆွဲတတ်ကြသည် ကြားသလို့
ဗုဒ္ဓတို့ ဝတ်ထားသည်ကလည်း ကားဒရိုင်ဘာနယ်။

ထုံးစံအတိုင်း အပြင်အဆင်အခြယ်အသမရှိသည့် မျက်နှာ
ဖောင်းဖောင်းလေးက လောကစံရိုက်ပုတ်ချက်ကြောင့် ညှိုးညှိုးလျလျ။
နောက် ယုဝတီ အမြဲဝတ်လေ့ရှိသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့်
တီရှပ်လက်ရှည်အဖြူ။ ဒရိုင်ဘာရုပ်ပဲ တန်းထွက်နေမှာပေါ့။

ခါးထိရှည်သည်ဆံပင် အိအိဖားဖားလေးများမှာလည်း သူမ၏
ကျောပေါ်မှာ ကျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်းအမြစ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

ဒါ ကိုကိုကြီးရဲ့ ပန်းနုရောင်မလေးလား။ ကိုယ်က ကိုကိုကြီးကို
အရေးထားလွန်းသူမို့ သူနှင့်အတူ ပန်းနုရောင်မြင်တိုင်း ရင်ခုန်မိ၊ ရင်ထဲမှာ
ကျင်မိတာလည်း ယုဝတီ၏အားနည်းချက် တစ်ခုပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟုတ် အားပါတယ် မမ ဘယ်ကိုပိုပေးရမလဲ”

“ငွေလမင်းဆေးခန်းကိုမောင်းကွ သိတယ်မဟုတ်လား”

ကားတံခါးများကို လျှင်မြန်စွာဆွဲဖွင့်ပေးတော့ ရှေ့မှာတစ်ယောက်
နောက်မှတစ်ယောက်ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ကားကို ကျင်လည်၊ ညင်သာစွာ
မောင်းရင်း ယုဝတီ အလိုလို နားစွင့်၊ ကောင်မတ်နေမိ၏။

“မြန်မာပြည်မှာ ခုလို မိန်းကလေး တက်စီတွေ၊ ရိုလာတာ
ကောင်းတယ်။ ကားမောင်းတဲ့အခါ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေက
ပိုပြီး စိတ်ရှည်၊ သတိရှိတတ်ကြတယ်”

“ပန်းရောင်မလေးက ယုဝတီကို ချီးမွမ်းသလို အားပေးသလို
စကားမျိုးစလော့လျှင် ယုဝတီ ငြိမ်သက်စွာပင် ပြုံးလို့နေမိသည်။

“ဒါ ညီမရဲ့ ကားလား။ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ မမက ညီမကိုမြင်မြင်

ချင်းခင်မိလိုပါ”

“ရပါတယ် မမ ဒါ ဖေဖေကားပါ။ ယုဝတီကား မဟုတ်ပါဘူး”
သူမ၏စကားက ဘာအမှားပါလေသည်မသိ။ ပန်းရောင်မလေး
၏ အရယ်က တော်တော်နှင့်အတော်မသတ်။ ယုဝတီ ပင် ကြောင်သွားမိ
ပါ၏။

“အမလေး ညီမရယ် ဖအေကားနဲ့၊ ကိုယ့်ကားအတူတူပေါ့။
ဘာလဲ ညီမတို့ သားအဖက စီးပွားခွဲထားလိုလား”

“စီးပွား...”

ပန်းရောင်မလေး၏စကားကို ရင်ထဲမှ အသံတိတ်ရေရွတ်ရင်း
ယုဝတီ တဒင်္ဂကြေကွဲသွားမိသလို။

သူမ၏ ဘဝဟာ ဘယ်မှာ ရေရာလို့လဲ။

မွေးစားသမီး။ ရေမျောကမ်းတင် သစ်သီးလေးတစ်လုံးပေါ့။

အေးလေ ဖေဖေအိမ်မှာ အမြဲတန်း ထမင်းချက်ပေးမှာပေါ့။
ဖေဖေ ဘယ်မိန်းမတွေကို ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲထပ်ယူယူ တည်အောင်ပေါင်း
ပြီး ဖေဖေအနားမှာ နေပေးမှာပေါ့။

အဲဒါဟာ ကိုယ့်အတွက်လား။ ဖေဖေအတွက်လား။ ဟင် ဒါဆို
သူမ ချစ်သူအတွက်ရော။ ကိုကိုကြီး အတွက်ရော။ ယုဝတီ အတွေးနှင့်ပင်
ဆွဲသွားမိပြန်သည်။ ကိုကိုကြီး အတွက်ရော ဘာတွေလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ် ကိုမပိုင်သည့် ဖေဖေရဲငွေဝယ်ကျွန်မလေးလို ဖြစ်နေ
သည့်ဘဝမှာ ယုဝတီရဲ့ ကိုယ်ပို ဘဝဆိုတာကို သူမ မေ့လျော့ထားခဲ့မိ

တာ အသက်နှင့်အမျှပါပဲ။

သို့သော် ယခုတော့ ကိုကိုကြီးကို အသက်နှင့်အသည်းနှင့် ထပ်တူချစ်မိပြီပို့ ယုဝတီရဲ့ တည်ငြိမ်နေသောဘဝလေးမှာ မှန်တိုင်းတိုက်ခံရသည့် ကန်ရေပြင်ပမာ လှိုင်းတွေအထပ်ထပ်လူးလွန်ခဲ့ရပေပြီ။

ယုဝတီ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ယုဝတီ အသက်ရှင်သန်နေရတာ ဘာအတွက်လဲ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ...

နုလုံးသားက နာခံညွတ်နူးမိသူလေးအတွက် သူမ၏ နုလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေမြည်လာသည်အခါ “ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်” ဟုဆိုပြီး ကမ္ဘာ့အပြင်ဖက်၊ လောကဇာတ်ခုံကြီး၏အပြင်ဖက်သို့ သတ္တိကြောင်စွာ ဖြင့်ပင် ယုဝတီပြေးထွက်ရှောင်ပုန်း နေလိုက်ချင်မိပြန်သည်။

“ရှေ့လမ်းချိုးလေးကို ဝင်လိုက်ညီမ မမ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရာလို့ပါ”

ပန်းနုရောင်မလေး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ယုဝတီလမ်းချိုးလေးထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ ကျန်မိန်းမချောလေးကတော့ စကားနည်းလှပေသည်။ သူတို့အချင်းချင်းပင် စကားတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းသာပြောဖော်ရ၏။

“ရောက်ပြီ ခဏနော်”

အပြုံးပိုင်ရှင်မလေးနှင့် သူ့အဖော်တို့ ကားပေါ်မှခေတ္တဆင်ကြစဉ် ဆေးခန်းထဲမှ ဆရာဝန်တစ်ဦး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်”

မတွေ့တာကြာပြီ ဖြစ်သည့်ဆရာဝန်ကြီးကို ယုဝတီငေးကြောင်ထိတ်လန့်မိနေဆဲ သူကလည်း ယုဝတီကို မြင်သွားခဲ့ပေသည်။

“ဒေါက်တာနိုင်လင်း”

“ယုဝတီ”

နှုတ်ဖျားမှ အသံမထွက်ကြပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ သိရှိနေသူအချင်းချင်းပါပဲ။ ဒေါက်တာနိုင်လင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမယ်မသိပေမယ့် ယုဝတီစိတ်ထဲမှာတော့ တူးခါးနေအောင် တူးခါးနေအောင် ထိတ်လန့်မိသူကြီးဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ သမီးတို့ ကိစ္စတစ်ခု အရေးပေါ် ပေါ်လာလို့ ဖေဖေ ကားကိုလာဆွဲတာ သမီးရဲ့ကားက ဒီနေ့နေ့လည်လောက်ကျမှ ဖေဖေရဲ့ နေ့လည်ကျရင် ဖေဖေဆေးခန်းကို သူတို့လာပို့လိမ့်မယ်နော် နော်ဖေဖေ”

သူမဖက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည့် ဒေါက်တာနိုင်လင်းအား ပန်းနုရောင်မလေးက လက်မောင်းတစ်ဖက်လှုပ်ခါ၊ ဖက်ခါတီတာချွဲနဲ့ နေလျှင် ယုဝတီ ငေးကြည့်မိပြန်သည်။

တကယ် သားအဖအစစ်တွေကတော့ တကယ်ချစ်ကြတယ်နော်။ မြင်ရတာ ရင်ထဲချမ်းမြေ့လိုက်တာ။ ဖေဖေနှင့် သူမမှာတော့ မြင်လျှင် ဆူဖို၊ မာန်ဖို၊ အော်ဖို၊ ငေါက်ဖို၊ ခိုင်းဖို။

အေးလေ ဒါပေမယ့် ဖေဖေဟာ ငါ့ကိုလူတန်းစေအောင် လိုအပ်ချက်မရှိအောင် အမြဲဖြည့်ဆည်း ပေးနေတာပါပဲ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာလည်း ပွေ့ပိုက်ယုယမှ၊ ဖက်ဖက်၊ နမ်းမှ

မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေရင်ထဲမှာ သူ့သမီးလေးကို ချစ်ချင်လည်းချစ်မှာပေါ့။

တဒဂ်အတွေးများကို ယုဝတီဖြတ်တောက်ဖြေသိပ်နေမိဆဲ ဒေါက်တာနိုင်လင်း ယုဝတီအနားသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူမျက်နှာ ချောချောခန့်ခန့်က မထီတရီ အပြုံးတစ်ခုံနင်း။

“ယုဝတီ ဟုတ်ပါတယ်နော်။ ကိုယ်တို့မတွေ့ကြရတာတောင် နှစ်တွေ အတော်ကြာပြီနော်”

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆက်ဆံနေပုံက ယုဝတီဟာ သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုနယ်။ အကာအကွယ်မဲ့သည့် လမ်းဘေးပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်မို့ တံနံဖိုးမထားသည့်ဟန်။

ဒီအချိုးမျိုးတွေ ယုဝတီ သိပ်မုန်းတာပေါ့။ သူ့အကြောင်းကို သိပြီးသားမို့ နည်းနည်းမှ အထင်မကြီးရသည့် မလေးစားရသည့်ကြားထဲ ကိုယ့်ကို ကပျက်ကချော် ဆက်ဆံတာလည်း ယုဝတီလုံးဝ မနှစ်သက်ပါ။

ယုဝတီရဲ့ ဖြူစင်သည့် နှလုံးသားလေးထဲမှာ မြင်မြင်ချင်း တူးခါးနေအောင် မုန်းမိတာ ဒီဒေါက်တာကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ။

ပထမ ကိုကိုကြီးအတွက် မုန်းသည်။ နောက်ကိုယ့်အတွက်လည်း မုန်းပါသည်။ နှစ်ထပ်ကွမ်းအမုန်းမို့ ဒီအမုန်းက နက်နက်မှောင်မှောင်။ ဒီတော့ တစ်သက်လုံးက ရေမြွေလေးလို အပိုးကျိုးခဲ့ရသည့် ယုဝတီ၏ရုပ်က ဂျစ်ကန်ကန်။

ဂရုမစိုက်ပါဘူး ဆိုသည်ပုံစံ။

ဒါကို ဒေါက်တာကြီးက ပိုမိုသဘောကျသွား လေသည်လား။ သူပြုံးပုံက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်။ နောက်ထုံးစံအတိုင်း လူကိုလူ ထင်သည် . . . အဲ ယုဝတီကိုလူမထင်သည့်အတိုင်း သူမ၏ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်တည်တည်ပင် လှမ်းဆွဲညှစ်ပစ်လိုက်၏။

သူမ အရမ်းစိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဆွေဆွေခန့်ပြီး ထုလုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်နေစဉ် သူကသူ့သမီးလေးကို ညွှန်ကြားချက်တွေ နေခဲ့သည်။

“သမီး ဖေဖေကားယူသွားလိုက်။ ဖေဖေသွားစရာရှိတာ ယုဝတီ အနီးပဲ သွားလိုက်တော့မယ်။ အိုကေနော် သမီးဘာလိုသေးလဲ”

“ရပြီဖေဖေ အိုကေ . . . အိုကေ . . . သိုင်းကူး၊ ဪ ဖေဖေ အတိုအတွက်ပါ သူ့ကိုရင်းလိုက်ပါဦး”

“ရတယ် သမီးကိစ္စမရှိပါဘူး ဒါပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေနဲ့ ယုဝတီက ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေပါ”

ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လာရင်း သူကားတံခါးဆွဲပိတ်လိုက်ပုံက ခြောက်ပိုင်နင်း။ ယုဝတီမှာ ဆွမ်းခဲရင်း ငှက်သင်နေရတော့သည်။ တကယ်တော့ ဆွမ်းနေတယ်များ မှတ်နေကြသလားမသိ။

ပန်းနုရောင်မလေးက သူ့ဖေဖေကားပေါ်မှ ခေါင်းထုတ်ပြီး ရယ်ရယ်မောမော နောက်ပြောင် သွားပြန်သည်။ သူတို့သားအဖ၏ ပုံစံက ချစ်ရယ်မောမော ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ တကယ်သူငယ်ချင်းတွေနယ်။

“ဖေဖေရယ် ကြည့်လည်းပြောပါ။ ငယ်ကျွန်းဆွေလို ဆိုရအောင် ယုဝတီက သမီးထက်တောင် ငယ်ပါသေးတယ်။ ဧကန္တ ယုဝတီမွေးတုန်းက ဖေဖေဆေးခန်းမှာ လာမွေးသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ခွေးမလေး ဖအေကို တော်တော်စော်ကား”

ရယ်သံလေးများ စိစိဝေဝေဖြင့် သူတို့ကား အရင်ထွက်သွားပြီး လျှင် ဒေါက်တာနိုင်လင်းက ယုဝတီကို အမိန့်ပေးလာခဲ့သည်။

“ကဲ အချစ်ကလေးရေ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်ကိုရွှေဘုံသာလင်း ပို့ပေးပါနော်”

“ကျွန်မ တက်စီမောင်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ဆင်း ငှားချင်တဲ့ကား ငှားစီးသွား”

သူ့ကို အားမနာနိုင်ပါ။ ကိုယ်မှန်းတဲ့သူများ ဘာတွေထောင်ထားနေရမှာတဲ့လဲ။ ယုဝတီ ခတ်ဆတ်ဆတ် ပြောပြီးဘုကြည့်ကြည့် ပစ်လိုက်သည်။ ပြောမရရင် တွန်းချပစ်မှာပဲ။ သူ့ဆေးခန်းရှေ့မှာဖြစ်ပြီး မကြောက်ပါဘူး။

သို့သော် သူ့အသွင်က ပျက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့် နယ် ခပ်ပြုံးပြုံး။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ စောစောကတင် ကောင်းမိကောင်းရဲ့နဲ့။ သမီးအတွက် ကားခလည်းကိုယ်ပေးမှာပေါ့။ ကဲပါလိမ္မာပါတယ်နော် ဘောဘီလေးကလဲ”

သူက ယုဝတီကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို အားမနာပါးမနာ ပျက်

ချင်းဆိုင်ပြီး မျက်တောင်မခတ်ပင် ကြည်နေလိုက်သေး၏။

ယုဝတီမှာ သူ့ကို မုန်းနေသည့်ကြားမှ ကျောထစ်မိအောင် ကြောက်လာမိပြန်သည်။ ဖေဖေနှင့် ကိုကိုကြီးကို ကြောက်တာကတစ်မျိုး။ ခင်ထဲမှာ တစ်မျိုးစီချစ်သည်မို့ ခံသာရာရသည်အကြောက်။ ယခု အကြောက်ကတော့ ချောက်ကမ်းပါးဝဲ ပြတ်ကျမှာလို့ ချောက်နှုတ်ခမ်းဝမှာ ကုပ်ကတ်တွယ်ရပ်နေရရာသည် သမင်မလေးရဲ့အကြောက်မျိုး။

“သွား ရှင်ဆင်းဆိုဆင်းနော်။ ကျွန်မတက်စီ ဆွဲစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်သမီးတွေကိုလည်း မိန်းမချင်းမို့ လိုက်ပို့လိုက်တာ။ ကျွန်မ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မဆက်ဆံချင်ဘူး။ ဆင်းတော့ ကျွန်မအိမ်ပြန်ရဦးမယ်”

“ပြောရက်လိုက်တာကွာ ကိုယ်တို့ဟာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေပါ။ ဒေါက်တာနိုင်လင်းဆိုတာ တစ်သက်လုံးက ဘယ်သူ့အပြောမှ ခံတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် ယုဝတီကိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

“မှတ်လည်းထားဦး ဒီငွေလမင်းဆေးခန်းဟာ ကိုယ်နဲ့ယုဝတီ ဖေဖေပိုင်တာ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ အလုပ်တွေဆက်လုပ်ကြရဦးမှာပေါ့။ ဪ စောစောက ကိုယ်သမီးနာမည်က မေမိုးယံဦးတဲ့ စင်္ကာပူက ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး။ ကျောင်းသွားတက်နေတာလေး။ သမီးကသဘောကောင်းပါတယ်”

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်ကိုလိုက်မိမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်း ဖေဖေကို လှမ်းတိုင်လိုက်ရမှာလား”

သူ့အသံက ခြိမ်းခြိမ်းခြောက်ခြောက်။ သို့သော် ယုဝတီ မကြောက်ပါ။ ဖေဖေညွှန်ကြားချက်ထဲမှာ သူ့အခန်းကလွှာလုံးဝမပါ။ ယုဝတီဆိုတာ ရေမြွေလေးပေမယ့် လူတကာရဲ့ ခြေနှင်းပတ်အောက်မှာ လည်စင်းမပေးနိုင်။

ယုဝတီဟာ ဖေဖေရဲ့ ရေမြွေလေး။ ယုဝတီဟာ ကိုကိုကြီး အတွက်သာ ရေမြွေလေးပါ။ သူများတွေအတွက်တော့ မြွေဆိုပဲ။ ကိုက်ပစ် လိုက်မှာပေါ့။

“ရှင်ဖာသာရှင် တိုင်ချင်တိုင်၊ မတိုင်ချင်နေ။ တိုင်တစ်လုံး ငါးကျပ်ပဲ။ ကံ ဆင်း ကျွန်မမှာ ဖေဖေခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်တွေ ရှိသေး တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ယုဝတီသူ့ကို တွန်းထုတ်မည်ပြင်တော့ သူက ပုခုံးတစ်ချက်တွန်းပြီး ဆင်းသစ်ခဲပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆိုးဆိုးလေးမှ ကိုယ်ကသဘောကျတာ။ အဲလိုဆိုးဆိုးလေးတွေကို ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲ ဒူးထောက်ကျလာအောင်လည်း ကိုယ်ကစွမ်းဆောင်တတ်ပါတယ်”

သူ့အပြောနှင့် သူ့ရုပ်ကို မခံချင်လွန်းသဖြင့် ယုဝတီရင်ထဲမှ အကြိမ်တစ်ရာလောက် ဆဲရေးပစ်လိုက်ပြီး ကားကိုသူ့ရှေ့မှ ဆပ်ကြမ်းကြမ်း ပင်မောင်းထွက်ပစ်ခဲ့သည်။

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တာလား။

အရှင်လတ်လတ် ငရဲလက်မှတ် ရတော့မှာလား ကျားဦးခေါင်း

ကိုသွားပုတ်မိသည်ပမာ ရင်ထဲမှာမသက်မသာ အိလည်လည်ဖြစ်ရင်း ထုဝတ်အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့မိသည်။

တော်ပြီ ဖေဖေ ဆူချင်ဆူ၊ မာန်ချင်မာန်၊ ကိုကိုကြီး နောက် လည်းလိုက်ချောင်းမနေချင်တော့ပါဘူး။ ဒီနေ့။

လောကကြီးဟာ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲနော်။

သားရဲတွေပေါတယ်။

ရေမြွေလေးတစ်ကောင်ဘဝမှာ ယုဝတီ ဘယ်လိုနေရ ထိုင်ရ မှာလဲ...

သူမ၏ အခန်းလေးထဲ ဝင်မိလိုက်လျှင် တစ်ဘဝစာလုံး မောပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှတွေ အမောပြေသွားရအောင်ပင် ချစ်ရသူ၏ ရုပ်ပုံပိုစတာလေးများက ယုဝတီကို ပြုံးပြ၊ အေးမြစေခဲ့ပြန်လေသည်။

“သိပ်ချစ်တာကို ကိုကိုကြီးရယ် ယုဝတီဘေးမသိ ရန်မခအောင် တူညီစောင်ရောက်ပါဦးနော်”

အခန်း (၁၆)

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ခုတ်ရာတခြား။ ရှရာတလွဲပဲ။ ငါ့ခိုင်းတာက တခြား။ နင်လုပ်နေတာက တခြားပဲ။ နင်အခု တိတ်တိတ်ကလေး တက်စီဆွဲနေတယ်ဆို။ ဘာလဲ တော်တော်မှ ငတ်ပြတ်နေလို့လား။ ငါ မီးခဲသေတ္တာသော့ကို ပေးမကိုင်ရုံမှတစ်ပါး တစ်အိမ်လုံးကို သွန်သိုသွန် မှောက်လိုမှောက် နေနေရတဲ့ကြားက ပိုက်ဆံအောက်ဆိုက် ရှာချင်သေး တယ်။ ငါအဝတ်ဘီရိုထဲမှာ အသေးသုံးအတွက် ငွေတွေထားတာပဲ။ ကြိုက်သလို သုံးနေရတဲ့ကြားထဲက မအေ့ဇာတိတွေ ပြလာရသေး”

စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် တစ်လစ်ရပ်သွားသည် ဖေဖေ အသွင်က မလုံမလဲသလိုလို။ ဒုတိယသွားသလိုလို။

တစ်သက်လုံးက ဖေဖေအဆူအမာန်တွေ ခံနေကျ ဖေဖေ

အာနိသောမပေးတာ ခံနေကျမို့ နလုံးသားတွေ ထူပူနေရသော်လည်း သူတိဖေဖေကို ချစ်ပါသည်။

မွေးစားဖေဖေဆိုပေမယ့် ဖေဖေအချစ်တွေ ဖြူစင်ခဲ့တာ၊ ကြီးမား တာ ယုဝတီသိသားပဲ။ အချစ်ကို သာယာညှင်းပျောင်းစွာ မဖော်ပြ သေးဘဲ ဆူဆူပူပူ ဖော်ပြတတ်သည် ဖေဖေအချစ်တွေကို ယုဝတီ နန်းထားရမှန်းသိပါသည်။

မအေ့ဇာတိတွေတဲ့...

ဒါဆိုယုဝတီရဲ့ မေမေကိုဖေဖေ သိတယ်ပေါ့။ ယုဝတီဟာ အခြားပြစ်မရှိတဲ့ ချစ်သူ၊ အမေ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မဟုတ် သေးဘဲ ယုဝတီနဲ့ မေမေနဲ့ဖေဖေဟာ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်တွေ ပြုသလဲ။

နံနက်လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ တအင်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွား တဲ့ဖေဖေကို ယုဝတီခိုးကြည့်မိပါသည်။

ပူလောင်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်...

တစ်နေ့ကို ထမင်းနှစ်နပ်ထက် ပိုမစားနိုင်တဲ့ လူလောကကြီး ဖေဖေဘာတွေကို လောဘကြီးနေရတာလဲ...

တစ်ခါကို အဝတ်တစ်စုံထက် ပိုမဝတ်နိုင်တဲ့ လူတဝကြီးထဲမှာ အတောအတွက် လောဘကြီးနေရတာတဲလဲ...

ဖေဖေကို သူမငြိမ်းချမ်းစေချင်လှပါသည်။ ကြည့်လိုက်လျှင် အတောအတွက် ဒေါသတွေနှင့် အမြဲလောင်မြိုက်နေရရှာသည့် ဖေဖေကို

ယုဝတီအေးချမ်းစေချင်လှပါသည်။

အံ့ဩစရာပါပဲ။

ဒီလောက်ပူလောင် ရုပ်ပြာလှသည့် ဖေဖေအနားမှာ တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့ရပေမယ့် ယုဝတီမှာ ဖေဖေကိုမတူ။

ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုတည်ငြိမ် အေးစက်လောကဘာသက္ကဏနည်းပြီး လူသားတွေအပေါ်မှာ ယုဝတီအကောင်းမြင် စာနာနားလည်တတ်ပါလိမ့်။

လူဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ဒုက္ခများများရောက်လေလေ သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ စာနာတတ်လေလေ ဖြစ်ရမည်။

ခံယူချက်တွေကတော့ မတူဘူးပေါ့။

တစ်ချို့ကလောကဏီ ရိုက်ပုတ်ချက်ကို ပုပ်စပ်သောနလုံးသားဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း တုံ့ပြန်တတ်ကြပြီး ယုဝတီကတော့ အဖြူထည်နလုံးသားလေးနှင့်သာ လောကအပေါ် ဖြူဖြူစင်စင် တုံ့ပြန်ချင်လှပါသည်။

ဘဝအဆက်ဆက် ကောင်းသောလောကခံတွေနှင့်သာ တွေ့ကြုံပါရစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိပါသည်။ ယုဝတီငေးကြည့်နေမိဆဲ ဖေဖေသက်ပြင်းခိုးရှိုက်သံက သူမ၏ရင်ဝသို့ လာရောက်ရိုက်ခတ်နေပြန်သည်။

ဖေဖေဘာတွေ အခက်တွေ့နေပါလိမ့်။ သူတစ်ပါးအပေါ် အမြဲမကောင်းကြံတတ်သည့် ဖေဖေမေမှာ သူ့အလှည့်ကို ရောက်တော့မှာ အခက်တွေ့နေလေသလား။

“သိပ်ခက်တာပဲ မိယုဝတီရယ် ပြဿနာမှ အကြီးအကျယ် ပြဿနာ သိလား။ တောက်ငါနင့်ကိုသာ သတ်ချင်တယ်”

ဖေဖေအသွင်က ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရ။ ဖေဖေဒီလောက် အကျဉ်းအကျပ်ရောက်နေတာ ယုဝတီတစ်သက်မှာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

လှိုမိပိန့်ကြိမ်းမောင်းနေပေမယ့် သူမကိုဖေဖေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မရိုက်ပုတ်ဖူးခဲ့ပါ။

“ယုဝတီ ဘာလုပ်လို့လဲ ဖေဖေရယ် ဖေဖေဘာလို့ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေရတာလဲ။ ဒီပုတင်းလေးတော့ စားပါဦးဖေဖေ။ ယုဝတီ ဖုတ်ထားတာ”

“နင့်ပုတင်း အသာထားပါ။ ငါ့ရင်တွေပူလွန်းလို့”

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကြီးကို လက်မှာကိုင်ပြီး ဖေဖေနိုင်တွေ ငေးမောနေလျှင် ယုဝတီစိတ်ဆင်းရဲရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေသာ သူမရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သံယောဇဉ်မို့ ဖေဖေစိတ်ဆင်းရဲလျှင် ယုဝတီလည်း စိတ်ဆင်းရဲမိပါသည်။

ဖေဖေဆူပူသမျှခံဖို့ ဖေဖေနှင့်မလှမ်းမကမ်း ကုလားထိုင်လေး တစ်လုံးမှာ ယုဝတီခပ်ရဲရို ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သည်စဉ် မီးဖိုထဲမှ ဒေါ်ခက်၊ ဈေးဆွဲခြင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဈေးသွားမယ်ဆို ယုဝတီ ဆရာကြီးရော ဒီနေ့အိမ်မှာစားမှာလား”

“သမီးကိုထားခဲ့။ ဒေါ်ခက်တစ်ယောက်ထဲ ဈေးသွား။ ယုဝတီ ဝယ်ချင်တဲ့စာရင်းတွေ ရေးပေးလိုက်။ နင့်ကိုပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒေါ်ခက် အဆင်ပြေအောင်လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဆရာကြီး ကျွန်မကရပါတယ်”

ဖေဖေခိုင်းသည်အတိုင်း ဒေါ်ခက်ကို ယုဝတီစိစစ်ပေးရသည်။ ပြီးလျှင် ဖေဖေပြဿနာကြီးကို ကူညီစဉ်းစားပေးဖို့ ယုဝတီဖေဖေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။

အတန်ကြာမှ ဖေဖေစကားသံ ထွက်လာခဲ့၏။ ဖေဖေအသံ တွေက အနည်းငယ် တုန်ယင်ကွဲအက်သလိုလို။

“ဒေါက်တာနိုင်လင်းက သမီးကို တောင်းနေတာ တောက် ရာရာစေ”

“ရှင်...ဘယ်လို...ဖေဖေ”

ဖေဖေအသံက မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထနေသလို ယုဝတီ မှာလည်း သွေးပျက်တော့ မတတ်။ မြန်လှချည်လား။ မနေ့ကတွေ့သည့် အကျိုးဆက်တွေပဲ ဖြစ်ရမည်။ သို့သော် ယုဝတီ နားမလည်နိုင်။ ဦးနှိုင်းလင်းဟာ လူပွေလူရှုတ်ကြီးပဲ။ မိန်းမသေတာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ထင်သလိုနေ ပျော်သလိုနေတတ်သည်လူကြီး။ သူ့သမီးကိုတော့ သူသိပ် ချစ်ပုံရပါသည်။

အို...ဒါဆို သမီးချင်းစာနာလိုက်ပါလား။

“အဲဒါနင်ကြောင်။ နင့်တရားခံ။ သူ့အကြောင်းတွေသိလို့

ခပ်ကင်းကင်းနေနေတဲ့ကြားထဲ နင်သွားပြီး ရွတ်ရွတ်ရှက်ရှက် လုပ်တယ်”

“ဒါနဲ့ ငွေလမင်းဆေးခန်းဟာ ဖေဖေနှင့်သူနဲ့ နှစ်ယောက်ပိုင်ဆို”

“အဲဒါက စီးပွားရေးပဲ။ လူမှုရေးအနေနဲ့ အရှင်ကြီးနေလာခဲ့တာ။ အခုတော့ နင်ကကျားရှေ့ သွားပြီးအလုပ်ပြတာကိုး။ ကဲအခု ငါဘာဆက် လုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲ ဖေဖေ။ သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့ပေး ယုဝတီကို၊ ပြီးတော့ ယုဝတီသူ့ကို လုံးဝကြည့်လို့မရဘူး၊ ဖေဖေ။ ယုဝတီမှ မနှစ်သက်တာ။ ဖေဖေ အနေသာကြီးပါ”

“မနေသာလို့ ပြောနေတာဟေ့။ ငါနဲ့သူက မကင်းရာမကင်း ကြောင်းတွေ ငါ့ကိုအကူပေးနိုင်တဲ့ အနေအထားတွေ သူ့မှာရှိနေတယ်လေ။ ငါ့ကိုအကျပ်ကိုင် လိမ်မှာပေါ့။ နင့်ကို အနေအထိုင် မတတ်ဘူး။ မတွေ့ ကြတဲ့ ငှန်လောက်အတွင်း ဘာပြဿနာမှ မရှိပေမယ့် အခုတော့ တွေ့တွေ့ချင်း ပြဿနာက တက်လာပြီ။ ငါမှာဆုပ်စူး စားရူးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့တော့ နင့်ကို မပေးစားနိုင်ပါဘူး။ လုံးဝ ဖေဖေအသွင်က ထုံးစံထက်ပိုပြီး ဒေါသတွေက နေခဲ့လေ၏။

မခံမရပ်နိုင်မှုများက သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသား၊ လက်သီး ဆုပ်လိုက်၊ အံ့ကြိတ်လိုက် အသွင်ကလည်း ဒီပြဿနာကြီး၏ အတိမ် အနက်ကို ဖော်ပြနေပြန်သည်။

ယုဝတီ နားမလည်နိုင်ပါဘူး။ သူကဖေဖေကို ဘာတွေအကျပ် ကိုင်မှာလဲ။ တကယ်ဆို သူဟာလည်း အပြစ်သားတစ်ယောက်ပါပဲ။

ညောင်မြစ်တူးရင် ပုတ်သင်ဥလည်း ပေါ်မှာပဲမဟုတ်လား။ ပုလင်းတူ ဗူးဆိုတွေ့ မဟုတ်ပါလား။

ဟာ ဖေဖေကလည်း ယုဝတီအတွက်နဲ့တော့ ဒီလောက်ကြီး စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့။ ဖေဖေပြောရမှာ အားနာရင် ယုဝတီသူ့ကို ပိတ်ပြော ပစ်လိုက်မယ်။ ဖေဖေအသံနေလိုက်။ အလကားလူကြီး။ ယုဝတီမှာ ရည်းစားရှိတယ်။ ယူတော့မယ်လို့ ပြောပစ်လိုက်မယ်။

ယုဝတီ ဉာဏ်မိသမျှပြောလျှင် ဦးမြဲထွတ်အသွင်က အနည်း ငယ်လန့်ဖြန့် လတ်ဆတ်သွားလေ၏။

“အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် နင့်ကိုစာစီယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားနဲ့ရမယ်။ နင့်အကြံကောင်းတယ်။ နေ့စမ်းပါဦး”

ယုဝတီပြောချင်ရာပြောသည့်စကားကို ဖေဖေက အရေးတယူ စဉ်းစားနေခဲ့လျှင် သူမတစ်မျိုး စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

“အဖြစ်ပြောတာ ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေလူကြီး စိတ်ပျက်သွားအောင် လုပ်မလို့ပြောတာ။ အတည်ကြီးစဉ်းစား မနေနဲ့ဦး”

“ဟာ ဒီလူက မစို့မပို့ သွားလုပ်လို့မရဘူး။ တိတ်ကျကျ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်လုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မှာ။ ဟုတ်ပြီ... နင့်ကို နေ့ခွန်းနဲ့ပေးစားရမယ်”

“ဘယ်လို ဖေဖေ”

ဖေဖေစကားကြောင့် ယုဝတီ လိပ်ပြာလွင်စင်မတတ် ခံစား လိုက်ရသည်။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကိုကိုကြီးကဖြင့် ဖေဖေနှင့် သူမကို ရန်သူ လိုသဘောထားနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ပြီး... ဖေဖေသဘောထားစာ

ရော။ ကိုကိုကြီးအပေါ်မှာ ရန်လိုနေခဲ့တာ အသိသာကြီး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် နေ့ခွန်းပဲ နင့်နဲ့သင့်တော်တယ်။ အမွေတွေဘာ တွေလည်း ခွဲစရာမလိုတော့ဘူး”

ဖေဖေက သူ့အတွေးနှင့်သူ ကျေနပ်ခိုင်လုံနေသော်လည်း ယုဝတီမှာ လိပ်ပြာလွင်လုလု ဖေဖေနှင့် သူမအပေါ်မှာ ကိုကိုကြီးဘယ် လောက် ခါးသီးတယ်ဆိုတာလည်း ယုဝတီက ပိုလိုသိပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ ဖေဖေရယ် ကိုကိုကြီးကဖြင့် ယုဝတီတို့ကို ဖုန်းစိုက်တာမှအရမ်း။ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးမှာ အခုရည်းစားရှိနေပြီ။ မရှိရင်လည်း ယုဝတီလိပ်ပြာမသန်ပါဘူး ဖေဖေ။ သူမမေအပေါ်မှာ ဖေဖေတို့ မကောင်းကြံခဲ့တာ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိယုဝတီ နင်ကပါ ငါ့လည်ပင်းကို သေသွားတဲ့ကိစ္စကို ငါအပေါ်ပိုချချင်လိုလား”

တစ်ခါက ဖေဖေနှင့် ဒေါက်တာနိုင်လင်းတို့ရဲ့ အရက်ပိုင်းမှာ ယုဝတီကြားခဲ့ သိခဲ့ရတာတွေကို သူမဖေဖေအကျိုးအတွက် မေ့ပစ်ရလိမ့် မည်။ ဖေဖေမသိစေချင်လျှင် အားလုံးကို ယုဝတီမေ့ပစ်ရပါမည်။ ဒါပေမယ့်

“ဒါဆို ဖေဖေ ကိုကိုကြီးနောက်ကို ဘာလို့နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခိုင်းရတာလဲ ဖေဖေမှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေ ရှိသေးလို့လဲ”

“အဲဒါက တစ်ခြားပါ။ ငါသူအပေါ် ဘာအကြံအစည်မှ မရှိပါ ဘူး။ ခုလိုပိုလိုတောင် မရှိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်လေးနဲ့ဆို

မဆိုင်ဘူး။ သူ ငါ့အပေါ်စိတ်ပြေသွားအောင် သူ့အမေ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမွေ
တွေအားလုံး သူ့ကိုယ်ပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဖေဖေ”

ယုဝတီ ဝမ်းသာအားရ အော်မီသည်မှာ ကိုကိုကြီးအတွက်
ဝမ်းသာလွန်းလို့ဖြစ်သည်။ ဖေဖေတယ်ရက်ရောနေပါလား။ ဖေဖေ စိတ်
ကောင်းစင်သွားပြီထင်ပါသည်။

“ကောင်းတယ်ဖေဖေ ကိုကိုကြီးခမျာ ရုန်းကန်နေရရှာတာ
စင်္ကာပူမှာ ၄ နှစ်သွားလုပ်ပြီး ငွေစု လုပ်ငန်းလုပ်နေရရှာတာ။ သူ့မိခင်
ရဲ့ အမွေကိုသူပဲရထိုက်ပါတယ် ဖေဖေရယ်”

ယုဝတီ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေလျှင် ဖေဖေက သိပ်မကြိုက်ပြန်
တော့ချေ။

“အေး ဒါပေမယ့် ငါသိပ်ပြီး စေတနာရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး
နော်။ နင်နဲ့လက်ထပ်မှသာ အဲဒီအမွေတွေပေးမှာ။ တွဲကယ်ကျတော့လည်း
သူ့အမေရဲ့ လက်ကျန်ပစ္စည်းက ဘာသိပ်ရှိတာမှတ်လို့။ ငါ့အစွမ်းအစ
ကြောင့်သာ ပစ္စည်းတွေ တိုးပွားနေရတာ”

“ဟာ ဖေဖေကလဲ”

ဖေဖေစိပ်ကိန်းတွေက အမျိုးမျိုး ညနေဆည်းဆာချိန်၏ တိမ်
တိုက်တွေသဖွယ်။ အရောင်တွေ၊ အရပ်တွေ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေလျှင်
ယုဝတီစိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

ဒေါက်တာနိုင်လင်းနှင့် စသည်ပြဿနာကြီးထဲမှာ ကိုကိုကြီးရော

ယုဝတီပါ တလည်လည်နှင့် ရောထွေး ရှုတ်ရှက်ခတ်နေရပါ၏။

ပြဿနာကြီးကရော ပြေလည်မှာလား။ ဘာတွေ ဘယ်လို
ဖြစ်လာဦးမှာတဲ့လဲ။

“ကဲပါ ဖေဖေရယ် လောလောဆည် ဖေဖေဦးနှောက်တွေ
ပူနေတယ်။ သွေးတွေ ပြန်တိုးလာဦးမယ် ဖေဖေ။ အိမ်မှာဒီတစ်နေ့တော့
အနားယူလိုက်ပါဦးနော်။ ယုဝတီအတွက် စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ဖေဖေ။
ဦးနိုင်လင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ယုဝတီတစ်နေရာရာ
မှာ ပြေးထွက်ရှောင်ပုန်းနေပါမယ်။ အခြေအနေတွေ အေးချမ်းတော့မှ
ယုဝတီပြန်လာမှာပေါ့နော်”

ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာဖို့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဖြောင်းဖြဲခဲ့လျှင်
ဖေဖေအသွင်က ခေါင်းတခါခါ...

“ဘယ်ကိုမှ မလွှတ်နိုင်ပါဘူး ယုဝတီရယ်။ နင်ဟာ ငါ့သမီး
ပဲ။ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ လှလှပပ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ ရှိနေတာမြင်ချင်ပါတယ်။
ငါ့မသေမချင်း နင်ဘယ်ကိုမှ ခွဲမသွားရပါဘူး”

စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းနှင့် အမြဲတမ်း ဆူပူငေါက်ငန်းနေတတ်သည့်
ဖေဖေပါးစပ်မှ ထိုစကားတစ်ခွန်း တိုးတိုးထွက်လာ ဝန်ခံလာခဲ့လျှင်
တစ်သက်လုံးက ဖေဖေကြမ်းတမ်းမှုတွေကို မေ့မိနိုင်ပြီး ယုဝတီမျက်ရည်
စိုလှမှု ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ဖေဖေအချစ်တွေဟာ ဒူးရင်းသီးလိပ်နော်။

အခန်း(၁၇)

အမျိုးမျိုးသော ဖေဖေစီမံကိန်းတွေထဲမှာ ယုဝတီသည် အရေးပါသော အချက်တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေစီမံကိန်းများကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးရသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေဒွန်းနဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာ နင်ရှိနေရမယ် ယုဝတီ။ သူ့ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ ဘယ်သူနဲ့တွဲနေသလဲကအစ ငါသိချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေရယ်။ ကိုကိုကြီးကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ယုဝတီ ဦးနိုင်လင်းကြီးကို ကြောက်တယ်။ ကိုယ်အိမ်ထဲမှာပဲ လုံလုံခြုံခြုံနေလိုက်ဦးမယ်လေ”

“မရဘူး၊ ငါတို့အခု ကျားခြီးကို သွားခွဲမိပြီ။ နိုင်လင်းဆိုတဲ့

ကောင်ကလည်း ငါ့လိုပဲ။ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တယ်။ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေများတယ်။ ကောက်ကုန်စဉ်းလဲတဲ့ နေရာမှာလည်း ဝံပုလွေတွေ၊ ကျားစဉ်းလဲတွေကတောင် အဘခေါ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ပေါင်းနေရသေးသလဲ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေပဲ လောကကြီးမှာ လူလိမ္မာတွေနဲ့ပဲ ပေါင်းရမယ်။ လူမိုက်တွေနဲ့ မပေါင်းဘူးဆို”

မနက်က လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှ စကားတွေကို ယုဝတီ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိပြန်သည်။ လောလောဆည်တော့ သူမကိုကိုကြီး၏ တိုက်တန်းလျားရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေရပါချေပြီ။

“မရတော့ဘူး ယုဝတီ။ ဖေဖေ လူပေါင်းမှားသွားပြီ။ မြွေပွေးဦးခေါင်းကိုဆုပ်မိတဲ့လူလို ခုတော့ ဆက်ဆုပ်ထားရတော့မှာပဲ။ ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ မီးစင်ဆက်ကြည့်ကရတော့မယ်။ နိုင်လင်းနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ပညာချင်း ဖြိုင်တဲ့ပွဲမှာ နှင်ကိုဓားစာခံ မဖြစ်စေချင်တာအမှန်ပဲ။ လောလောဆယ် နေဒွန်းကိုသာ မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်ထား။ ဝင်ပူးထားမေတော့ ယုဝတီ”

ဖေဖေတစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ရင်း ယုဝတီမှာ ရှေ့မှန်နာနောက်ထားပြီး ကိုကိုကြီး၏ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာရပါတော့သည်။

မနေ့က သူပန်းနုရောင်လေးနဲ့ တွေ့ရဲ့လာ။ ကိုကိုကြီးရဲ့ နလုံးသားတွေ ထာဝရ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေ။

ယုဝတီမှာ ကိုယ်ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ ချစ်ရသူကိုဖြင့် ရွှင်လန်း

ချမ်းမြေ့စေလို ကျန်းမာလန်းဖြာနေစေလိုတာ အမှန်။

ယခုလည်း သူ့အခန်းရေမှာ စားစရာဆွဲခြင်းလေးနှင့် ခပ်ရိုရို ရောက်နေပြန်ပါပြီ။

ဖေဖေခိုင်းလိုထက် သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကိုကြီးထံပါး အစစစားစင်လိုလှပါသည်။ အပြစ်တွေ ကျေစေလိုမှုထက် အချစ်၏စေ့စား ရာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် သူမ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေဟာ လမ်းဘေးပန်းပွင့် လှေးတွေကို အပေါစားပွင့်ပြီဖို့ ဖူးပွင့်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။

တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်...

သူ့ဒုတိယ ရည်စူးဖူးပွင့်ခဲ့သော

မေတ္တာပန်းကလေးများသည်...

ကိုကိုကြီးအတွက် ဆေးဖက်ဝင်သော အာဆက်ရှည်ရာ အနာတို့ ကြောင်းရှားရှားပါးပါး ပန်းပွင့်ကလေးများသာ ဖြစ်စေမည်။

ရင်ထဲမှာပဲ သိုဝှက်ဖူးပွင့်တော့မည် နော်။

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

တိုက်ခန်းတံခါးခေါက်သံကို မရဲတရဲ ယုတ်တီခေါက်ပြန်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အော်ထုတ်ရုံတင်မက ရိုက်များထုတ်လေမလားဘဲ။

အခန်းတွင်းမှတစ်ပြန်သံ ထွက်မလာသဖြင့် ယုတ်တီ နောက်ထပ် တံခါးခေါက်ပြန်သည်။ ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ အိပ်များပျော်နေတာ သလား။ နံနက် ၈ နာရီခွဲတောင်ရှိပြီမို့ အိပ်ယာကနီးထသင့်ပါပြီ။

“ဘယ်သူလဲ ယုတ်တီလား...”

အခန်းတွင်းမှ တွန်းတိုက်ပြီလဲသံများနှင့် အသံခပ်အက်အက် ကြောင့် ကိုကိုကြီး နေမကောင်းဖြစ်နေမှန်း ယုတ်တီ သိလိုက်ရသည်။ သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်။

မိုးရာသီကြီးထဲမှာ မိုးမိခဲ့လေသလား။ ဖျားနာသွားပြီလား။

မကြာမီ တံခါးပွင့်လာခဲ့လေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကိုကြီး သူ့ကို နှင်မထုတ်တော့ပါ။

အိပ်ယာဝင် အဝတ်ဖြစ်သည့် အင်္ကျီပွေ့ကြီးက ခါးမှာကြီး ချည်လျှက်။ ရင်ဘတ်ကတော့ ဟောင်းလောင်း။ တကယ်ဖြစ်သလိုကြီး ပီပဲ။

မျက်နှာက နီရဲနေသည်မို့ အဖျားသွေးရှိနေပုံက သိသိသာသာ။

အခန်းတံခါးကို ယုတ်တီပြန်စေလိုက်ပြီး ယူလာသည့် ဆွဲခြင်း လေးကို ညှပ်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကြီး အအေးမိလာသလား။ ကျွန်မ စမ်းကြည့်ဦးမယ်နော်။ အယ်...”

သူနုဖူးက မီးတဖျူ ပူလောင်နေခဲ့လျှင် ယုတ်တီ လန့်အော်မိခဲ့ သည်။ ထိုအတူ စိုးရိမ်စိတ်က အတိုင်းအသမဲမှု။

“ဒုက္ခပါပဲ။ မနေ့က ကိုကိုကြီး မိုးမိခဲ့သလား။ ကိုကိုကြီး

ကောင်မလေးနဲ့ရောမတွေ့ဘူးလား။ အခု ဆေးခန်းတစ်ခုခုသွားပြမယ်နော်”

“နင်ကလဲဟာ စကားများလိုက်တာ။ မနေ့က မေမိုးနဲ့မတွေ့ဘူး။

သူ့အိမ်သွားတော့ တံခါးပိတ်ထားတယ်။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ကိုင်မယ်သူ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ကို တစ်မြို့လုံးပတ်ရှာနေမိတယ်။ ငါတို့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်ပေါ်လည်း ရောက်ခဲ့တယ်။

သူကပိုပြီး စကားများနေသည်တိုင် နေမကောင်းသူနှင့် ဖက်ပြိုင် ပြီး ယုဝတီ စကားများမနေချင်တော့ပါ။ သူ့ကိုလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာပဲ ရာဇ်ကိုင်ပေးတော့မည်။

ဆရာဝန်အိမ်ပင်ဖို့ကျတော့လည်း 'ယုဝတီ သိတာ ဒေါက်တာ နိုင်လင်း တစ်ယောက်သာ။ တော်ပါပြီနော် သူ့ကိုတော့ ဘယ်တော့မှမယုံ တော့ဘူး။

“ကိုကိုကြီး ကျွန်မ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ် ဒီအတိုင်းနေလို့ တော့ ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်”

ညှော်ခန်းမှာခြေပစ်လက်ပစ်နှင့်သူ နေမကောင်းဖြစ်နေပုံက ယုဝတီကို နေမထိတိုင်မသာဖြစ်စေသည်။

“ဟာ နေပစေ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်နိုင်မလဲ။ ကိုယ့်ခြေ ထောက်လည်းကိုမသယ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ပိသာလေးတွေဆွဲ ထားသလိုပဲ။ နင်စေတနာရှိရင် မေမိုးကိုသာ ဖုန်းရအောင်ဆက်ပေး။ ငါဆက်တာတော့မရဘူး။ သူနဲ့မတိုးဘူး။ သူ့အိမ်ကချုပ်ချယ်သလား မသိဘူး။

ဈေးနာနေသည်တိုင် ချစ်သူ့ကို တဖွဖွ တစာစာ သူကတောင်း ဆိုနေလျှင် ယုဝတီ စာနာ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။

သူ့ရွတ်ပြသောဖုန်းနံပါတ်က တစ်ခါက ဒေါက်တာနိုင်လင်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေလျှင် ကိုကိုကြီး၏ “မေမိုး” ဆိုတာသည် ဦးနိုင်လင်း၏ သမီး မေမိုးယံဦး ဖြစ်ကြောင်း ယုဝတီ သိရှိခဲ့ပေပြီ။

သံသရာကြီးရယ် ကျဉ်းလိုက်တာနော်။
သံသရာစက်ဝိုင်းကြီးထဲမှာ ဒီလူ၊ ဒီလူတွေကို ဘယ်လိုမှလွတ် အောင်ရှောင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးလား။

“ရအောင်ဆက်ဟာ သူလေးမှ ငါ့ဆေးခန်းသွားမယ်”
ယုဝတီ ဖုန်းခေါ်နေဆဲ အနားမှ လူမမာကြီးကလည်း တကို့ကို။
ဇာတ်ကောင် သူ့ကိုလက်က ပြရသည်။ တစ်ဖက်မှအသံရင်က သူမ ထင်သည့် အတိုင်း ဒေါက်တာဦးနိုင်လင်း ဖြစ်လို့နေသည်။
“ဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ မေမိုး မရှိဘူး။ အပြင်ထွက်သွား တယ်”

တစ်ဖက်မှအသံက မာဆတ်ဆတ်နိုင်သည့်အပြင် ဖုန်းခွက်ကို ထည့် ယခုပင် ချတော့မည်ဟန်။ ယုဝတီ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဓိက ကိုကိုကြီးစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ မဟုတ်လား...

“ဦးနိုင်လင်း ယုဝတီပါ မေမိုးနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကို ခဏလောက်စကားပြောပါရစေနော်”
“ယုဝတီ...”

စောစောက မာဆတ်နေသည့်အသံက ချက်ချင်းပင် အပြည့် အဝသွတ်သည့်အသံသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး သူ့စကားများက လျာဠာလတ်

တိုက်လုလု...

“ယုဝတီ မင်းဘယ်ကဆက်နေတာလဲ အိမ်ကလား မင်း ကိုယ်ကိုငြင်းလိုက်တာယ်ဆို ပြောစမ်းပါဦး ကိုယ် တကယ်မင်းကို လက်ထပ် ယူမှာပါ ကိုယ်တို့ ဆွေးနွေးကြရအောင် မင်းရင်ထဲက သံသယတွေကျေ ပျက်တဲ့အထိ ကိုယ်ချေဖျက်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ကျွတ် ခုတ်ရာကတခြား ရှရာတလွဲပဲ။ ဒီနေ့ မေမိုးနဲ့စကားပြော ခွင့်ရဦးမလား ယုဝတီ စွန့်စားသမျှ အချိုးနှီးဖြစ်ရတော့မှာလား...

ဦးနိုင်လင်း ကိစ္စက ထားစမ်းပါ လောလောဆည် ယုဝတီ မေမိုးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်... ခဏလောက်တွေခွင့်ပေးပါနော် အရေးကြီး လို့”

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားပုံက မသင်္ကာချင်စရာ။ ဒီလူကြီး ဘာတွေ ဆင်ကြံကြံနေပြန်ပြီလဲ...

“မေမိုး အပြင်ထွက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ ယုဝတီ ဒီလိုလုပ်မိ လား ယုဝတီ သိတ်အရေးကြီးနေရင် ကိုယ်နဲ့အတူသူသွားတတ်တဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ရှာမယ်လေ”

“နေပါစေတော့ သူပြန်လာချိန်လောက်မှ ကျွန်မ ဖုန်းထပ်ဆက် မယ်”

သူထောင်ချောက်မှ ရုန်းထွက်ပြီး ယုဝတီ ဖုန်းခွက်ကိုအရင်ချ လိုက်စဉ် ကိုကိုကြီးထံမှ ညည်းညူသံ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒီဟာလေးကလည်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေပါလိမ့် မနေ့က

ထည်း မတွေ့ဘူး။ ဒီနေ့လည်းအစောကြီး ထွက်သွားပြန်ပြီ။ ယုဝတီ တစ်နေ့မမြင်ရရင် တစ်သက်လောက်ထင်တာယ် ဆိုတဲ့စကားဟာ အလကား မဟုတ်ဘူး နှင်သိလား ငါမရတော့ဘူးဟာ ငါ့ရင်တွေပူလိုက် တာ နှင်ကို ပြောနေတာ သူ့ဖေဖေလား”

အင်္ကျီရင်ဘတ်ဟပြန် မျက်စိမိတ်ခါ သူ့ငြိမ်သက်သွားပုံက နှိပ်နှိပ်အနှုတ်ခံနေရသည်နယ်။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်တော့ မဖြစ် ဘူး။ ယုဝတီ မုသားသုံးခါ သူ့နေကောင်းအောင် ပြုလုပ်ပေးရပေတော့ သည်။

“သူတို့ ယုဝတီဆေးခန်း လိုက်လာဖို့ ယုဝတီချိန်းလိုက်တယ် တစ်နာရီလောက်ကြာရင် မေမိုးလိုက်လာမှာပါ။ ကျွန်မတို့သွားနှင့်စို့”

သူကအပူတွေ ကြီးနေသည်မို့ ဦးနိုင်လင်းနှင့် ယုဝတီပြောနေ သမျှ လုံးစေ့ပါဒီစေ့လည်း ကြားမည်မဟုတ်။

“သူလာမှသွားမယ်ဟာ ငါမတုတ်နိုင်ဘူး”

“မဖြစ်ဘူး ကိုကိုကြီး ခုပဲသွားမှဖြစ်မယ်”

တကယ်က ကိုကိုကြီးခမျာ အဖျားသွေးတွေနှင့် ပူထူနေပုံလည်း ချစ်သည်။ ယုဝတီနှင့်စကားပြောနေရက်မှပင် လူကနူးခွေပျော့ဖတ်လျက်။

သူ့အဝတ်ဘီဇီထဲမှ သင့်တော်သည် မှဆိုးတစ်ထည်နှင့် အင်္ကျီ တစ်ထည်ထုတ်ပေးလျှင် ရှက်တစ်ထည် ကိုကိုကြီးမှာ မယောင်ကတန်း နှိပ်ဖတ်သိနှင့်ပင် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လေ၏။

“သွားမယ် မေမိုး ဗဟိုကစောင့်နေလိမ့်မယ်”

ဆေးခန်းကျမှ မေဖိုးကိုမတွေ့လို ယုဝတီကို ထသတ်ချင်လည်း
သတ်ပေတော့။ လောလောဆဲသည် အဆင်ပြေအောင် သူမ ညာနေရပေပြီ။
တိုက်ခန်းတံခါးပိတ်ပြီး သူ့ကို တွဲချ၊ ကားပေါ်သို့တင်ပြီး အနီးဆုံး
ဖြစ်သည့် ယုဝန ဆေးခန်းသို့ ယုဝတီ မောင်းထွက်ခဲ့စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
သူတို့ကို ငေးကြည့်နေသည့် ကားလေးတစ်စင်းကိုတော့ ယုဝတီနှင့်
ကိုကိုကြီးတို့ မမြင်ကြပါချေ။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ စေတနာသည် ဝေဒနာတွေ ဖြစ်သွားတတ်ပါ
ကြောင်း လောကဏိနိယာမတစ်ခုကိုဖြင့် ယုဝတီမေ့လျော့လို နေမိခဲ့ပါ
သည်။

အခန်း(၁၈)

တစ်သက်မှာတစ်ကြိမ်...

သူ့အတွက် ရည်စူးဖူးပွင့်ခဲ့သော

မေတ္တာပန်းကလေးများသည်

ချစ်သူ၏ခြေဖဝါးအောက်မှာ

လောက၏ ခြေဖဝါးအောက်မှာ

ဗုဒ္ဓကျေသွားအောင်ပင် နင်းချေခံလိုက်ရပေပြီ။ နိုင်ငံရပ်ခြား

မှာကျနေတာပဲ။ မြန်မာပြည်ထဲမှာနေပြီး ဒီလောက်တောင် ကဲသဲနေရ

သတဲ့လား၊ မနက်ခင်းကြီးထဲ တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်တင်းတင်း

ဆွဲဖက်ပြီး တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည့် မြင်ကွင်းကမေဖိုး မျက်စိ

ထဲမှထွက်။

မျက်ရည်ပူများဖြင့် ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး လောင်မြိုက်နေသည်တိုင် သည်မြင်ကွင်းက သူမရင်မှာ ထာဝရစွဲထင်နေစေတော့မည်။

တစ်သက်မှာ တစ်ချစ်တို့ အံ့ပန်းချစ်တို့ဆိုတာ သူတို့ ယောက်ျား လေးတွေနှင့် မသက်ဆိုင်ဘူးတဲ့လား...

ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ တစ်ခုထဲ တစ်မြွှာထဲ မဟုတ်ဘဲ စုပျစ်သီးလို အခိုင်လိုက် အပြတ်လိုက် စုပြုံသီးပွင့်တတ်ပါ လား...

မျက်ရည်များကို လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက် ပြီး မေမိုး ကိုယ်စိတ်ကိုတဒဂ် ငြိမ်းသတ်စုစည်းယူရသည်။ မဟုတ်လျှင် ကားတိုက်မှုတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။

ကိုကိုကို သူမဆုံးရှုံးရတော့မှာလား။ အဆုပ်လိုက်၊ အခဲလိုက် ပွင့်တတ်သည်ကိုကို မေတ္တာပန်းတွေကိုရော သူမဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ။

ဟင်...ဒါဖြင့် ရွှေတိုက်ဘုရား ရင်ပြင်တော်မှာ သူကိုအရဲ စွန့်ပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့ရတာ...

သူနှင့်အတူ အသည်းဆတ်ဆတ်တုန်မှု ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ ရတာ...

သူ့ကိုရက်ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ အောင်းမေတသ လွှမ်း ဆွတ်ခဲ့ရတာတွေ အားလုံး ရေစုန်ပျောသွားကြပြီတဲ့လား။

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကြိမ်းမီးအိုးသလို နာကျင်ပူပြင်း မခံစား နိုင်တော့အောင် ဖြစ်လာခဲ့လျှင် မေမိုး သူတို့နောက်သို့ နောက်ယောင်

လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်မိပြန်သည်။

ခါခါနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်၊ ကျောခိုင်းသွားရလောက်အောင် သူမ၏ အသည်းတွေက မမာကျောခဲ့သဖြင့် နှလုံးသား၏ ဆွဲခေါ်အယူခံ ဝင်လိုရာတလျှောက် မေမိုးလိုက်ပါသွားရပြန်၏။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ဖေဖေကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ သူကြည်ရတာ မငြိမ်းချမ်းပါဘူး။ သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ဘဝကိုတစ်ယောက်ထဲ ရုန်းကန် အထီးကျန်ခဲ့ရသည် ဖေဖေကို မေမိုးသနားပါသည်။ သမီးတစ်ယောက်၏ အကြင်နာ၊ မေတ္တာတို့ကို မေမိုးအတတ်နိုင်ဆုံး ဖွေးစမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေကြည်ရတာ တစ်ခုခုအမြဲ လိုအပ်နေသည် နှယ်...

ဘုရားရေ ဖေဖေ နောက်မိန်းမများ ယူချင်နေပြီလား။ အေးလေ ငါတောင် အချစ်အတွက် ဒီလောက်ခံစားနေရရင် ဖေဖေလည်း ခံစားချင်ခံစားနေရမှာပေါ့။

“ဟင်”
သူတို့ရပ်လိုက်တာ ယုဇနဆေးခန်းရှေ့မှာပဲ။ ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ ထဲ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ယုဇနဆေးခန်းဟာ ဖေဖေဆေးခန်းခွဲ တစ်ခုပဲ။ ဖေဖေများအထဲ မှာ ရောက်နေမလား။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ငေးကြည့်နေရသည်မို့ မေမိုးမှာ လူနာ ဘယ်သူမှန်း ခွဲခြားလို့မရဖြစ်နေသည်။

သူတို့ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ အမြင်နှင့်မဆုံးဖြတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းပစ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လား။

ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုအသည်းအသန် ချစ်မိနေပြီမို့ သံသယ
တွေတစ်ခွဲသားလောက်နှင့် ရှောင်ပြေးသွားရတာတွေ ဘာတွေကို လက်မခံ
ချင်သေး။

သူမသွားပြီး ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်ပစ်လိုက်လျှင် သူ့ဘာတွေ
ပြောမှာလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှာလဲ။ အဲဒီ ယုဝတီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ဟာ ကိုကိုနဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ။

ယုဝတီဟာ ဖေဖေနဲ့လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တာပဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်ပစ်လိုက်ဖို့
မေမိုးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စစ်မရောက်ခင် မြားမကုန်နိုင်ပါဘူး။

ဒါဟာ နောင်ရိုးတိုက်ပဲ။

ချစ်သူဟာ မူမမှန်သူ၊ ဒေသဂီရိလို မျက်နှာများသူ ဖြစ်နေလျှင်
တော့ ဒါဟာနောက်ဆုံး ပွဲစဉ်ပါပဲ။

အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံး ဖွဖွကျေမတတ် တံပိုးခရာသံများနှင့်
ဆူညံနေရာမှ မေမိုးသူတို့ထံသို့ လျှောက်သွားဖစ်လိုက်သည်။

ကဲ... ချစ်သူ၊ ရှင်ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ။

မျက်နှာများရင်တော့ ရှင်ကို အရမ်းနာကျည်း မုန်းတီးပစ်လိုက်
မိမှာပဲ။

“ယုဝတီ”

ကိုကိုကို မသိယောင်ဆောင်ရင်း ယုဝတီကို မေမိုး ရွှင်လန်း
စွာနှုတ်ဆက်ပစ်လိုက်လျှင် စောစောက အလိုမကျဟန်ဖြင့် တတွတ်
တွတ်၊ တဖြစ်တောက်တောက် ဖြစ်နေသည့် ကိုကိုမျက်နှာကြီးမှာ သိသိ
သာသာပင် လန်းဆန်းရွှန်းစာင့်သွားလေသည်။

“မေမိုး”

လူတွေကြားထဲမှာပင် သူ့အရပ်ကြီးကို မားခနဲရပ်ပြီး မေမိုး၏
ရှုခိုလေးနှစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပုံက သူ့အပေါ်တင်
မိုးခွဲသမျှ သံသယတွေအားလုံးကို ကျေပျက်ပစ်လိုက်ချင်စဖွယ်။

“အို ကိုကိုလက်ဝါးတွေ အရမ်းပူနေတာပဲ အရမ်းဖျားနေပြီ
ထင်တယ်”

သူ့လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေမိုးစိုးရိမ်နေမိရာမှ
ယုဝတီကို သတိတရ ကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာတွေ
လဲ။ ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြသလဲ။

ယုဝတီ၏အသွင်ကလည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း။

“တော်ပါသေးရဲ့ မေမိုးရယ်” ကိုကိုကြီးနေမကောင်း ဖြစ်နေလို့
ဆေးခန်းကို ညာခေါ်ခဲ့ရတာ။ ဒီမှာမေမိုး စောင့်နေတယ်ဆိုပြီး ညာခေါ်
ခဲ့တာ။ ဒီရောက် မတွေ့မချင်း ဂျိကျနေတော့တာပေါ့။ မေမိုးရယ် ကျေးဇူး
တင်လိုက်တာ”

ယုဝတီ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဖြစ်နေသမျှ မေမိုးသံသယစင်ရာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရပြန်သည်။ သူကဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဘာမို့လို့လဲ။

မေမိုး သံသယတွေ ဝင်နေသမျှ ကိုကိုကချက်ချင်း ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ခဲ့ပြန်သည်။

“ကဲ ဖုဝတီ နှင်ပြန်တော့။ ငါ့ကိုမေမိုး တာဝန်ယူလိမ့်မယ်။ မေမိုးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးတာတော့ ကျေးဇူးပဲ။ နောက် သူ့ဆီဖုန်းဆက် လို့မရရင် နှင်ကတဆင့် ဆက်သွယ်ခိုင်းရမယ်”

နေခွန်းစကားကြောင့် ယုဝတီရင်ထဲ နှင်ခနဲ နာကျင်ရပါသည်။ ထိုအတူ သူ့ကိုလည်း စိတ်မချဖြစ်ရပြန်၏။ မေမိုးဟာ လူမမာကို ပြုစုတတ်ပါမလား။ သူမကတော့ လူမမာတွေကို ပြုစုတတ်ပါသည်။

အင်းလေ ငါ့အဖြစ်က အိုးကမပူ၊ စလောင်းကပူများ ဖြစ်နေမလား။ သူတို့ချင်းက ချစ်သူတွေပဲ။ ငါ့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါမယ်။

“အို ကိုကိုကလဲ ယုဝတီပါရှိနေတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒါထက် ယုဝတီနဲ့ကိုကိုက ဘာတော်သလဲ။ မောင်နှမလား။ ရပ်ချင်းဆင်တယ်နော်”

မေမိုး စကားအစ်လိုက်လျှင် ယုဝတီထံမှ ဘာအသံမျှ ထွက်မလာသော်လည်း နေခွန်းထဲမှ မညာမတာထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာမှမတော်ဘူး။ သူက ကိုကိုပထွေးဖက်ကပါတဲ့ မွေးစားသမီး”

“အိုး တကယ် ဇာတ်ရှုတ်ကြီးပဲနော်”

ကိုကိုကြီး၏ စကားကအမှန်ဖြစ်ပေမယ့် ရင်သီးလွန်းသဖြင့် ယုဝတီရင်ထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရတဲ့ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်သည် မေမိုး၏ မှတ်ချက်ကြောင့် သူမနုရုံးသားတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် နာကျင်သွားခဲ့သည်။

သူမဟာ ကိုကိုကြီးတို့အတွက် လူပိုကြီးဖြစ်သွားပြီလား။

သူမဟာ လောကအတွက် လူပိုကြီးဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

ပါးချိုင့်လေးပေါ်သွားအောင်ပင် ကြည်ကြည်စင်စင် ပြုံးပြလိုက်ပေမယ့် ယုဝတီ၏ အပြုံးကမဲ့မဲ့လေး။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုကြီးကို ကိုယ်အစ်ကိုရင်း တစ်ယောက်လို ချစ်ပါတယ်။ မေမိုးကိုလည်း အစ်မတစ်ယောက်လိုချစ်ပါတယ်။ ကဲကျွန်မ မလိုအပ်တော့ရင်လည်း သွားတော့မယ်နော်။ ကိုကိုကြီးနဲ့မေမိုးတို့ လိုအပ်တဲ့အခါ ကျွန်မကိုပြောပါ။ ကျွန်မအကောင်းဆုံး လုပ်ပေးပါမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှ ယုဝတီဖြတ်ကျော်ခဲ့စဉ် ဆေးခန်း၏ ထောင့်ချိုးတစ်ခုမှာ ဒေါက်တာနိုင်လင်းကို ဘွားခနဲ သူမဆုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပြဿဒါးနေပါပဲ။

“ဟင် ယုဝတီ ဘယ်ကိုလာတာလဲ။ လာခဲ့...လာခဲ့ ကိုယ်ကို အမြဲရှောင်နေတတ်တဲ့ကောင်မလေး။ ဒီတစ်ခါတော့မိပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်နဲ့စကားနည်းနည်းတော့ ဆွေးနွေးကြရအောင်နော်”

အော်ငိုပစ်လိုက်ချင်တော့အောင် ယုဝတီ ကြေကွဲနေရဆဲ

၁၄၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးရေ

အလိုက်မသိ သူရုံးခန်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည် ဦးနိုင်လင်း၏နောက်သို့
ယုဝတီ တဒင်္ဂပါသွားရပြန်သည်။
လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

အားမနာနိုင်ပါဘူး...

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အားနာရမည့် အရာမဟုတ်...

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဓားမိုး၊ တုတ်မိုးပြီး တောင်းရိုးရမည်မဟုတ်။

ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူး

သေးတဲ့ အချစ်ရူးလေးကျလို့...

သူတစ်ယောက်ထဲရှိသည် ရုံးခန်းအေးစက်စက်ထဲမှာ ယုဝတီ

အသက်ရှူကျပ်နေမိသည်။ ခံစားမှုက အလိုမကျသည့် ခံစားမှုပဲပေါ့။

အလိုက်တာ။ ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်ဖို့မကောင်းခဲ့သည်လူကြီးကို ယုဝတီ

စိတ်ပျက်နေရသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားလား ယုဝတီ။ အခုဆို ကိုယ့်မှာ တစ်သန့်

တွေကျခဲ့ပြီ။ သမီးအတွက်လည်း တာဝန်မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ်ရဲ့ ကျန်
ရှိနေသေးတဲ့ အသက်အပိုင်းအခြား၊ ဘဝအပိုင်းအခြားကို မင်းနဲ့ပဲ ပျော်ရွှင်
စွာကျန်ဆုံးချင်တယ်။ အချစ်နဲ့ပဲ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ယစ်မှူးချင်တယ်။
စိတ်ချပါ ယုဝတီ၊ မင်းကို ကိုယ်အမှန်တကယ် လိုအပ်ပါတယ်။ မင်းကို
ကိုယ်အမှန်တကယ် လက်ထပ်ယူပါမယ်။ ကိုယ်မှာရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
တွေကို သမီးနဲ့မင်းကိုပဲ တစ်ဝက်စီခွဲပေးမှာပါ။”

ဘာတွေလဲ။ သူ့ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ယုဝတီနားထဲသို့
တစ်လုံးမှမဝင်။ တစ်လုံးမှ ယုံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ယုံလည်းမယုံ၊
ယုံကြည်ရန်လည်း မလိုအပ်ချေ။

လူရွှင်တော်တစ်ယောက်၏ ပျက်လုံးများလိုပဲ။ ထိုစကားလုံးတွေ
ဟာ သူမနှင့်လုံးဝမဆိုင်။

ကိုကိုကြီးကြောင့် ကွဲကြေနေရသည့် နှလုံးသားလေးခမျာ
ဦးနိုင်လင်း၏ အလိုက်မသိသည့် စကားလုံးတွေကြောင့် ပိုမိုလေးလံ
ဖိစီးနေရရှာပေပြီ။

“သိလား ယုဝတီ။ အဲလိုမထိုက်တက်တေး ပုံစံလေးကို သိပ်
အသည်းယားတာပဲ။ မင်းအသည်းက သံနဲ့လုပ်ထားတာလား။ ရွှေနဲ့လုပ်
ထားတာလား။”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ ဦးနိုင်လင်းထလာခဲ့လျှင် ယုဝတီ
မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြန်တော့မည်။ ကြာကြာနေလျှင် သားရဲတွင်း
ကြီးနှင့် တူတော့မည်။

မိန်းမပျိုလေးအတွက် နေရာတိုင်းဟာ သားရဲတွင်းကြီးတွေ
စတဲ့လား။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးနိုင်လင်း အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ။ ကျွန်မက ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်စိတ်မပါတဲ့
အလုပ်ကို လုံးဝလုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

“ယုဝတီ”

သူ့အော်လိုက်ပေမယ့် ယုဝတီ အခန်းအပြင်ဖက်သို့ ခပ်မြန်မြန်
လေးထွက်ခဲ့၏။

တော်ပြီ...

အချစ်ဆိုတာ အားနာရမည့် အရာမဟုတ်...

ဘဝဆိုတာကိုလည်း အားနာပါးနာ မတည်ဆောက်နိုင်။

ရွှေထည်၊ သံထည်မဟုတ်သည့် သာမန်နှလုံးသားလေးတစ်ခု
သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ခေါင်းမာတတ်ကြောင်း၊ ဇီဝ
ကြောင့်တတ်ကြောင်း...

နှလုံးသားအစစ်နှင့် ချစ်မိသူတိုင်းကတော့ စာနာနားလည်
ဓာတ်ကြပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၉)

“ဖေဖေ ယုဝတီနဲ့ဖေဖေက ဘယ်လိုလဲ မနေ့က ဆေးခန်းထဲ ကအထွက်မှာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဖေဖေနော် နောက်မိန်းမ ယူချင်ရင် လည်း လူကြားကောင်းမယ် ပွဲလယ်စာမယ် သူကိုယူ။ မေမိုးစိတ်မပုပ် ဘူးသိလား။ ဖေဖေကိုနားလည် ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ယုဝတီနဲ့တော့ သဘောမတူပေးနိုင်ဘူး။ လုံးဝပဲ”

ဦးနိုင်လင်းနှင့် မေမိုးယံဦးတို့ သားအဖမှာ သားအဖနှစ်ယောက် ထဲရှိလိုပေလား။ သို့မဟုတ် ဖခင်၏လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးမှု ကြောင့် ပေလားမသိ။ မေမိုးယံဦးမှာ ဖခင်အပေါ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရဲဆိုရဲ ရှိပေသည်။

ဆေးခန်းနှစ်ခုကို လှည့်လည်ကြီးကြပ်ပြီး ယခုမှ ညစာစားနေ

သည်ဦးနိုင်လင်း နံဘေးမှာ မျက်နှာကလေး ဆူပုပ်နေသည် မေမိုးယံဦး အသွင်က ဤကိစ္စအတွက် လုံးဝမကျေနပ်သည့်အသွင်။

ကျားပေါက်ကလေးလိပ်။ ဒီကျားပေါက်ကလေးဟာ ဖေဖေအလို လိုက်ထားလို့ ဖေဖေနဲ့လုံးသားကို ဖေဖေတစ်ဘဝလုံးကို အမြဲဝါးစား နေခဲ့တာ။

သမီး၏ချစ်စရာ စူပပ်ပုပ်ရုပ်ကလေးကို ဦးနိုင်လင်း ပြုံးကြည့် နေမိပြန်သည်။ မိတဆိုးသမီးလေးပါပဲ။ ချစ်သူရဲ့ ကိုယ်ပွားလေး။

အေးလေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာလည်း ရေသေအိုင်ကြီးထဲက ရေတွေလိုပါပဲ။

မိုးအခါ ရေတွေသိပ်များလာရင်တော့ အိုင်ထဲမှာမဆန်လျှင် ထက်ဖက်ဖက်သို့ ကျိုးပေါက်စီးဆင်းသွားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

သေဆုံးသွားသည် ချစ်သူကြောင့် နှလုံးသားကို သော့ခတ်သိမ်း ဆည်းထားခဲ့ပေမယ့် ရေသေအိုင်ကြီးရဲ့ နှလုံးသားက ယခုအခါ အချစ်ရဲ့ ဦးရေတွေဖြင့် စိုးရွံ့နူးညံ့နေပြီ ထင်ပါသည်။

သူ့ဘဝအတွက် ယုဝတီကို လိုအပ်သည်။

အနည်းဆုံး ယုဝတီကို ချစ်လိုက်ရလျှင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေသည့် သူ့ဘဝကြီး နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ထူးခြားလင်းလက်လာမည် ထင်ပါသည်။

ဦးနိုင်လင်း စားလက်စထမင်းပွဲကို ရပ်ထားပြီး သမီးနှင့်စကား ပြောဖို့ မျက်နှာကိုမော့ရသည်။ သမီးထည်ပေးသည့် အရိုးသင်ဦးသား ငါးကြော်လေးက ပန်းကန်ထဲသို့ စိတ်ကောက်စွာ ဘုတ်ခနဲ ကျလာခဲ့

မြန်သည်။

“နေ့စမ်းပါဦး သမီးရယ် တောင်ဖက်ဘုန်းကြီး ငါးမျှားတာကို မြောက်ဖက်ဘုန်းကြီး ငါးဖမ်းရင်းနဲ့ မြင်သလိုတော့ဖြစ်နေပြီ။ သမီး ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တယုတယ ဖေးမတွယူလို့ မဟုတ်လား။”

“ဖေဖေနော် သမီးကို ဆင်ခြေမတက်နဲ့သိလား။ သမီးက စဉ်းစားတတ်တယ်။ ဖေဖေအရှက်ရအောင် သမီးမလုပ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝက ကယောက်ကမဖြစ်အောင် သမီးမလုပ်ဘူးသိလား။ လုံးဝအာမခံတယ်။ ဖေဖေသာ သမီးစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေတာ။ သမီးအရှက်ကို ခွဲနေတာ”

“စကားကြီး စကားကျယ်၊ စကားကိုပြောင်းပြန် ပြောနေသည် သမီးကို ဦးနိုင်လင်း ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လာပြန်သည်။ ခွေးမလေး သူကပဲ ဖအေကို...”

“ယုဝတီက ဘာမိုလိုလဲကွယ် အိမ်တွင်းမှနိုင်နင်းတဲ့ အိမ်ထဲ ကအိမ်ပြင်သိပ်မထွက်တဲ့ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး ဖေဖေသိပ်မတွေ့ဖူးဘူး။”

ဦးနိုင်လင်း၏ စကားကို မေးမိုးယံဦး ဆွေဆွေချန်သွားရင်း ဖေဖေမကောင်းတော့ဘူး ဖေဖေ ဆေးမိသွားပြီ။

“ဖေဖေ ဘာသိလို့လဲ။ အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း ဖေဖေ ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ တစ်နေ့ လုံး တစ်နေ့လုံး သွားသွားနေတတ်တာ မိန်းမကောင်းတဲ့လား။ ရုပ်ကလေး

ချောတာနဲ့ ဖေဖေစွဲနေတာ။ သမီးယုဝတီနဲ့ ဖေဖေကို သဘောမတူနိုင် ဘူး။ ဒီကြားထဲက ဖေဖေငွတ်လုပ်ရင်တော့ မေမိုးကိုအဆိုးမဆိုနဲ့။ ဖေဖေ တို့အရွယ်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလို စိတ်ဓာတ်ခွန်အား မပြည့်စုံတော့ဘူး။ ဖေဖေတို့နဲ့လုံးသားတွေ အင်အားချည့်နဲ့ကုန်ကြပြီ။ အဖက်ဖက်က ယိုယွင်း သွားပြီ။ ဒါကိုယုဝတီအခွင့်ကောင်း ယူနေတာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး သမီးရယ်။ အခုဟာက သူကဖေဖေကို စိတ်ဝင်စားသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေကသာ ကြိုးပန်းနေရတုန်းကွဲ့။ သမီးကလည်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့အပေါ် ခါးခါးသီးသီး ရတာလဲ။ ကိုယ် ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာမှာကို မမြင်ချင်ဘူးလား။ ဖေဖေဘဝ ခြောက်သွေ့ ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီကွယ်။ ပြန်လည်စိမ်းလန်းစိုပြည်ပါရစေ”

“အဲဒါ ယာယာတွေ ဖေဖေရဲ့ သူလား ဖေဖေလို လူမျိုးကို ပြန်မချစ်မှာ။ ဟိုဒေါက်တာ ဒေါခင်မိုးလွန်းကို ရွေးပါလားဖေဖေ။ အရွယ် လည်းလူ၊ ရုပ်လည်းလူ မကောင်းဘူးလားဖေဖေ”

သမီး၏စကားကြောင့် ဦးနိုင်လင်း သက်ပြင်းချရင်း ခေတ် ကာလကြီးကလည်း ပြောင်းပြန်ပါပဲ။ အလိုလိုက်သမီးက ဖအေကို ပြန်လည်နေရာချထားနေပေပြီ။

“ဒါဆိုသမီးရော သမီးကောင်လေးကို ဓချစ်တဲ့ ဖေဖေရွေးပေး တဲ့သူကို ချစ်မလား။ ဖေဖေအကောင်းဆုံးကို ရွေးပေးမယ်လေ”

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ တစ်ယောက်သော သူ၏အပေါ်ကို ခြိမ်းကျက်စီးဆင်းတတ်သည့် မျေ့ကွဲရတသမီးဖြစ်ကြောင်း သမီးဖေလည်

အောင် ဖေဖေဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။

“မရပါဘူးနော်။ သမီးကိုလာပြီး မချုပ်ချယ်ပါနဲ့။ ဖေဖေ ဆရာကြီးမလုပ်ပါနဲ့။ ဖေဖေအသည်းနဲ့လုံးတွေ ဒိတ်အောက်နေလို့ အံ့ချော်နေလို့ သမီးကတည်မတ်ပေးရတာ။ သမီးက အံ့မချော်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးသွားမှာ”

“ကဲပါ သမီးရယ် စဉ်းစားသေးတာပေါ့။ ဒါထက်သမီးကောင်လေးကို ဖေဖေ မြင်ဖူးပါတယ်။ နာမည်ဘယ်သူ။ ဘာလုပ်လဲ။ တစ်နေ့လောက်ဖေဖေနဲ့ တွေ့ပေးပါလား။ သမီးကရော သူ့ကိုတယ်အထိ လေးနက်ပျော်ဝင်နေပြီလဲ”

သူ့အလှည့်ရောက်တော့ မေမိုး ရှက်သွေးမွန်းနေ၏။ ရှက်ပြီးလေးတစ်ပွင့်နှင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေသည်သမီးကို ဦးနိုင်လင်း မကြည်ရက်ကြည်ရက်။

မိဘကတော့ သားသမီးကို ကြံဖန်သနားမိသည်ပါပဲ။

“သမီး သူတို့ချစ်တယ်ဖေဖေ။ သူလူကောင်းပါ။ စင်ကာပူမှာ လေးနှစ်သွား အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေစုတယ်။ အခု သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သစ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးသူ့ကို လေ့လာတုန်းပါ။ သမီးမကြိုက်တဲ့ အချက်က ဖေဖေနဲ့လည်း သွားငြိနေတယ်။ စုံစမ်းဦးမယ်ဖေဖေ။ သံသယတွေ ရှင်းသွားရင်တော့ ဖေဖေနဲ့သူ့ကို တွေ့ပေးမှာပါ”

“ဖေဖေနဲ့ယုဝတီ ကိစ္စကိုလည်း ညာညာတာတာလေး စဉ်းစား

ပါဦး သမီးရယ် ကိုယ်ချင်းစာပါနော်”

ကိုယ်ကဖေအဖို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ချိုးဖောက်ခံနေရတာကို ခယ်သလို မောသလိုဖြင့် ခွင့်လွှတ်တောင်းပန်နေရသည်။

“ဟာ အဲဒါတော့ မရဘူးဖေဖေ။ ယုဝတီက ငယ်ငယ်လေးရယ်။ ဖေဖေ ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်နဲ့မျှတတဲ့ အရွယ်ကိုပဲ ရွေးပါ ဖေဖေရယ်။ သမီးတောင်းပန်ပါတယ်”

“မျှတတဲ့အရွယ် ဒါဆိုဖေဖေက ငါးဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ခြောက်ဆယ်ကျော် အဖွားကြီးကို ရွေးမှထင်တယ်”

ဦးနိုင်လင်း စိတ်တိုနေလျှင် မေမိုးတခပ်ခပ် ရယ်မောမိသည်။ ဖေဖေကလည်း နောက်တတ်သားပဲ။

“ကောင်းတယ်ဖေဖေ ဒါမှ သမီးတို့သားအဖ သူ့အမွေတွေ မြန်မြန်ရမှာ။ ယူရင်လည်း ချမ်းသာတဲ့အဖွားကြီးကိုယူနော်”

သမီးက အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဦးနိုင်လင်း ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်သွားခဲ့သလို ဒီအကျင့်မျိုးကို သူ့မိတ်ဆွေ ဦးမြထွတ်လုပ်တတ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတော့ ငွေများများရလျှင် သူလည်းအလိုတူ အလိုပါ လုပ်ပေးမိသည်ပါပဲ။

နေစမ်းပါဦး။ သမီးရဲကောင်လေးကို သူတစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလိုလို။ သူဘယ်သူလဲ။

ကိုယ်ကစိတ်တွေ မလုံခြုံ။ မလုံမလဲဖြစ်နေသည်မို့ သမီးကို ဦးနိုင်လင်း မမေးမိတော့ပါချေ။

အခန်း (၂၀)

“မပြန်ပါနဲ့ မေမိုးရယ် ကိုကိုကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်။ ကိုကိုမင်းကိုဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စေတနာတွေလွန်ကဲမိတာဟာ ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ် တူးတာပါပဲ။ ယုဝတီ သေဆုံးတော့မှာလား...

မဖျားတွေကြီး၊ အပူတွေကြီးပြီး ယုဝတီမှန်၊ မေမိုးမှန်ပင် မကွဲပြားတော့သော ကိုကိုကြီးသည် သူမအတွက် နတ်ဆိုးတစ်ပါးနယ်၊ သည်နတ်ဆိုးဟာ ယုဝတီကို ဟိုး ချောက်ကမ်းပါးထဲကို တွန်းချ ကန်ချ တော့မှာလား။

မိုးကလည်း စုံးစုံးချုပ်ပြီပဲ ယုဝတီ မျက်ရည်လည်၍ ဖြစ်လာ၊ ခေါင်းတွေ ပူထူလာရပါချေပြီ။

အေးလေ ငါမှလာပြီး မပြုစုရင်လည်း ကိုကိုကြီး သေမှာပဲ။ သူသေမှ ငါတစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရဖြစ်ရမှာ။

မေမိုး ဆေးခန်းကပြန်ပြီးချိန်တွင် ကိုကိုကြီးကို စိတ်မချသဖြင့် ညနေကတည်းက ယုဝတီ လာရောက်ပြုစုစောင့်ရှောက်နေမိသည်။ သူရောက်လာလိုသာပါပဲ။ ဆေးခန်းတွေကလည်း တစ်ကြိမ်ထဲနှင့်တော့ အပျောက်မကုနိုင်ချေ။

“နော် မေမိုးကိုကိုကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

ယုဝတီ၏ လက်ကိုကိုင်ရင်း အိပ်ယာပေါ်မှ သူကယောင်ကတင်း ဖြစ်နေလျှင် သူမ ပူထူနေအောင် စဉ်းစားရ၊ ဇောချွေးတွေပြန်ရပါချေ ပြီ။

နာရီကြည့်လိုက်တော့လည်း ည (၈)နာရီ။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ မပြန်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခဏ ခဏလေး နော်”

သူ့လက်ကို မဖြုတ်ရက်စွာ ဖြုတ်ချရင်း ယုဝတီညှော်ခန်းသို့ ပြေးရသည်။ ဖေဖေဆီဖုန်းဆက်ရမည်။ ဖေဖေဟယ်လို စီစဉ်ပေးမလဲ သူမထင်သည်အတိုင်း ဖေဖေက အိမ်ပြန်ရောက်နှင့်နေပါသည်။ ဟန်းဖုန်း ထဲမှ ဖေဖေအသံက စိုးရိမ်စိတ်တွေအပြည့်။ မွေးစားဖေဖေ ဆိုပေမယ့် ဖေဖေယုဝတီကို ချစ်ပါသည်။

၁၆၀ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဟဲလို ဖေဖေ ဒီမှာ ကိုကိုကြီးရယ် အသည်းအသန် ဖျားနေတယ်။ ကိုယ်တွေ့ပူတာလည်း အရမ်းပဲ။ သမီးသူ့ကို ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး။ ဖေဖေဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဟင်”

“ဟုတ်လား ဆေးရုံတင်ပေးဖို့ လိုသလား။ ခုမှဖြစ်တာလား ယုဝတီ။ ဆေးခန်း တစ်ခုခုရော မပြဘူးလား”

“ပြတယ်ဖေဖေ ဒါပေမယ့် မပျောက်သေးဘူး။ ဆေးရုံတင်ဖို့ တောမလိုဘူး ထင်တာပဲ။ ယုဝတီ ဘာလုပ်ရမလဲ ဖေဖေ။ ကိုကိုကြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ယုဝတီကိုယ်ကိုယ်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

ဖေဖေထံမှ အသံခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဖေဖေစဉ်းစားနေသည်ထင်ပါသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဒီလိုလုပ် သမီး သူ့ကိုပြုစုဖို့အတွက် နာစ်နှစ်ယောက်လောက် ဖေဖေလွှတ်လိုက်မယ်။ သမီးပြန်လာခဲ့ပေတော့”

“ဟာ ဖေဖေနှစ်တွေက လွယ်လွယ်ရပါမလား။ ပြီးတော့ သူ့စိမ်းတွေရဲ့လက်မှာ ကိုကိုကြီးကို တစ်ယောက်ထဲ မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုလုပ်ဖေဖေ။ ဖေဖေနှစ်တွေကို လွှတ်လိုက်ပါ။ သူတို့နဲ့အတူ ယုဝတီ ကိုကိုကြီးအနားမှာ နေလိုက်မယ်”

ဖေဖေထံမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်အတူ ခွင့်ပြုမိန့်ပါရရှိသဖြင့် ယုဝတီစိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးရသူများ ♥ ၁၆၁

“ကောင်းပြီလေ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် (ဂ)နာရီလောက် အိမ်ကို ခဏပြန်ခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ယုဝတီပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ဖေဖေက ဆရာမနှစ်ယောက် ပိုလိုက်မည်ဆိုသော်လည်း ည(၉) နာရီလောက်ကျမှ ဆရာမတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကေန္တ သူနှင့် ဦးနိုင်လင်း၏ ဆေးခန်းမှ ဆရာမတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ ဆရာမက အသက်ခပ်ကြီးကြီး၊ ခပ်အေးအေး၊ သူပြုလုပ်ပေးစရာ ရှိသည်များကို ဆက်တိုက်ပြုလုပ် ပေးသွားခဲ့သည်။

ယုဝတီမှာ အိပ်ပျော်သွားသည့် ကိုကိုကြီး၏ ကုတင်ဘေးမှာ ဆရာမနှင့်အတူ ထိုင်စောင့်ရင်း မျက်စိမိတ် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူမ မည်သူမျှန်နာကိုမှ မကြည့်ရဲတော့ပါ။ ထိုအတူ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့ပါ။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အတင့်ရဲလှတာ

ဖြစ်တာတောင်နည်းသေး။

မည်သည့်အပျိုစင်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထဲ ရှိသည် တိုက်ခန်းကို သူမလို ဝင်ကြ၊ ထွက်ကြမည်မဟုတ်။

အို ပန်းကလေးများတို့...

မြင်လည်း ကြည့်လည်းကြပါ...

ပျားပိတုန်းရှိရာ အရပ်မှာ ဟန်ရေးပြခဲ့မိတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ...

သားရဲဂူရဲရေမှာ ဟန်ရေးပြမိတဲ့ သမင်မတစ်ကောင် ဘယ်လို ကျိုးပဲ့သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ...

ကမ္ဘာကြီးကတော့ ရယ်သွမ်းသွေးနေမှာပါပဲ။ မျက်စိမိတ်၊ မျက်ရည်မျှတွေကျရင်း ခံစားနေရတာ နောင်တလား၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ရတာ လား။

ချစ်ချင်ဦးလေ...

အသည်းတွေ၊ အသက်တွေပဲပြီး ချစ်ချင်ပါဦးလား။ ပြီးတော့ ဟိုကဖြင့် သူမကို ယုဝတီမုန်းတောင် သိတာမဟုတ်။ သူမမိုးအဖြစ်နှင့် ချစ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်တောင် ရင်နာစရာ ကောင်း လိုက်သလဲ။

ချစ်သူတိုက်ခန်းထဲမှာ သူမ၏ မျက်ရည်ပူများက ချစ်သူခြေကို ဆေးပေးလိုရလောက်အောင်ပင် များပြားနေခဲ့သည်။

ယောက်ျားတို့၏ စိတ်ဟာလည်း အလွန်အံ့သြစရာကောင်းလှ

၁၆၄ ♥ ကြယ်စင်များ

သည်။

ငှက်ခတ်မှဆိုးတစ်ယောက်လို...

ပန်းချဲ့မှဆိုးတစ်ယောက်လို...

သူတို့လုပ်ချင်တာလုပ်ရလျှင်...

သူတို့မှန်တိုင်းတွေ တဒင်္ဂငြိမ်းချမ်းသွားသည် ထင်ပါသည်။

ဆေးရှိန်ကြောင့် နှစ်ခြိုက်မှုကြောင့် ငြိမ်းချမ်းစွာအိပ်ပျော်သွားသည် ကိုကိုကြီးကို ရင်နှင့်အောင်ငေးကြည့်ရင်း ယုဝတီတုန်လှုပ်နေမိပြန်သည်။

သူမဘာတွေ ဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

သူမဘဝမှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမှာလဲ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အနိုင်တွေရရှိပြီး ထာဝရစိတ်ချမ်းသာစေရန် ယုဝတီ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆုတောင်းနေမိပြန်လေသည်။

အခန်း (၂၁)

နံနက် (၈)နာရီ အမီဖေဖေဆီပြန်ရောက်လျှင် ဖေဖေအသွင်ကအရေးတကြီး ယုဝတီမှာ ခါတိုင်းလိုပင် ဖေဖေဆွဲသမျှ ပူသမျှခံဖို့ အသင်ပြင်ထားပါသည်။ သို့သော် ယခုအခါက ခါတိုင်းနှင့်မတူ...

“ပြဿနာတော့ပေါ်ပြီ မိယုရေ ညကဖုန်းဆက်ကတည်းက ငါ့မှာနင့်ကို ပြန်ခေါ်ချင်နေတာ”

ဖေဖေပြောလျှင် ယုဝတီရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူအရည်ပျော်သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘုရားရေ ကျွန်မရအဖြစ်တွေ ဖေဖေ သိသွားပြီလား။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး သိသွားခဲ့ပြီတဲ့လား။ ချစ်သူ အသက်ရည် အနာမဲ့ပါစေ၊ အပြစ်တွေမှန်သမျှ ဒီအမှိုက်မတစ်ယောက်ပဲ ခါးလှုပ်။

ရင်စည်းခံပါရစေ...

“နိုင်လင်းစိတ်က မြွေဆိုးလိုပဲ။ သူ့အလိုမရှိရင် မြွေဆိုးတစ်ကောင်လို ခွေဒိပ်နေပေမယ့် သူ့အလိုရှိတဲ့အခါ ဆတ်ခနဲ ထပေါက်တတ်တယ်”

“အခု...အခု ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဗေဗေ”

ယုဝတီ ရင်တုန်၊ ပန်းတုန် ဖြစ်မိပါသည်။

ဘဝမှာ ချစ်သောသူနှင့် ကွေ့ကွင်းရသည်တိုင် မချစ်မနှစ်သက်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ မရောက်လျှင် ဘဝကနေပျော်ဦးမည်။

ချစ်သောသူနှင့်လည်းကွဲ မချစ်သောသူနှင့်လည်း ညားရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဒီဒုက္ခတွေကို ယုဝတီ ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်ပါ။

“နိုင်လင်းက အကျပ်ကိုင်လာပြီလေ။ နံင်ကိုပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ပြဿနာတွေကို ဖော်ကောင်လုပ်မယ်တဲ့။ အနည်းဆုံး ဗေဗေ ပြဿနာတွေနဲ့ သက်ဆိုင်သူတွေအားလုံးကို ဖွင့်ချပစ်မယ်တဲ့လေ”

“ဗေဗေ ပြဿနာတွေ ဟုတ်လား”

ယုဝတီသိတာ ကိုကိုကြီးရဲ့ မေမေတစ်ယောက်ထဲ။ ဗေဗေမှာ ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေသတဲ့လဲ။ ကိုယ်တိုင် ပြဿနာဖြစ်လာခဲ့ရပေမယ့် ယုဝတီဗေဗေအတိုက် ရင်ပူသွားရပြန်ပါသည်။

ဗေဗေရယ် ဗေဗေဟာ အပြစ်သားကြီး တစ်ယောက်လား။ ဗေဗေ အညစ်အကြေးတွေ ကင်းစင်ပပျောက်အောင် ယုဝတီဘယ်လို စွမ်းဆောင်ပေးရမလဲ။

“ဟုတ်တယ် ဗေဗေ ငယ်ငယ်ကတည်းက အပြစ်တွေအားလုံး ထိုသူသိတယ်။ သူနဲ့ဗေဗေက တွဲဖက် မိတ်ဆွေ”

“ဒါဆို ဗေဗေပြဿနာတွေ အားလုံးလဲ သူလည်းပါတာပဲမဟုတ်ထား ဗေဗေ။ ညောင်ပင်တူးရင် ပုတ်သင်ဥပါပေါ်မှာပေါ့။ ဗေဗေလည်းကိုကြီးကွင်းစွပ်ချင်ရင် သူလည်သူ ကြီးကွင်းစွပ်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ယုဝတီ ဦးနိုင်လင်းအပေါ် ဒေါသထွက်နေလျှင် ဗေဗေက ခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာသာ ခါနေခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ခေတ္တတိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ယုဝတီ နှင်ဗေဗေရင်ထဲမှာ အသံတိုဖြင့် ဆူညံတုန်ဟည်းနေခဲ့သည်။

“သူကလွတ်အောင် နေတတ်တယ်သမီး၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေဆို ဟိုလက်ညှိုးထိုး၊ ဒီလက်ညှိုးထိုးနေလို့လည်း ဘယ်ရမလဲကွယ်။ ဗေဗေ ပြဿနာတိုင်းမှာလည်း သူမပါပါဘူးလေ”

“ဟာ ဗေဗေကလည်း အားလျှော့စကား ပြောလိုက်တာ။ ကဲ ဒါဆိုလည်း အကောင်းဆုံးအဖြေကို စဉ်းစားလေ။ ယုဝတီကတော့ လိုက်နာဖို့အသင့်ပါပဲ။ ဗေဗေသေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်လိုက်ပါမယ်”

“သေချာသေးရဲ့လား ယုဝတီ”

ဗေဗေစကားနှင့် ဗေဗေအပြုံးက မချိမြဲ။ ဗေဗေဒီလို ပြုံးတာ မြင်ရခဲလှပါသည်။ ဒီအပြုံးဟာ သံဝေဂအပြုံး၊ နေဝင်ချိန်ရောက်တော့မည့် လူတစ်ယောက်၏ “အားမတန်မာန်လျှော့သည့် အပြုံး”

“သေချာပါတယ် ဗေဗေ။ ယုဝတီ ဗေဗေကို ဘာလုပ်ပေးရ

မလဲပြော။ နေ့စဉ်ပါဦး ဖေဖေရယ် သူ့ချောက်တာနဲ့ပဲ ဖေဖေက ကြောက်ရသတဲ့လား။ ဖေဖေလည်း တစ်သက်လုံး သွေးကောင်းခဲ့တာပဲ”

ယုဝတီဖေဖေကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အားပေးနေရသော်လည်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မငြိမ်းချမ်း။

ယုဝတီ ဘဝမှာတော့ အကြီးဆုံးပြဿနာ။ ဖေဖေသက်ပြင်းသံကြောင့် ဖေဖေထံသို့သာ ယုဝတီ အာရုံရောက်သွားရပြန်သည်။

ဖေဖေက နေရာမှထသွားပြီး သူ့စာကြည့်ခန်းထဲမှ စာလေးနှစ်စောင်ကို ယူလာခဲ့လေသည်။

“ဒီစာတော်က သူတကယ်လုပ်တော့မှာဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံနေတယ်သမီး”

“ယုဝတီ ဖတ်ကြည့်မယ်နော်”

ဖေဖေထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် စာနှစ်စောင်ကို ယုဝတီယူဖတ်လိုက်သည်။

အိုးတကယ်ကိုပါပဲ။ ဖေဖေအပြစ်တွေကို ခရေစေတွင်းကျ ရေးထားလိုက်တာ ယုဝတီပင်ဖတ်နေရင်း ကြက်သီးထမိတော့သည်အထိ။

“အဲဒါ မိတ္တူတွေကို ပို့တာသမီး။ သူ့ဆီမှာ မူရင်းတွေရှိတယ်။ ဒီစာတွေသာ ရဲလင်္ကာရောက်သွားရင် ဖေဖေတော့ပြီးပြီ”

“ဟာဖေဖေကလဲ ဒါဆိုသူ့ကို ဘယ်လို အပေးအလှော် လုပ်ရမှာလဲ”

“ထွက်ပေါက်ကတော့ နှင်ပဲရှိတော့တယ် ယုဝတီ။ ဘာကြောင့်

များ ဒီကောင် သမီးကိုတန်းတန်းစွဲ လိုချင်ရတာပါလိမ့်”

ခြင်္သေ့အိုကြီးတစ်ကောင်လို ဖေဖေညည်းညူနေလျှင် ယုဝတီ အားလုံးကို ဘဝကိုစွန့်လွှတ်ပေးလိုက်ချင်သည်အထိ ဖေဖေအပေါ် စေတနာရှိသွားမိတော့သလို။

“ဒါဆိုလည်း ယုဝတီကို ပေးလိုက်ပါတော့ ဖေဖေ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာယုဝတီကို ဘယ်သူမှ အလိုမရှိကြတဲ့ အတူတူ ဖေဖေထွက်ပေါက်ကို ယုဝတီဖွင့်ပေးလိုက်ပါစေတော့”

ဖေဖေထံမှ မည်သည့်စကားမျှ ထွက်မလာခဲ့ပါချေ။

ညည်းခန်းထဲမှာ ယုဝတီတို့ သားအဖ ခံစားနေရစဉ် အိမ်ထဲသို့ ဦးနိုင်လင်း၏ကား ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ခင်ဗျားပြန်ကြည့်ဦး”

ဘယ်လိုပင် နာအောင်ပြောပြော ဦးနိုင်လင်းကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး၊
ပြုံးရာမှပင် ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်လိုက်ချေသေး၏။

“မွေးစားသမီးကို ဒီလောက်တောင် နမောပုံထောက်ရင် ကေန္တ
ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်အတွက်များ ရည်စူးထားလေသလား”

“ဘာဗျ”

“ခွပ်”

ဦးနိုင်လင်း၏ စကားက ဦးမြထွတ်၏ ခံနိုင်ရည်တွေ ဆင်ခြင်
တုံတရားတွေကို ချိုးဖောက်သွား၏။ ဒေါသတွေဖြင့် ပူထူသွားသည့်
ဦးမြထွတ်၏ ရိပ်ခနဲ လက်သီးထဲမှ ဒေါသတွေ၊ အာယတ၊ အညှိုး
အတေးတွေပါသွားလေရော့ထင်။

ရဲခနဲ ဖြာထွက်လာသည့် သွေးများက မြင်မကောင်း၊ ရှုမ
ကောင်း၊ နှာခေါင်းရိုး ကျိုးသွားတာလား၊ မေးစေ့ကွဲသွားတာလား၊ မကောင်း
ဆိုဝါးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာကြီးလို ဦးနိုင်လင်းရုပ်က ကြောက်စရာ
အတိ။

“ဟင်...ခင်ဗျား...ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်းသိမယ်”

“လုပ်ချင်သလိုလုပ်ဗျား။ ခင်ဗျားလည်း ခြောက်ပစ်ကင်း မဟုတ်
ဘူး။ ဗားကိုက်ရင် နားကိုက်ရမှာပဲ သွားခင်ဗျားထွက်သွား”

ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ကိုက်သလို ညှပ်ခန်းထဲမှာ ဒေါသတွေနဲ့
ပေါက်ကွဲဆူညံနေကြလျှင် ယုဝတီမှာ နေစရာပင်မရှိ၊ သို့သော် ဒီဩဇာနာ

သူ့အသွင်က အနိုင်ရစစ်သူကြီး တစ်ယောက်၏အသွင်။

သို့မဟုတ် သားကောင်ကို အောင်သေအောင်သား စားတော့
မည် ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏အံသွင်။

တော်တော်မှန်းစရာကောင်းသည့်လူ၊ သူကယုဝတီတိုင်နေသည့်
ဆိုဟာမှာ ခပ်တည်တည်ပင် လာရောက်ယှဉ်တွဲ ထိုင်လာခဲ့လေသည်။

“ကိုထွတ်ရယ် ဒီလောက်ကြီး လက်နက်တွေ ထုတ်ပြနေစရာ
မလိုပါဘူးဗျား။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ဟာ အတွင်းသိ၊ အစင်းသိတွေပါ။
ယုဝတီကို ကျွန်တော်လက်ထဲ မထည့်ရဲစရာ ဘာရှိမလဲ။ ဘာတွေ
ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရသလဲ”

“ဒါ လူဗျ သူ့ဆန္ဒ ရှိသေးတယ်။ ပြီး ခင်ဗျားအရွယ်လည်း

ကြီးကို သူမတတ်နိုင်သရွေ့ ထိန်းရပါဦးမည်။

“ဖေဖေကိုရော ဦးနိုင်လင်းကိုပါ ယုဝတီတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ခုလိုဖြစ်သွားရတာ မကောင်းပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းကြပါ။ ကဲ ဦးနိုင်လင်း ကားမောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတက်စိဘားပေးမယ်။ ဆေးခန်းတစ်ခုခုသာ သွားပေတော့။”

“မလိုပါဘူး။”

“မလိုဘူးသမီး။ သူမဟာ စိစဉ်လိမ့်မယ်။ သူမာခံနိုင်ရည်တွေ ရှိတယ်။ သူတစ်ပါးအပေါ် ကောက်ကျစ်တဲ့သူဟာ ကိုယ်အလှည့်ကတော့ လည်းခံနိုင်ရည် ရှိရမယ်။”

“ခင်ဗျားစကားကို ခင်ဗျားမြဲမြဲမှတ်ထား ခင်ဗျားအလှည့်ဟာ ဒီနေ့(သို့မဟုတ်) မနက်ဖြန်ပဲ။ စောင့်သာနေပေတော့။”

ဒေါ်ကြီး မောကြီးဖြင့်ပင် ယုဝတီတို့သားအဖကို ကြိမ်းမောင်း ထွက်ခွာသွားသည့် ဦးနိုင်လင်း၏ ကားမောင်းပုံက ပြိုင်ကားမောင်းနေ သည့်နယ်။

ယုဝတီတို့သားအဖမှာ ညဉ့်ခန်းထဲတွင် ခြေများမခိုင်တော့သလို ဖြစ်လာခဲ့ပြင် မတိုင်ပင်ရဘဲ နီးရာဆိုဖာများတွင် ထိုင်လိုက်ကြရသည်။

“ဒုက္ခတော့ အကြီးအကျယ် ရောက်ပြီထင်တယ် ဖေဖေ”

ယုဝတီထိတ်လန့်နေတာ ဖေဖေအတွက်ပါပဲ။ သို့သော် ဖေဖေ ကမူ သွေးအေးအေး။ ယုဝတီကို လက်ကာပြပြီး သူ့စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေတ္တဝင်သွားခဲ့လေသည်။

ဒီလောက် ဦးနှောက်တွေ ပူထူနေရသည် ကြားထဲမှာပင် ဖေဖေ စားဖတ်ဦးမလိုလား။ ကိုကိုကြီးကို သတိရသွားမိတော့လည်း ယုဝတီ၏ ရင်မှာ ကျဉ်ခနဲ။

ပန်းကလေးတစ်ပွင့် လူမသိ၊ သူမသိ၊ ယုဝတီအဆုံး ကာယ ကံရှင် သူတောင်မသိလိုက်ဘဲ ကြွေကျသွားရသည်အဖြစ် တစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကြေကွဲစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ကြေကွဲနေရဆဲ ဖေဖေပြဿနာက သူမကို ထပ်ဆင့်ပူလောင်စေခဲ့ပြန်လေပြီ။

သူမ အချစ်ဆုံး ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ သူမ၏ဘဝ ကမောက်ကမ ဖြစ်ရတော့မည်ထင်ပါသည်။

သိမှတ်မဲ့စွာပင် ယုဝတီ၏မျက်ရည်ပူများက မျက်ဝန်းကမ်းပါးမှ တသွင်သွင်စီးလျှံကျနေစဉ် ဖေဖေ သူ့စာကြည့်ခန်းမှ ရုတ်ခနဲပြန်ထွက်လာ လေ၏။

“ယုဝတီ မငိုနဲ့။ ဒါ ငိုစရာမဟုတ်ဘူး။ အေး နင်ဟာ ဘုရားလောင်းရဲ့သမီး လာမဖြစ်ဘဲ မာရ်နတ်ရဲ့ သမီး၊ ဒေဝဒတ်ရဲ့ သမီး လာဖြစ်တာတော့ နှင်ရဲကုသိုလ်ဘဲ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ လောကကြီးထဲ မှာ လူဆိုးခန်းကဲ ပါရ၊ ပါရ၊ ဒီလိန်ခန်းကဲ ပါရ၊ ပါရ၊ ကိုယ့်သမီး ကိုတော့ အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်တတ်သေးတယ်။ ကဲ ထ ငါတို့ တစ်နေရာ ကိုသွားရှောင်နေကြရအောင်။ နိုင်လင်းက မြွေပွေးလိုကောင်။ ဝံပုလွေလို ကောင်။ ကောက်ကျစ်တယ်။ စဉ်းလဲတယ်။”

“ထွက်ပေါက်တောင်မရှိတော့ဘူးလား ဖေဖေ”

“မရှိတော့ဘူး ယုဝတီ။ နံင်ကိုလည်း သူမလိုချင်တော့ဘူး။ ခုချိန်မှာ မဲမဲမြင်ရာဖမ်းကိုက်တဲ့ ကျားဆို။ ကျားနာ တစ်ကောင်လို သူ့ရှင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ၊ လက်စားချေချင်စိတ်တွေပဲရှိတော့မယ်။ အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ သူနဲ့ ငါပညာချင်းပြိုင်ကြတာပေါ့”

ဖေဖေ ညွှန်းကြားချက်အရ ယူစရာရှိသည်များကို လျှင်မြန်စွာ ယူပြီးလျှင် အသင့်စောင်နေသည် ဖေဖေ ကားပေါ်သို့ ယူဝတီ တက်ရသည်။

ထီးထီးကျန်ခဲ့သည် အိမ်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ယုဝတီ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်ရသည်က ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူမ၏ကမ္ဘာစေး ရှိနေခဲ့သလိုပင်ဖြစ်ပါသည်။

နေခွန်း အိပ်ယာမှ နိုးလာတော့ နံနက် ဆယ်နာရီရှိပေပြီ။

မနေ့ကတစ်နေ့လုံးနှင့် ညကတစ်ညလုံး လူမှန်း သူမှန်းမသိ လောက်အောင် နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်ရှိ သူတစ်ကိုယ်လုံး နူးချည်နေခဲ့သည်။ ယခုမနက်တော့ သူ့အနားမှာ မည်သူမျှမရှိကြတော့ပေ။ ခွေး ပိန်မလေးတစ်ကောင်လို အမြဲတွယ်ကပ်၊ အရိပ်ကြည်နေတတ်သည် ယုဝတီပင် အနားမှာမရှိ။

အေးလေ ဒါပဲကောင်းပါတယ်။ သူနဲ့ငါဟာ ရန်သူတွေပဲ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒါးချင်းယှဉ်ခုတ်၊ သေနတ်ချင်းယှဉ်ပစ်ချင်တောင် ပစ်ရ လိမ့်ဦးမယ်။

ချစ်သူလေးထံ ဖုန်းဆက်မည်။ အင်း ထရပ်လိုက်တော့မှ ရင်ထဲမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကြောင့် လူက ကယိမ်းကယိုင်ဖြစ်သွား ရသည်။

သူမျက်လုံးများက အနားမှ မှန်ဘီရိုဖက်သို့ရောက်ရှိသွားလျှင် သူ့ရှင်ဘတ်မှာတွယ်ငြိနေသည် စပယ်ကုံးလေးကို သွားမြင်မိလေ၏။

ဘုရားရေ ဒါဘယ်သူ့စပယ်ကုံးလဲ။ နွမ်းကြေနေသည် စပယ်ကုံး လေးကို နေခွန်း ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြင့် ဖြတ်ယူမိသည်။ အလို သူ့ကိုယ်မှာ လဲ ကိုယ်သင်းနဲ့လေးတစ်ခု စွဲထင်လိုပါလား။ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကြာကြီးဖက်ထွေး ထားမည်ဆိုလျှင် ကိုယ်သင်းနဲ့ဟာ စွဲထင်တတ်ပါသ လား။

သူ မရင်းနှီးသည် ကိုယ်သင်းနဲ့က သူ့ကို တုန်ရီ ယစ်မှုစေတော့ သလို။

ချစ်သူ မနေ့က ဘယ်အချိန်ပြန်သွားသလဲ။ ယုဝတီရော လာသေးသလား။ သူ့ဦးနှောက်ကြီးကလည်း ဝေဝေဝါးဝါး သေတော့မှာပဲ။ အရာအားလုံးသည် အိမ်မက်သဖွယ်။

အင်း နာစ် တစ်ယောက်လည်း သူ့အနားမှာ ရှိနေခဲ့သည်ထင်သ ပါသည်။

ရှင်တုန်မောပန်းစွာဖြင့် ကုတင်အနီးမှ စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက် လျှင် စားပွဲပေါ်မှာအုပ်ဆောင်းအုပ်ပြီး အသင့်ပြင်ထားသည့် စားစရာများ ကို နေခွန်း တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ဒါကတော့ ယုဝတီ လက်ရာထင်သည် ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူများ သူ့ထံမှာ တစ်ညလုံးရှိနေခဲ့သလား။ အတွေးနှင့်ပင် သူ့မှာ တုန်ရီမောပန်း လာလေ၏။

အုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်လျှင် ကော်ဖီ၊ ဓာတ်ဖူးနှင့် ကြက်ဥကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်၊ နောက် ပူတင်း၊ ပူပူနွေးနွေး။

ဘာကိုမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲနှင့် နေ့ခွန်း စိုက်ပြည်အောင်စား သောက်ပစ်လိုက်သည်။

လောကကြီးမှာ အတွေးတွေများတာ လူကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစေလှ တယ်။

မှန်ကန်တဲ့လမ်းကြောင်းတစ်ခုချပြီးလျှင် အဲဒီ လမ်းကြောင်း အတိုင်း မဆုတ်မနစ် လှော်ခတ်သွားပေတော့။

ဘာလို့တွေဝေနေရမှာလဲ။

စိတ်ကိုတင်းပေမယ့် သူ့ရှင်ဘတ်မှ စံပယ်တကုံးနှင့် သူ့ရှင်မှ ဂျိမ်းသင်းနဲ့တစ်ခုကြောင့် နေ့ခွန်း ရင်ထဲမှာ ခိုးလို့ခုလု။

စားသောက်ပြီးသွားလျှင် ချစ်သူထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ သူ ညှဉ်ခန်းသို့ ထွက်လိုက်သည်။ မေမိုး အိမ်မှာရှိပါ့မလား။ သူ့ အဖေကြီးက ဖုန်းခေါ်ပေး ပါ့မလား။ - စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် နေ့ခွန်း ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲလို မေမိုးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်ဖော်ရခဲ့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း စကားပြန်မပြောတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒါဆိုလျှင်

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်သူဟာ မေမိုးလား။

“ဟဲလို မေမိုးလား ကိုကိုပါ နေ့ခွန်းပါ”

“ရှင် ဘာကိစ္စနဲ့ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ ရှင်အနားမှာ တစ်ယောက်ရှိ နေတာတောင် မလုံလောက်သေးဘူးလား ရှင်တော်တော် လောဘကြီး၊ တော်တော် အောက်တန်းကျတာပဲ”

“ဗျာ ဘယ်လို ဘယ်လို မေမိုး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကိုကို နေမကောင်းဘူးလေ။ မနေ့က မေမိုးပဲ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့ ရတယ် မဟုတ်လား”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ရှင်အနားမှာ ယုဝတီ တစ်ချိန်လုံးရှိနေ ဟာ ကျွန်မ သိတယ်။ ကဲ ပြော။ ညက ရှင်အနားမှာ သူရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ မေမိုးရယ် ကိုကိုကို အထင်တော်မလွဲလိုက်ပါနဲ့။ ကိုကို အရမ်းနေမကောင်း ဖြစ်နေရတာပါ။ သူ့လာတာတောင် ကောင်းကောင်း မသိဘူး။ အဲ ဒါပေမယ့် နာစ်တစ်ယောက်လည်းရှိပါတယ်။ ညဦးပိုင်းက မေမိုးလည်း ကိုကိုကို လာကြည့်တယ် မဟုတ်လားကွာ”

တကယ်ပါပင်။ ညဦးပိုင်းက မေမိုးနှင့်သူ တွေ့ရသည်။ မေမိုးကို တောင် သူ ပိုက်ထွေးမိသေးထင်ပါရဲ့။

တစ်ဖက်မှအသံက မခံမရပ်နိုင်၊ ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်လိုလာ၏။

ရှင် ကျွန်မကို ဆွဲထည့်မနေနဲ့။ ကျွန်မက အမျိုးကောင်းသမီး ရှင်။ ရှင် ယုဝတီလို ယောက်ျားတစ်ရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ညလုံးပေါက်နေဖို့

၁၇၈ ♥ ကြယ်စင်မုူးဝေ

ကျွန်မဦးနှောက်က ခွင့်မပြုဘူး။ ကျွန်မ ဖေဖေကလည်း ခွင့်မပြုဘူး။ ကျွန်မရှင်ကို သိတ်ရွံ့သွားပြီသိလား။ တစ်ကြိမ်ထဲနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်တဲ့ မှုဆိုးလို ရှင်သိတ်ပြီး အချစ်ဘာသာဗေဒမှာ ကျွမ်းကျင်နေရင်လည်း တခြားမနူးမနပ်ကလေးတွေကိုသာရှာ။”

“မေမိုး... မေမိုး... ဟဲ့လို... ကိုကိုရှင်းပြပါရစေဦး ကိုကိုကိုလည်း ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးပါဦး...”

ဒီဖက်မှ ဘယ်လိုပင် တောင်းပန်သည်ဖြစ်စေ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားခဲ့ပါချေပြီ။

မကျန်းမာသည့်အတွက်ရော၊ စိတ်နှလုံးထိခိုက်သည့်အတွက် ရော နှစ်ခုပေါင်းပြီး နေဒွန်းခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားရပါသည်။

ကိုယ့်အိပ်ယာဆီသို့ အနိုင်နိုင်သယ်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ လဲလျောင်း မိစဉ် နေဒွန်းယုဝတီကို သတိရမိ၊ ကျိန်ဆဲမိခဲ့သည်။

ယုဝတီထံလှမ်းပြီး ရန်လုပ်ချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့သည် မို့ နေဒွန်းအနားယူနေရသည်။

ညနေကျမှ လှမ်းပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းပါတော့မည်။

အခန်း (၂၃)

နေဒွန်းအတွက် ခြောက်သွေ့သည်နေ့ရက်များပါပဲ။ ချစ်သူနှင့် နားလည်မှုတွေ လွဲနေရသည်အဖြစ်ကလည်း သူရင်ကို ကျိုးကြေး ချေမှု နေခဲ့သည်။ အရေးထဲ သူ့မှာနေမကောင်းသေးသည်မို့ ကားမောင်းလို့ မရ၊ ခေါင်းတွေမူးနှောက်ဝေရီနေပြီး လူကအလိုလို စိတ်တိုနေမိသည်။

ယခုနေ ယုဝတီသာရောက်လာခဲ့လျှင် သူ့အစီမံလိုက်ပင် ဝါးစား မိမည်လားမသိ။ အဲ ယုဝတီဆိုခါမှ သင်းရောက်မလာတာတောင် နှစ်ရက် ရှိခဲ့ပါပကော။

အလကားပါ မိန်းမတွေဟာ မျောက်တွေလိုပဲ။ သစ်ကိုင်းတွေ ပေါ်မှာ ဟိုခုန်၊ ဒီခုန်၊ ဟိုကူး၊ ဒီကူး ပါပဲ။ ယခုဒီမကောင်းဆိုးဝါးမလေး အယ်အပင်ပေါ် ရောက်နေသလဲ။ သူ့ထံလာကပ်ကြည့်ပြီး မဟန်တော့

နောက်တစ်ပင်သို့ ကူးသွားပြီထင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြဿနာ သူရှင်းခိုင်းရမှာပဲ။ ယုဝတီနှင့် ဘာမျှ မဟုတ်ကြောင်း ဘာမျှ မသက်ဆိုင်ကြောင်း ယုဝတီကိုပဲ သက်သေ တည်ရပေလိမ့်မည်။

ဒီကမ္ဘာတော့ မိုးလင်းစကတည်းက နေခွန်းနေသာသလိုလို ရှိနေပါ၏။ မေမိုးထဲဖုန်းဆက်လည်းမရ။ ယုဝတီထံ ဖုန်းဆက်လည်းမရခဲ့ သည်မို့ တိုနေသည်စိတ်တွေလည်း နည်းနည်းရှည်သွားခဲ့ပေပြီ။

ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ပြီးချစ်သူထံသို့ သွားမှာပေါ့။

အို အသင်လောကကြီး

ရယ်သွမ်းမသွေးလိုက်ပါနင့်။

ယိုင်တိယိုင်ထိုး ကောင်လေးတစ်ယောက်မှာ သေမင်းနှင့် နပန်း လုံးရမည်ဖြစ်စေ စိတ်ကောက်နေသည့် ချစ်သူကိုတော့ ချောရပေလိမ့် မည်။

သင်ဆိုလျှင်ရော ဒီလိုပဲလုပ်မည်မဟုတ်ပါလား...

ချစ်သူထံသို့ သွားရာလမ်းတလျှောက် ပန်းများဖူးပွင့်ပါစေ သတည်း။

ယောက်ျားလေးလည်း ချစ်သူရှေ့မှာ လှပမွှေးပျံ့ချင်ပါသည်။ နလန်ထမို့ ရေမချိုးနိုင် သေးသော်ငြား အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်လက်သန့် စင်ပြီး လှလှပပမြင်ရမည်။ ဒါမှချစ်သူလေး အမျက်ပြေလိမ့်မည်။

နာမကျန်းဖြစ်နေရသည့် ရက်များမှာ ဖြစ်သလို နေရသည့်

အခါ ယုဝတီကို သူနည်းနည်းတော့ သတိရမိသည်။

ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးလို သူ့အပေါ် ယုယပြုစုတတ်သည့် ကောင်မလေးပါပဲ။

အေးလေ သူကအပြစ်ရှိသူမို့ ငါ့ကိုဖားနေတာနေမှာပါ။

မိန်းမဆိုတာ ကောင်းခဲ့ပါဘိ။

မေမိုးလေး တစ်ယောက်ပဲကောင်းတယ်။

ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးမိရင်း နေခွန်းကားကို ဖြည့်ညင်းစွာ မောင်းရသည်။ ပိန်ချုံးနေသည့် နလန်ထစ ချစ်သူကို ရင်ဝတော့ ဆီး မကန်လိုက်ပါနဲ့နော်။

မေမိုးတို့အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ သူ့မှာရင်ထဲ မောလျလာခဲ့ သည်။ ကိုယ်ရော၊ စိတ်ပါ ညှိုးနွမ်းပျော့ခွေသွားအောင်ပဲ ပြုစားနိုင်ရက် မိပေ ချစ်သူရယ်။

သူကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ခြံကလေးထဲသို့ ငေးမျှော်ကြည့်မိလျှင် နှင်းဆီရံကလေးများ အနီးမှာ မေမိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့ဝေဒနာ များအားလုံး ပိန်ကြာဖက်ပေါ်မှ ရေလိုလျှောကျကင်းစင်သွားတော့သလို။
“မေမိုး”

ရင်ထဲမှလာသည့်အသံ တီးတိုးနှင့် သူမေမိုးထံသို့ လျှောက်သွား၊ လက်ဆန့်တန်းမိလျှင် မေမိုးသူ့ရင်ခွင်သို့ ခိုဝင်လာခဲ့သည်။

အလို သူမငိုရှာပါပြီကော။

“မေမိုးရယ် ကိုကိုချစ်တာ မင်းကလေးပါပဲ။ သိတယ်မဟုတ်ဘူး။

ကွယ်။ သံသယတွေ မဝင်ပါနဲ့နော်။ သံသယဆိုတာ ချစ်ခြင်းကို နှင်းချေ ဖြိုခွဲတတ်တဲ့ ရန်သူဆိုးပါပဲကွယ်”

နှင်းဆီပွင့် မွေးမွေးများနံဘေးမှာ ကမ္ဘာကြီးက အစွမ်းကုန် လှပနေခဲ့သည်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည့် ချစ်သူလေးကို မနိုင်မနင်း ပွေဖက် ထားရတာ သူ၏နှလုံးသားများ နာဖျားနေခဲ့လို့ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ချစ်သူလေးကို ပွေပိုက်ရင်းနှင့်ပင် သူ့နာဖျားချင်ပါ သည်။

မေမိုးကို ပွေပိုက်ထားရင်နှင့်ပင် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တုန်ခါ လိုက်မောလာသည်အခါ မြက်ခင်းပေါ်သို့ သူပြုတ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

ချစ်သူအထင်လုံး ပစ်ထားခြင်းခံရသည့် သုံးရက်လုံးလုံး သူ့ နှလုံးသားတွေ မီးလောင်သလို ခံစားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား...

“မီးလောင်နေတဲ့ နှလုံးသားပေါ်

အနမ်းနဲ့တက်ရတယ်ကွဲ့”

“လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ

အက်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကနေ

မီးသွေးဖြစ်နေတဲ့ အနမ်းကလေး

ထွက်ပြုလာလေရဲ့...”

ဘောင်းဘီဝတ် မိုးတိမ်ထဲမှ ကဗျာအပိုင်းအစလေးများကို သတိရစွာ သူငိုညည်းမိပြီ။

ချစ်သူရေ ငါဒီဘောင်က ကျော်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။

ပန်းခင်းလေးဘေးမှာ သူ့ကျဆုံးနေခဲ့လျှင် ချစ်သူက သူထံ ဖေးမခိုဝင်လာခဲ့သည်။

“သန့်စွမ်းလှသည့် အချစ်နတ်သမီးက သူ့ကို အချစ်ရေစင် များနှင့် ကုစားကာ အားအင်တို့ကို ပြည့်လှမ်းစေခဲ့ပြီ။

မီးသွေးဖြစ်နေသည့် အနမ်းလေးများဖြင့် သူတုံ့ပြန်မိပါ၏။

“ဘယ်တော့မှ မခွဲကြကြေးနော် ထီးကလေးအောက်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ခိုဝင်ငြိမ်းချမ်းကြပါစို့ မေမိုးရယ် ကိုကိုချစ်တာ မင်း တစ်ယောက်ထဲပါပဲ”

ငိုညည်းသံအလား သူ့နှုတ်မှ သစ္စာတေးတို့ကို သီဆိုကူးရင်း မိသည့်အခါ မေမိုး၏ မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့။

“ကိုကိုရဲ့ လေတိုက်ရင် လဲတော့မယ် ရုပ်ကလေးက မေမိုး နှလုံးသားတွေကို အမှောင်ဖုံးစေတယ် မေမိုးမှားပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“မေမိုးမမှားပါဘူး ကိုကိုလည်း မမှားဘူး မုသားစကားတွေနဲ့ လှည့်ဖြားတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မပါပါဘူး ကွယ်”

“ဒါဖြင့် မှားတာဘယ်သူလဲ ယုဝတီလား”

မေမိုး၏အသံက သရော်လှောင်ပြောင်ရိပ်တို့အပြည့် အချစ် ဗိမ္မာန်လေးပြန်လည် ပြိုကွဲပျက်စီးတော့မည်လား။ နေခွန်း စိုးရိမ်တကြီး ဖြေရှင်းရပါသည်။

“တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် အပြစ်တွေပုံချတတ်တာ ယောက်ျား
ကောင်းတို့ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ယုဝတီဟာ ကိုကိုအပေါ် ခင်တွယ်
တာတော့အမှန်ပဲ။ မောင်နှမအရင်းတွေ မဟုတ်လို့ မောင်နှမလို ချစ်တယ်
လို့လည်း ကိုယ်မပြောတတ်ပါဘူး။ သူ့မှာဘယ်လို အကြံအစည်တွေ
ရှိတယ်တော့ မသိဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောခဲ့ပါပကော သူဟာ
ကိုယ့်ပထွေးရဲ့ မွေးစားသမီးပါ။ ပထွေးနဲ့မယားပါသာဆိုတာ ကမ္ဘာနိယာမ
အရ ခြင်္သေ့နဲ့ကူးလို့ တည်ခဲ့ကြတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်
အတွက်ကျတော့ အဲဒီထက်တောင် ပိုဆိုးသေးတယ်။ ကိုယ့်ပထွေး
ဦးမြတ်တာ ကိုယ်မေမေကို သေစေခဲ့တယ်။ သေအောင်လုပ်ခဲ့တယ်”

“ဟင်...အို...အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ရောဂါကနည်းနည်းရယ် သူ့မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်
နဲ့ပေါင်းပြီး တစ်လွဲဆေးတွေပဲ ပေးသလား။ ဆေးထဲမှာ အဆိပ်တွေ
ထည့်သလားတော့ မသိဘူးလေ။ ကိုယ့်မေမေဟာ သွေးတွေအန်ပြီး
မချိမဆန့် အသက်ထွက်ခဲ့ရတယ်”

ပြောရင်းမှပင် နေဒွန်း၏အသံတွေ တုန်ရီကြေကွဲလာကြပြီး
မျက်ဝန်းတစ်ခုလုံးမှာ မေမေအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းယူကျွေးမရမှုများ
နှင့်အတူ ရန်သူတော်နှစ်ယောက်အပေါ်မှာထားသည့် မုန်းတီးနာကျင်
မှုများကလည်း မိတ်လက်ရောယှက်လျက်။

“သေချာရဲ့လား ကိုရယ် တစ်ခါ တစ်ခါ ခိုးရိုးသားသား သေဆုံး
တတ်ကြတယ်လေ သူ့ရောဂါအရ သွေးအန်သေဆုံးတာရော မဖြစ်နိုင်

ဘူးလား”

မေမိုးက ဆရာဝန်၏ သမီးပီပီ ဆရာဝန်များဖက်မှ ဖေးမ
ပြောဆိုခဲ့လျှင် နေဒွန်း၏အသွင်က ခါးခါးသည်းသည်း။

“သေချာတယ် မေမိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမြတ်တဲ့နဲ့ သူ့ဆရာဝန်
တာ မေမေကို ရောဂါပိုဆိုးအောင် သွေးအန်သေအောင် လုံ့လစိုက်ခဲ့
ကြသူတွေပဲ။ ဒီလောက်ဆေးပညာတွေ တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ
မေမေမျှ သေချာတဲ့ဆေးကုသမှုကိုလည်း မခံယူရဘူး။ ရောဂါကို
ထည့် ဘာရောဂါမှန်းမသိရဘူး။ သွေးအားနည်းတဲ့ရောဂါဆိုပြီးတော့သာ
သူတို့လုပ်သမျှ ခံသွားရရှာတယ်။ ကိုယ့်အပြစ်တွေလည်း အများကြီး
မပါတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်ထူတဲ့အတွက် မေမေအပေါ် အမြင်မကြည်
ထင်ပြီးတော့ မေမေကို ပစ်ထားမိခဲ့တာ ကိုယ်အမှားပါ။ မိခင်တစ်ယောက်
ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ မေတ္တာတရားတွေ၊ အစားထိုးမရတဲ့ မေတ္တာတရားတွေ
အစားထိုးမရတဲ့ မေတ္တာတရားတွေ မေမေသေဆုံးခါနီးကျမှ သတိရ
ယူကျွေးမရတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကိုယ်ဟာ လူမိုက်ပါ”

နေဒွန်း၏အသံက နောင်တတွေနှင့် ကြေကွဲဆိုးရွက်နေခဲ့လျှင်
မေမိုးမကြားရက်ပြန်ချေ။

“ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ မနိပ်စက်ပါနဲ့တော့။ မိဘတွေ
နောက်အိမ်ထောင်ထူရင် သားသမီးတွေ အမြင်မကြည်လင်ကြတာက
တော့ ထုံးစံ၊ ဓမ္မတာတစ်ခုပါပဲ။ ကိုကိုနေရာမှာ မေမိုးဆိုရင်လည်း
ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုမေမေကို ပြုတော့ပြုရလိုက်ရသေး

တယ်မဟုတ်လား။ ကိုကိုအပေါ်မှာ မေမေဘယ်လို ထင်သွားခဲ့သလဲ။ အဲဒါအရေးကြီးဆုံးပဲ ကိုကို သူ့စိတ်နာသွားသလား။

မေမေ စိတ်နာသွားသလား။ နေဒွန်းအဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခု လုံးကို နှလုံးသားဖြင့် ပြန်လည်မြင်ယောင်ဆန်းစစ်ကြည့်မိလျှင်

ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ ပြည့်ဝပျော်ဝင်နေသည့် မေမေမေတ္တာတရား တို့ကို အနှစ်ပြည့်တွေ့မြင်ရလေသည်။

မိခင်မေတ္တာဆိုတာ အဆုံးမဲ့ပါတကား။ နေဒွန်း၏မျက်ဝန်း တစ်ခုလုံး နီရဲစွတ်စိုလာအောင်ပင် ကြေကွဲမှုတို့ ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။

“မေမေဟာ ကိုယ်အပေါ် ခွင့်လွှတ်သွားခဲ့ပါတယ် မေမိုးရယ် ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ သူ့အပေါ် နားလည်မှုတွေလွဲမှား လွဲမှား မေမေက တော့ ကိုယ်အပေါ် နားလည်ချစ်မြတ်နိုးစမြဲပါ”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်မေမေအပေါ် အကောက်ကြံ့ခဲ ရက်စက်သတ် ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဦးမြထွတ်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေကိုတော့ ကိုကိုဘယ်တော့မှ မကျေ ဘူး။ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် လက်စားပြန်ချေရမှာပဲ”

မေမေ့ကို လွမ်းဆွတ်နေရာမှ အပြီးအတေး အာယာတတို့ ဝင်လာခဲ့လျှင် နေဒွန်း၏ရင်ပြင် တစ်ခုလုံးမီးလောင်ခံရသည်နယ် ပူလောင် လာခဲ့သည်။

မေမိုးသက်ပြင်းချရပြန်သည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်နေသည့် ချစ်သူရုပ်သွင်ချောချောကို တိတ်တခိုး ငေးကြည့် ရင်းသူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ယုယစွာဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“လက်စားချေတယ်ဆိုတာ မင်းမဲ့ဝါဒီတွေရဲ့ အလုပ်ပါကိုရယ်။ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အပြစ်က သူတို့ကို စီရင်သွားပါလိမ့်မယ်”

“မဟော်ထုတ်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်တရားခံ ထောင်ကျမှလဲမေမိုး ရယ်။ ဖော်ထုတ်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း သူတို့လုပ်တာပီရိလွန်းတော့ ဥပဒေ အရ အပြစ်ပေးဖို့ မတတ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ကိုကို မတားပါနဲ့တော့ မေမိုး ရယ်ကိုသူတို့ကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ပညာပြန်ပေးချင်တယ်”

ဘယ်လိုမှ ဆွေးနွေးလို့မရသည့်အခါ တဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ ဖြောင်းဖြူမှုဖို့ မေမိုးဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ ကိုကိုလည်း နေ့မကောင်းခဲတာနဲ့ တော်တော်အားချည့် သွားခဲ့ပြီ။ အိမ်ထဲသွားကြရအောင်။ မေမိုးတစ်ခုခုလုပ်ကျွေးမယ်နော်။ လေလေလည်း ခုတင်လော ဘာတွေဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ အိမ်တွင်းအောင်း နေတယ်”

“ဟင် မေမိုးရဲ့ ဖေဖေရီတယ်ဟုတ်လား။ ဖြစ်ပါ့မလားမေမိုး ရယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကိုယ်ကို ကြည့်ပုံမရပါဘူး။ ဖုန်းဆက်တိုင်း အသံက အာရုံကြောရေနဲ့”

နေဒွန်း ထိတ်လန့်နေလျှင် မေမိုးသဘောကျစွာ ရယ်မောမိပါ

န

“ခုထဲက ကြောက်နေလိုက်တာနော်။ ဖေဖေစတိုင်းက ဒီလိုပဲ။ သူ့သမီးကဖြင့် သူ့အပေါ်တက်ထိုင်တတ်တဲ့ အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့

www.burmeseclassic.com

၁၈၈ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဘဲနဲ့။ ဖေဖေက မေမိုးကို ကလေးလေး ထင်နေတာကိုရဲ့။

“ဒါပေမယ့် နိုင်ငံရပ်ခြားကိုတော့ လွှတ်ခဲ့ပါတယ်နော်။ သူကွယ်ရာမှာ ကံမှာမပူဘူးတဲ့လား”

“ကိုကိုနော် ရန်စကားမပြောနဲ့။ မေမိုးချစ်တာ ကိုတစ်ယောက်ထဲရှိတယ်သိလား”

နောက်ဆုံးမေမိုး ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ နေ့ခွန်းလိုက်ပါခဲ့ရသည်သာ။

ချစ်တာကိုးနော်။ ရယ်ရယ်မောမောပေါ့။

သည်စဉ်ကဖြင့် သူတွေ့ကြုံရမည့် မေမိုး၏ဖေဖေသည် သူ့ဘဝကိုတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း နေ့ခွန်းမတွေ့မီခဲပါချေ။

ညှပ်ခန်းထဲမှ မေမိုး၏ ဖခင်ဆိုသူကို မတွေ့ရ။ ကော့နွဲ့ သူ့အခန်းမှာပါရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။ မေမိုးက သူ့ကိုဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှာ နေရာချထားပေးခဲ့သည်။

ဆိုဖာအစိမ်းနုလေးများ ရှုမျှော်ခင်းပန်းချီကားများနှင့် ညှပ်ခန်းအဆင်အပြင်က ရင်အေးစဖွယ်။

“ကိုကို ခဏနေခဲ့ဦးနော်။ မေမိုးကော်ပီနဲ့ မုန့်တွေ သွားဃူခဲ့မယ်”

နေပါစေလို နေ့ခွန်းမပြောတော့ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေနှင့် ပြည့်ဝပျော်ဝင်နေသော်လည်း သူ့ဖိုက်ထဲမှ ပိုးမွှားတစ်ရာကတော့ သူ့ကို ကျိန်ဆဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကျန်ခဲ့ရင်း ဆိုဖာပေါ်မှာ နေခွန်းဖျက်စိမိတ် အမောဖြေနေပါသည်။ ရင်ခန့်ရလွန်းသည့် နှလုံးသားလေးခမျာ မောပန်း နှမ်းနယ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သည်စဉ်ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် ခြေသံကြီးတစ်ခုကြောင့် နေခွန်းမှာ သက်တောင့်သက်သာ အနေအထားမှ တလေးတစား အနေ အထားသို့ ဖျတ်ခနဲ ပြင်လိုက်ရသည်။ ဒါယောက္ခမလောင်းကြီးရဲ့ ခြေသံ။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်လျှင်...

“ဟင်”

သူ...

မေမေကို ကုပေးခဲ့သည့် ဆရာဝန်။

ဦးမြထွတ်၏ ပါတနာ ဆရာဝန်။ ဦးနိုင်လင်း ဟန်မဆောင် နိုင်လောက်အောင်ပင် သူ့မျက်လုံးတွေ ခါးသည်းသွားချိန်တွင် သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကလည်း မားခနဲရပ်ပြီး ဖြစ်သွားရခဲ့သည်။

“ခင်...ခင်ဗျား”

“မင်းကရော ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ ငါ့အိမ်ထဲလာပြီး ငါ့ကို ပမာမခန့်နဲ့”

ဦးနိုင်လင်းက ခပ်စင်းတင်းပင် ဆိုဖာတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင် လေသည်။ နေခွန်းတစ်တိုယ်လုံး နှလုံးသွေးများ ဆူပွက်လောင်မြိုက်လာ အောင်ပင် မေမေမချိုမဆန် ရပ်သွင်လေးက ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ခင်...ခင်ဗျား လူသတ်သမား။ လူသတ်တဲ့ ဆရာဝန်။”

ကျုပ်အမေကို သေအောင်လုပ်တာခင်ဗျား။ ကျုပ် နှစ်ရက်လုံးလုံးသတိ မေ့အောင်လည်း ခင်ဗျားပဲ ဆေးထိုးထားခဲ့တာ”

နေခွန်းအသွင်က ဆောက်တည်ရာမရ။ အရူးမီးဝိုင်းဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ မိခင်အတွက် ပူပင်သောကမှာ ယူကျုံးမရသည့်ဒေါသ၊ အာယာတတွေ ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်ကန်။

သို့သော် ဦးနိုင်လင်း၏ အသွင်က တည်ငြိမ်အေးစက်လျက်။ အဆိပ်တွေပြည့်နေသည့် မှော်ရေအိုင်တစ်ခုလို တည်ငြိမ်အေးစက်လျက်။

“စကားကို ပုရမ်းပတာ မပြောစမ်းနဲ့မောင်နေခွန်း။ မင်းအမေ ကိုငါမသတ်ဘူး။ မင်းပထွေးသတ်တာ။ ငါကဘာကိစ္စ သတ်ရမှာလဲ။ သူ့သေရင် ကျန်တဲ့အမွေ ငါရမှာကျလို့”

“ခင်ဗျားတို့အတူတူပဲ။ မေမေကို ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း ပြီး သတ်လိုက်ကြတာ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်လက်စားပြန်ချေရမှာကျေ နပ်မယ်”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် နေခွန်း ပေါက်ကွဲနေမိစဉ် မီးဖိုဖက်မှ မေမိုးအပြေးလေး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမလက်ထဲမှာလည်း စားစရာလင်ဗန်းလေးတစ်ချပ်ကို သယ်ဆောင်လျက်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ။ အဲဒါ မေမိုးရဲ့ဖေဖေလေ။ မေမိုးကို ဆယ်နှစ်နှစ်သမီးကတည်းက ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေပါ။ ဖေဖေ သူကသမီးရဲ့”

အချိန်မီအောင် မိုးကိုငြိမ်းသတ်ပေးမယ် အခြေအနေတွေ လွန်ကုန်ခဲ့ပေပြီ။ ဒေါသတွေထွက်နေသည့် ဖေဖေနှင့်နေခွန်းကို မေမိုးမှာ အံ့အားသင့်စွာ စိတ်မကောင်းစွာ ပြီးတော့ စိတ်ပူပင်စွာဖြင့် ကြည့်နေရ လျက်။

“တော်စမ်းသမီး။ ဒါမြဲထွတ်ရဲ့ မယားပါသားပဲ။ ဖေဖေသိတယ်။ အလကား ကလိန်ကကျစ်တွေ။ ဖေဖေကိုများ စွပ်စွဲလိုက်တာ လူသတ် သမားလေး ဘာလေးနဲ့”

ဦးမြထွတ် ထိုးကြိတ်ထားသဖြင့် ဖူးယောင်နေသည့် မျက်နှာ ကြီးက ဦးနိုင်လင်း၏ ရုပ်ကိုတဒဂ်အရပ်ဆိုးနေစေ၏။ သူဒေါသတွေက အားလုံးအပေါ် ဖြန့်ကျက်လျက်။

“မှန်တာပြောတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဘယ်တော့ မှမကျေဘူး။ မေမိုးကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ်နုလုံးသားတွေ ဝေဝါး ဆူပွက်နေကြတယ်။ နောက်မှ ထပ်ပြီးတွေ့ကြမယ်”

နေခွန်း ညေခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားခဲ့လျှင် မေမိုး၏ ရင်တွေ မီးလောင်ခံရသလို ချက်ချင်းပူလောင်လာခဲ့သည်။

ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား။

ကိုကိုကို မေမိုးသိပ်ချစ်တယ်။

“ကိုကို”

ကိုယ်မှာနတွေကို နုလုံးသားက လွှမ်းမိုးသွားသည်အခါ ဖေဖေကို တောင် မရှက်နိုင်တော့ဘဲ မေမိုး နေခွန်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်မိလေပြီ။

နုလန်ထစ ကိုကိုခမျာ အားအင်ချည်နဲ့ တုန်ယင်နေသဖြင့် ကားတောင် ပြောင့်အောင် မောင်းနိုင်ပါမလား။

“သမီး ကျန်ခဲ့။ ကျန်ခဲ့စမ်း ပြန်လာခဲ့”

ဦးနိုင်လင်း၏ အသံကြီးက မေမိုးတစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့သည့် အသံ။ ဒေါသ၊ သောကတို့ဖြင့် ပြည့်ဝကွဲအက်လျက်။ မေမိုး၏ ခြေ ထောက်တွေ ခေတ္တတုန်ရပ်သွားရပြန်သည်။

တစ်ဖက်က အသက်မက ချစ်ရသည့်ချစ်သူ တစ်ဖက်က ကျေးဇူးရှင်မွေးဖွယ်ကြီး။ သို့သော် မေမိုးရင်တွေ ပူလောင်နေခဲ့ပြီ။

“ဟင်အင်း ဖေဖေရယ် မေမိုး သူ့ကိုချစ်တယ်။ သူ့နေမကောင်း ဘူး။ ဖေဖေတို့ ပြဿနာကို မေမိုးမသိဘူး။ မေမိုးသူ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး”

မေမိုး၏ စကားလုံးများက ရိုက်ငင်ရောစွေးလျက်။ ကားတံခါး ဖွင့်ထားသည့် နေခွန်းကလည်း သူမဖက်သို့ မျှော်လင့်တကြီး ငေးကြည့် ငုံ့လင့်နေခဲ့သည်။

“နင်ရှုနေသလား မေမိုး။ ခုဆိုဖေဖေနဲ့သူဟာ ရန်သူတော်တွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။ သူ့နုလုံးသားထဲမှာ သမီးမရှိတော့ဘူး။ ဖေဖေဆီသာ ပြန်လာခဲ့ပါ သမီးရယ်”

အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်တံ့လက်ဆန့်တန်းနေသည့် ဖေဖေဖက်သို့ ကြည့်လိုက်။ ကားဘေးမှ ငေးမျှော်နေသည့် နေခွန်းဖက်သို့ကြည့်လိုက် ဖြင့် မေမိုး၏နုလုံးသားသို့ ကြည့်လိုက်ဖြင့် မေမိုး၏နုလုံးသားလေးခမျာ ခံစားမှုများကြောင့် ကြေမွလှလှ။

ဖေဖေကိုလည်း ချစ်တယ်။

ကိုကိုကိုလည်း မခွဲနိုင်ဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ မတည်ကြတော့မယ်။

ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်လား။

“ကိုကို မေမိုးကို မထားခဲ့ပါနဲ့။ မေမိုးကိုကို သိပ်ချစ်တယ်”

ကိုကိုက ကားနဘေးမှ မေမိုးထံသို့ တွေဝေငေးမျှော်နေစဉ်

ဖေဖေက သူမအနီးသို့ ဖျတ်ခနဲ အရင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“နေခွန်း မင်းမျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ငါသမီးကိုလည်း

မထည့်နိုင်ဘူး။ ရန်သူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထဲကို ငါသမီး မထည့်နိုင်

ဘူး။ မင်းသွားတော့။ မင်းစွမ်းရင် ငါ့ကို အချိန်မရွေး လုပ်ကြံနိုင်တယ်။

ငါမင်းကို စိန်ခေါ်တယ်။ ကဲမင်းအခု ငါ့ခြံထဲက ထွက်သွား။ ငါသမီးကို

လည်းဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်နဲ့တော့”

သမီးကို အိမ်ထဲကို ဆွဲသွင်းပြီး အိမ်တံခါးကို ချက်ချင်းပိတ်

လိုက်လျှင် ချစ်သူနှစ်ဦး ကမ္ဘာကြီးခြားသွားခဲ့လေပြီ။

မေမိုးမှာ သံဘာဂျာတံခါးကို တဂျိုင်းဂျိုင်းဆွဲလှုပ်လျက်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ ဖေဖေ။ ဖေဖေတို့ပြဿနာကို ပြေငြိမ်းကြစမ်း

ပါ။ မေမိုးသူကို မခွဲနိုင်ဘူး”

သူမငိုယို အော်ဟစ်နေစဉ် ကိုကိုကား ထွက်ခွာသွားသံကို

မေမိုးကြားလိုက်ရသည်။

မေမိုးရပ်တည်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ အထဲရောအပြင်ပါ သော့

အထပ်ထပ် ခပ်သွားသည် ဖေဖေလည်း သူ့အခန်းထဲ ရောက်ရှိသွားပေ
ပြီ။ ထိန်းချုပ်ထားရသည့် သူမ၏စိတ်တွေကို တဒင်္ဂဖွင့်ဖောက်ပစ်လိုက်
တော့မည်။

ချစ်ခြင်းကြောင့် သူမရှားသွပ်သွားတော့မှာလား။

ဟင်အင်း ရူးလိုတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ချစ်သူပေးတဲ့ အမုန်း

ကိုအသိဉာဏ်အပြည့်နှင့် သူမခံစားလိုက်မည်။

ရန်သူတော်တစ်ယောက်၏ သမီးဖြစ်သွားတာနှင့် ရက်စက်စွာ

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားရက်သည့် ချစ်သူ၏အမုန်းကို သူမတိပစ္စာ ခံစား

ကြေကွဲလိုက်ပါမည်။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ လွယ်သလား နှလုံးသားတစ်ခုလုံး

မီးထတောက်မတတ် ပူလောင်ကြေမြည်နေရလွန်းသဖြင့် ကိုယ်ရှင်ဘတ်

ကိုယ် တင်းကျပ်စွာဖိအုပ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သူမလဲလျောင်းလိုက်သည်။

တစ်တလင်း အေးစက်စက်က သူမ၏အပူတွေကို မငြိမ်းသတ်

နိုင်ပါ။

ကမ္ဘာကြီးခြားအောင်ပဲ ချစ်သူနှင့်ဝေးကွာသွားရပြီလား။

ပန်းရောင်ထီးကလေးတစ်လက်ကို ချစ်သူမေသွားရက်ပြီလား

ကွယ်။

ချစ်ခြင်းဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်တော့ အပေါ်

ယံအရေခွံလေးပါပဲ။

မြွေတွေ အရေခွံလဲသလို သူတို့လဲပစ်နိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်နော်။

၁၉၆ ♥ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

သူတို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သူတို့အတ္တ၊ သူတို့အာယာတာ၊ သူတို့
မာနသူတို့သိက္ခာနဲ့ စပ်လျဉ်းလာတဲ့အခါ ချစ်ခြင်းဟာ တန်ဖိုးမဲ့သွား
တတ်သတဲ့လား။

တမံတလင်း အေးစက်စက်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း သူမ၏
မျက်ရည်တွေ မြစ်တစ်စင်းနယ် တသွင်သွင် စီးကျနေခဲ့သမျှ...

ချစ်သူငြိမ်းချမ်း ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေဟု မေမိုးဆုတောင်းပေးမိ
နေသေးသည်။

အခန်း(၂၄)

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း မေမိုးတအံ့ ရူးသွပ်သွားမိသည်။

စကြဝဠာကြီး ပျံ့ပြံ့...

မြင်းပိုရ်တောင်ကြီးပြိုခဲ့ပြီ...

တုနိုင်းမရသည် ကျေးဇူး၊ မေတ္တာတို့က သူမ၏ရင်ကို လောင်
စာအဖြစ်ပေးထည့်လိုက်သည်အခါ သောက၊ ပရိအေဝတို့က မေမိုး၏
နှလုံးသား တစ်ခုလုံးကို ယင်မီးပုံတစ်ပုံအလား တဟိန်းဟိန်း လောင်
မြိုက်ခဲ့စေပြီ။

မနေ့ကနှင့် ဒီကနေ့ဟာ ဆက်စပ်မှုတွေ ရှိတတ်ပါသလား။

မနေ့က ပျော်ရွှင်ခဲ့သူသည် ဒီကနေ့ မပျော်ရွှင်ကြရတော့

ဘူးလား။

မနေ့က အသည်းကွဲခဲ့ရသည် သူမသည် ဒီကနေ့တော့ နှလုံး
သားတစ်ခုလုံး ကွဲအက်၊ ဘဝတစ်ခုလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့ရပေပြီ။
“ဖေဖေ”

ရင်ထဲရှိသမျှ ပူဆွေးသောကတို့ကို မေမိုးဘယ်လို ဖွင့်ထုတ်
ပစ်ရမှာလဲ။

ရင်ထဲမှာပူလိုက်တာ...

ကျွန်မရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ မမြင်ရတဲ့ လောင်စာမီး
တွေနဲ့ တဟုန်းဟုန်း လောင်မြိုက်ကုန်ကြပြီလား။

မယုံနိုင်သော ကြည်ခြင်းမျိုးဖြင့် သူမမှာကြောင်တောင်တောင်၊
မနက်ခင်းဆီကတင် သမီးဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်ချောမောပြီး
ဆေးခန်းများသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်ဖေဖေ။ ယခုညအချိန်မှာ ကား
အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရစရာမရှိတော့ပေပြီ။

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ဖေဖေရယ်။

“ဒါတယ်သူလက်ချက်လဲ အက်ဆီးဒင့်လား လုပ်ကြံမှုလား”

မျက်ရည်တွေ တန်ခနဲ ရပ်အောင်ပင် သူမ၏အတွေးက
သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးသို့ အချက်ပေးလိုက်သည်။

တာဝန်ရှိသူများက သူမကိုရှင်းပြကြသည်။

“ယာဉ်ကြောကတော့ သိတဲ့အတိုင်း ညဦးပိုင်းဆိုတော့ ခပ်ရှုတ်
ရှုတ်လေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကားလေး ပေါ်လာပုံက ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်။
နောက်ဦးနိုင်လင်းရဲ့ ကားကိုအတင်းဝင်တိုက်ပြီး မောင်းထွက်ပြေးသွား

တယ်”

“နံပါတ်”

“စုံစမ်းတုန်းပဲခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် နံပါတ်ကလည်း အတုကြီးလို့
ကျွန်တော်တို့ ထင်ပါတယ်”

“ကားအမျိုးအစားနဲ့ အရောင်”

ကားအမျိုးအစားနဲ့ အရောင်ကို သူတို့ပြောပြကြသည်အခါ
မေမိုးရင်ထဲမှာ ချိန်ကိုက်ပဲ့တစ်လုံး ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲနေကြပြည်သွားခဲ့သည်။
ထိုချိန်ကိုက်ပဲ့က သူမ၏ဘဝ၊ သူမ၏နှလုံးသား၊ သူမ၏မေတ္တာ
တရားတို့ကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းသွားခဲ့ပြီ။

“ရက်စက်လိုက်တာ ချစ်သူရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ဒီလိုတော့
မရက်စက်သင့်ပါဘူး။ ကျွန်မမျက်နှာကို ထောက်ထားသင့်ပါတယ်။
အသက်၊ အသက်ချင်း အလျော်အစား ယူလိုက်တဲ့အခါ ကြားထဲက
သောက်ထားစရာတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူးတဲ့လား”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်လိုက်သည်
အခါ သူမ၏နှုတ်ခမ်းမှသွေးများ စိမ့်ထွက်ယိုစီးလာကြသည်။

“ဖေဖေ ဖေဖေအတွက် သမီးတစ်ခုခု တတ်နိုင်ရမယ်”

ဟာ ကျွန်မဖေဖေဟာ ဆရာဝန်ပဲ။ သူ့စွပ်စွဲသလို ရက်စက်
မည်မထင်။ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာတွေကို ကုသပေးသူပဲ။ သူကုသတဲ့
လူနာတိုင်းဟာ ဘယ်အသက်ရှင်နိုင်မလဲ။ ရှင်သူများပြီး သေသူလည်း
တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်စတော့ ရှိခဲ့မှာပေါ့။

ဖေဖေ ရုပ်ကလာပ်ကိုကြည့်ပြီး မေမိုးရူးသွပ်သွားပြီ ထင်ပါသည်။ သူမ၏အတွေးတွေက အဖက်ဖက်သို့ ဖြန့်ကျက်ရုန်းထွက်လျက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချမိသွားသည်အခါ သက်ဆိုင်ရာများသို့ မေမိုး နာမည်တစ်ခု၊ လိပ်စာတစ်ခု ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“သူမှာ အဲဒီအမျိုးအစားနဲ့ ကားရှိတယ် အရောင်လည်း ဒီအရောင်ပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မဖေဖေနဲ့ သူဟာတကယ် ရန်သူတော်ကြီးတွေ”

ကိုယ်ချစ်သူဟာ သူမထင်ထားသလို ဖြူစင်မြင်မြတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ပါတကား။

သူမ၏ဘဝကိုပါ ကစဉ်ကရဲလွင့်စင်အောင် လုပ်ရက်သည်။ ဖအေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခု ဘဝလေးမှာ ဖအေကိုသတ်လျှင် သမီးကိုပါ သတ်ရာမည်တာ သူမစဉ်းစားခဲ့ပေ။

သူ့အပေါ် နာကျည်းမှုများက သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားသည်အခါ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အကျည်းတန် အရပ်ဆုံးပြီး အမှောင် ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၅)

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော့ကားနဲ့ အမျိုးအစား အရောင် တူတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဖြစ်ရမှာတဲ့လား။ သေဆုံးသူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စကားများဖူးတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဘာမှ မသိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သေသေချာချာ စုံစမ်းပါဦး”

ညကြီးမင်းကြီးထဲမှာ လာရောက်စုံစမ်းနေသည့် သက်ဆိုင်ရာ ခုံအရာရှိများကို ကြည့်ပြီး နေဇွန်းစိတ်ပျက်နေမိသည်။ သူတို့ကို ဘယ်သူ ချောက်ချလိုက်သလဲ။ ရန်ကုန်တစ်ပြိုင်လုံးမှာ ဒီလိုကားမျိုးတွေ ဒုန့်ဒေ့။

“ထားနဲ့ပါတ်ရော မမှတ်လိုက်ကြဘူးလား။ ကျွန်တော်မဟုတ်တာတော့ လုံးဝအသေအချာပဲနော်။ မနေ့က တစ်နေ့လုံးကျွန်တော် သူငယ်ချင်းအိပ်သွားနေတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်ပြန်လာသလဲ”

“ည ၇ နာရီ”

“ဟုတ်တယ်။ အချင်းဖြစ်မှားခဲ့တာလည်း ခုနစ်နာရီ ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ။ ခင်ဗျားမငြင်းနဲ့တော့”

“ဟာဗျာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်မှာ လုံးဝမဟုတ်ဘဲဗျာ။ ကျွန်တော်ယောကျ်ားပါ။ ကိုယ်လုပ်ရဲရင် ခံရဲပါတယ်။ အခုကိစ္စက ကျွန်တော့်ပယောဂမဟုတ်တာ”

တိုက်ခန်းအတွင်းမှာ လေမရှိတော့ဘူး။ ရှင်းလေ၊ ရှုတ်လေ အမှုတ်တစ်ခုသည် သူ့အပေါ် တွေးလုံးရစ်ပတ်ခဲ့လေပြီ။

နေစမ်းပါဦး ရဲတွေ ဒီလိုထင်ရအောင် ဒီကိုဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာအောင် အဘယ်သူ လမ်းညွှန်လိုက်သလဲ။

ချက်ချင်းကြီး ရောက်လာခဲ့ပုံက ဆန်းကြယ်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်သူလမ်းညွှန်လိုက်တာလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မဟုတ်တာမို့ တနည်းနည်းနဲ့တော့ တရားခံအစစ် ပေါ်လာဦးမှာပါ။ သိပ်တော့ မသေချာဘူးပေါ့လေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မှားယွင်းမှုရဲ့ သားအောင်တွေဟာလည်း ဒုန့်ဒေးမဟုတ်လား။ ဝင့်ကြေးရှိတဲ့အခါ ပေးဆပ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တစ်ခုပဲ သိချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ထံ ဘယ်သူညွှန်လိုက်တာလဲ”

ရဲအရာရှိများက နေဇွန်းကိုလက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြသည်။ ဘယ်သူညွှန်လိုက်တယ်ဆိုတာ သူတို့မပြောကြ။

“ဘယ်သူညွှန်တယ် ဆိုတာ တရားရုံးကျရင်သိရမှာပါဗျာ။ မြို့တင်ပြီး မသိချင်ပါနဲ့။ အခု ကျွန်တော်တို့ ကိုနေဇွန်းကို ဆွဲထားတာလည်း အခိုက်အတံ့ပါ။ သူတရားခံအစစ်ပေါ်လာရင် ဒါမှမဟုတ် အာမခံရရင်ကိုပဲ လွှတ်ပေးမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အရမ်းမလုပ်ပါဘူး။ အမှုမှန်ပေါ်ရေးအတွက် မစွမ်းကုန်ကြိုးစားဖော်ထုတ်မှာပါ။”

တိုက်ခန်းကို တံခါးပိတ်ခဲ့ပြီး သူတို့အားလုံး ဆင်သက်ခဲ့ကြသည်။ ဘဝန်ကျရဲအရာရှိများက သူ၏ကားကိုလည်း စစ်ချက်ယူပြီး ခေတ္တသိမ်းဆည်းကြသည်။

မပြေးသော် ကန်ရာရှိသတဲ့။

သည်အဖြစ်ကြီးဟာ သူ့ပယောဂမဟုတ်ကြောင်း နေဇွန်း

အသိဆုံး။

သူထံလမ်းညွှန်တာ ဘယ်သူပါလိမ့်။

အခန်း(၂၆)

“ဟင်...”

သတင်းစာကို ကိုင်ပြီး ယုဝတီကြက်သေ သေသွားမိသည်။
ဦးနိုင်လင်း ကားတိုက်သေဆုံးသွားတာထက် နေဌန်း စာရေးခံအဖြစ်
စွပ်စွဲခံ အဖမ်းခံထားရသည့်သတင်းက သူမ၏ရင်ကို ဆောက်တည်ရာမရ
ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သတင်းက ကြာပင်ကြာခဲ့ပါပြီကော။ အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်
မှာ လွန်ခဲ့သည့် တနင်္လာနေ့၊ ယနေ့ “တနင်္လာနေ့” ဆိုတစ်ပတ်ပင်ကြာ
ခဲ့ပေပြီ။

ဖေဖေနှင့်ဦးနိုင်လင်းဟာလည်း ရန်သူတော်တွေပဲ မဟုတ်ပါလား။

သူဦး သူချ နှစ်ယောက်ကိုချစ်ပင် ရှိတော့သည့် ရန်သူတော်ချင်းဖြစ်သည်။

တနင်္လာနေ့က ဖေဖေ အိမ်မှာမရှိ။ တိတိကျကျပြောရလျှင်
ယခု ယုဝတီတို့ ခေတ္တနားနေသည့် သန်လျင်မှာ ဖေဖေမရှိ။

ဖေဖေကတော့ နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း အိမ်ကပ်ခဲ့လှပါသည်။
ဘာတွေလုပ်ပြီး၊ ဘာတွေစုံစမ်း ကြံစည်နေသည်လည်းမသိ။ မိုးလင်း
မိုးချုပ် အပြင်သို့ ထွက်နေတာများပါသည်။

သို့သော် တနင်္လာနေ့ကတော့ ညပိုင်းပါ ဖေဖေ အိမ်သို့ပြန်မ
လာ။ ပြန်လာပြန်တော့လည်း ဒီနေ့အထိ အပြင်သို့မထွက်တော့ချေ။
ဖေဖေအသွင်က တုန်လှုပ်နေသလိုလို၊ ကျေနပ် နေသလိုလို၊ နှစ်ထောင်း
အားရဖြစ်နေသလိုလို ဘာမှန်းကိုမသိ။ ဖေဖေမူပျက်နေတာတော့ အမှန်။

ဦးနိုင်လင်းကို ဖေဖေ သတ်သလား။

ကိုကိုကြီးပုံစံကတော့ လူသတ်ရဲသည်၊ လူသတ်ရက်သည်
ထက္ကဏာမဟုတ်။ ဖြူစင်ရိုးသားသည် ကိုကိုကြီးအသွင်ဟာ လူတစ်
ယောက်ကို လက်တွေ့ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ရက်မည်မဟုတ်။

သတင်းစာကို ကိုင်ရင်း ယုဝတီ၏ ရင်တွေတချိန်ချိန် ပူလောင်
လာကြပြန်သည်။

ဒါဟာ ချစ်ခြင်းကြောင်ဖြစ်သည် သောကပေါ့။

ကိလေသာတွေ တဏှာတွေ နားမလည်သော်လည်း ယုဝတီ

၏ချစ်ခြင်းမှာ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် ခလုတ်မထီ ဆူးမငြိာ၊ အသက်ရှည် ရာအနာမဲ့ကြောင်း ဖြစ်စေချင်သည်။ ကိုကိုကြီးကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေ လိုတာ ယုဝတီ၏ အဆုံးစွန်သောစေတနာ။

ယခုတော့ ချစ်သောကိုကိုကြီးခမျာ တရားခံအဖြစ်နှင့် အဖမ်း ခံရပါချေပြီ။

အချုပ်သားဘဝဆိုတာ ထောင်ကျဘဝဆိုတာ ဘယ်မှာ သက်သာပါ့မလဲ။ ဘယ်မှာစိတ်ချမ်းသာရပါ့မလဲ။

ယုဝတီ မြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ယုဝတီ ကိုးတန်းနှစ်တုန်းက သူငယ် ချင်းသားအမိနှင့်အတူ အချုပ်ကျနေသည့် သူတို့ဖေဖေထံသို့ လိုက်သွား ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထောင်ကျသမားကြီးများကိုလည်း ယုဝတီ မြင်ဖူးတာပါပဲ။ ညစ်ထေးသော ဝိတ်ဖြူကြမ်းကြမ်းကြီးတွေကို ဝတ်ရပြီး ကိုယ် စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးနေရသည့် ထောင်ကျတွေ၏ ဘဝသည် တကယ်ကို မသက်သာ။

ဟင် ကိုကိုကြီးခမျာ သူလုပ်လို့ သူခံရတယ်ဆိုလျှင် ဖြေသာ သေးရဲ့...

ဒါ ဖေဖေလက်ချက်မှန်း ယုဝတီသိနေသလိုလို... သိမှတ်မဲ့စွာ စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များကို ယုဝတီ သုတ်ဖစ်

နေမိစဉ် အိမ်ကလေး၏ ညှော်ခန်းထဲသို့ ဖေဖေဝင်လာခဲ့သည်။

သူမတို့သားအဖ နေထိုင်သည့် ဖေဖေရဲ့ အိမ်ကလေးသည် အရပ်အိမ်ကလေးလို ပုပုသေးသေးလေးဖြစ်သည်။

“ယုဝတီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာသတင်းတွေ ထူးသေးလဲ။ မှန်း... ပြစမ်း”

ဖေဖေ ခပ်ငေါက်ငေါက်မေးလျှင် ယုဝတီနှိုက်ကြီးတင် ငိုချ မိခဲ့သည်။ သတင်းစာကိုလည်း ဖေဖေထံ ကမ်းဖေးလိုက်၏။

“အဲဒီမှာ ဖေဖေ ကိုကိုကြီးကို ကားတိုက်မှု၊ လူသတ်မှုတွေနဲ့ စွဲချက်တင်ထားပြီ။ ဖမ်းထားပြီ။ ဖေဖေဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ကောင်းတာပေါ့။ ငါ့ရန်သူတွေ အားလုံးရှင်းသွားတာပေါ့။ ကံကောင်းချင်တော့ ငါတောင်လုံ့လဝီရိယ မထုတ်လိုက်ရဘဲ လမ်းကြောင်း တွေရှင်းသွားပြီ။ ဒါဆို ငါတို့ရန်ကုန်ပြန်လို့ရပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာခဏ တော့ နေလိုက်ပါဦးမယ်လေ”

ဖေဖေအသွင်က နှစ်ထောင်းအားရရှိနေပြီး ဖေဖေစကားတွေ လက်လွှတ်စပယ်ဖြစ်နေလျှင် ယုဝတီပိုမို ငိုနှိုက်မိပါ၏။

ဖေဖေကိုယ်စား ကိုကိုကြီးကိုလည်း အလွန်အားနာနေမိခဲ့ သည်။

ပထမ ကိုကိုကြီးရဲ့ မေမေကိုသတ်တယ်။

ယခု ကိုကိုကြီးရဲ့ဘဝကို ရိုက်ချိုးသတ်ပစ်နေပြန်ပြီ။

“ဖေဖေ မကောင်းဘူး။ ဦးနိုင်လင်းကို ဖေဖေသတ်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့က ဖေဖေတုန်လှုပ်နေတယ်။ ဖေဖေအိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး။”

မျက်ရည်လည်ရွှံ့နှင့် ယုဝတီ၊ ဖေဖေကိုစွပ်စွဲမိလျှင် ဖေဖေအသွင်က ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာ၏။

“အလို မရွှေစာ။ နင်ကငါ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မလိုလား။ တရားဥပဒေရှိတယ်။ အပြစ်ရှိရင်လည်း တရားဥပဒေက ဆုံးမလိမ့်မယ်။ အပြစ်မရှိရင်လည်း တရားသေလွတ်လိမ့်မယ်။ နင်ကငါ့ကို မွေးကျေးဇူးတွေ ဆပ်နေတာလား။ နောက်တစ်ခါ ဒီစကားမျိုးပြောရင် နင်ကိုပါ သတ်ပစ်မယ်”

“သတ်ပါဖေဖေ လူဆိုတာ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ခံရမှာပေါ့။ မဆိုင်တဲ့သူက ဝင်ခံနေရတာ ဘယ်တရားမလဲ။ ဖေဖေရက်စက်တယ်။ ယုဝတီကို သတ်လိုက်ပါဖေဖေ။ အစွမ်းကုန် ရက်စက်တတ်တဲ့ ဖေဖေသမီးအဖြစ် မျက်နှာငယ်ငယ် နေရတာထက်စာရင် သေရတာကမှ တမလွန်မှာ မျက်နှာကောင်းရဦးမယ်”

“အောင်မာ နင်ကများငါ့ကို”

“ဖြန်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ယုဝတီ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တစ်ဖက်သို့ လည်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဦးမြထွတ်မှာ ဒေါသတကြီးကြိမ်း

မောင်းရေရွတ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

သန်လျင်ဟာ သူ့ဇာတိမြို့ပေမို့ ဖေဖေအိမ်လျှောက်လည်ဦးမှာ ပေါ့။

မီးဖိုထဲမှာ စိတ်မပါ၊ လက်မပါ ချက်ပြုတ်နေပေမယ့် ယုဝတီမြင်ယောင်နေမိသည်က တရားခံဝက်ခြံလေးထဲမှာ အချုပ်ခန်းထဲမှာ မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်နွမ်းဖျော့နေရာမည် ကိုကိုကြီးကိုပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ပိုဆိုးသည်က ကိုကိုကြီး စွပ်စွဲခံနေရသည့် ဦးနိုင်လင်းသည် သူ့ချစ်သူမေမိုး၏ ဖခင်လည်းဖြစ်နေလေရာ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အခြေအနေတွေ ဘယ်အထိ ဆိုးရွားနေသလဲ ဆိုသည်အချက်ဖြစ်သည်။

ပဋိပက္ခတွေ မရှင်းလင်းပါက ကိုကိုကြီးကို ပေမိုသိပ်မှန်းနေမှာပဲ။ ကိုကိုကြီးမဟာ မတရားစွပ်စွဲခံနေရသည့်ကြားထဲ ချစ်သူ၏အထင်လွှဲမှန်းတီးမှုကို ခံရသည်အခါ နှလုံးသွားပါ ညှိုးနွမ်းစိတ်ဆင်းရဲ ရှာလိမ့်မည်။

ကျေးဇူးရှင် မွေးစားဖခင်ကြီးကိုလည်း အပြစ်မရစေချင်တာ အမှန်။

သို့သော် ကိုကိုကြီး မတရားခံနေရတာလည်း ယုဝတီ မကြည့်ရက်ပါ။

သူမ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မည်လဲ...

၂၀၀ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူမဘာလုပ်ရမည်လဲ...

ဦးနောက်တွေ ထူနေအောင် စဉ်းစားနေရင်းမှ ယုဝတီ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချမှီသည်။

ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာတဲ့။

ဖေဖေလည်း အပြစ်ဒဏ်မခံရ၊ ကိုကိုကြီးလည်း အပြစ်ကလွတ်အောင် အမှုအခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်မည်။ နောက်တရားခံအဖြစ် ယုဝတီ ဝင်ခံလိုက်ပါမည်။

သူမဟာ တကယ်တော့ လောကမှာ လူပိုကြီးပဲ။

ဖေဖေအတွက်လည်း သူမသည် အရေးပါလှသည် မဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ ကိုကိုကြီးကလည်း ယုဝတီကို မုန်းသည်မဟုတ်ပါလား။ လောကကြီးထဲမှာ ယုဝတီဟာ ထိုယောက်ျားနှစ်ဦးအတွက်ပဲ အသက်ရှင်နေရသည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ထိုနှစ်ဦးအတွက် သူမဘာကြောင့် ဓားစာဝင်မခံရရမည်လဲ။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း မျက်ဝန်းကို မိတ်လိုက်လျှင် ယုဝတီ၏မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ပူတွေ အဆက်မပြတ် စီးကျလာပါ၏။

ဒါ...သူမအတွက် နောက်ဆုံးမျက်ရည်။

လောကကြီးရယ် ကျွန်မရဲ့ အပြစ်တွေကို ကျွန်မရဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဆေးကြောသန့်စင်ပေးခဲ့ပါရစေနော်။

ချစ်ခြင်းဇာတ်ရန်များ ♥ ၂၁၁

ကမ္ဘာကြီးအတွက် ကျွန်မ ဘာမှ မပေးဆပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးနဲ့စော် ညစ်ထေးသွားအောင်လည်း ကျွန်မ မလုပ်ဆောင်ခဲ့ပါဘူးနော်။

ကျွန်မ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ယုဝတီ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်တို့ကို လုပ်ဆောင်ပါတော့မည်။

အခန်း(၂၇)

ဖေဖေ

လောကမှာ ကျေးဇူးကန်းတတ်သူဟာ မင်္ဂလာအမဲ့ဆုံးပါ။

ဘုရားလောင်းရဲ့ သမီးလာမဖြစ်ဘဲ မာရ်နတ်ရဲ့သမီး။ ဒေဝဒတ်
ရဲ့ သမီးလာဖြစ်တာကိုလည်း ယုဝတီရဲ့ ဘဝပေးအရပ်လို့ ယုဝတီပြောသိပ်
နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေရယ် ယုဝတီကိုကြီးကို အလွန်သနားမိပါ
တယ်။ သူ့ခဗျာ တတ်နာလွန်းအားကြီးပါတယ် ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေ
ပယောဂကြောင့် မိခင်လည်းဆုံး၊ သူ့ဘဝလည်း ဆုံးတဲ့အပြင် အခုသူ
ချစ်သူကိုပါ ဆုံးရှုံးရှာပါတယ်ဖေဖေ။

ဘာကြောင့်ဆို ဦးနိုင်လင်းဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့ချစ်သူ မေမီးရဲ့
ဖခင်မို့ပါပဲ။

ဖေဖေဟာ ယုဝတီရဲ့ဖေဖေပါ။

ဖေဖေအပေါ်မှာ ယုဝတီဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး။
မျက်ကန်းချစ်၊ မျက်ကန်းသစ္စာလို့ပဲပြောပြော ယုဝတီဖေဖေအပေါ်မှာ
အမြဲသစ္စာရှိနေမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ယုဝတီရဲ့ ဘဝကိုတော့ ယုဝတီကြိုက်သလို ဖန်တီး
မိရလေ။ ယုဝတီ ကူချင်၊ ကယ်ချင်တဲ့သူအပေါ် ကူရ၊ ကယ်ပါရလေ
တော့နော်။

ယုဝတီကို ခွင့်လွှတ်ပါဖေဖေ။ ရောက်လေရာအရပ် ဖြစ်လေရာ
ဘဝကနေပြီး ဖေဖေရဲ့ကျေးဇူးသစ္စာကို ယုဝတီအမြဲ စောင့်ထိန်းနေပါ
မယ်။

ယုဝတီ

ဖေဖေအတွက် ရေးခဲ့သည့်စာကလေးကို ပြန်လည် ဖြင့်ယောင်
ရင်း ယုဝတီရင်ထဲမှာ ငိုရှိုက်နေမိသည်။

ယုဝတီရဲ့ဘဝမှာ ရင်ထဲမိုးတွေ အကြိမ်ကြိမ် ရွာသွန်းဘူးခဲ့

မိမိ

ကြမ္မာဆိုးတံဆိပ်နဲ့ မွေးဖွားလာခဲ့တဲ့ ကံဆိုးမလေးတစ်ယောက်

ဟာ ဘဝမှာချစ်တတ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ ခံစားတတ်ဖို့ မကောင်းခဲ့ပါ။
 ဖြစ်သမျှ အကြောင်းပါပဲလေ။
 သူတကာထက် ပိုမိုခံစားတတ်သည့် နှလုံးသားကိုမှ ရှင်တော်
 မြတ်ဘုရားက ပေးသနားခဲ့တော့လည်း ယုဝတီရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေခဲ့
 ရရုံသာ။
 လိုင်းကား ကျပ်ကျပ်ထဲမှာ အိတ်သေးသေးလေးတစ်လုံးကို
 လွယ်ပြီး သူမလိုက်ပါခဲ့ပေပြီ။ ဖေဖေကို စွန့်ခွာခဲ့ပေပြီ။
 သို့သော် နှစ်နှစ်လွန်းသည့် ကိုကိုကြီး၏ ဘဝကိုဖေးကူဖို့အတွက်
 ဖေဖေကို ယုဝတီစွန့်လွှတ်ခဲ့ပေပြီ။
 ဖေဖေက အောင်နိုင်သူပဲ။
 ကိုကိုကြီးက ရုံးနိမ့်သူ။
 ကဲ ယခု ယုဝတီဘယ်ကိုသွားမလဲ။ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။
 ရင်ထဲမှာ မိုးတွေရွာနေသလို အပြင်လောကမှာလည်း မိုးတွေ
 ရွာနေခဲ့ပါသည်။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာနေ ကြသတဲ့လား။
 ယုဝတီသိမှတ်မဲ့စွာ ဆင်သက်မိသည်က ကိုကိုကြီး၏ တိုက်ခန်း
 ရှိရာ မှတ်တိုင်မှာဖြစ်သည်။
 သူ့အာမခံနဲ့များ ပြန်လွတ်နေလေသလား အတွေးဖြင့် ယုဝတီ
 သူတိုက်ခန်းဆီသို့ တက်သွားမိခဲ့သည်။

တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားတာတွေ့ရသဖြင့် ယုဝတီအားတက်
 မိလေသည်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ အခန်းထဲတွင် ကိုကိုကြီးနှင့်အတူ လူသုံးယောက်
 ခန့်တွေ့ရ၏။

“ဟင် နင်ဘာလာရုတ်တာလဲ။ သွားခဲ့ထွက်သွား နင်မျက်နှာ
 ကိုငါမကြည့်ချင်ဘူး။”

ကိုကိုကြီး သူမကိုမြင်တွေ့သွားပေပြီ။ ကြွက်စုတ်လေး တစ်
 ကောင်ရေမွှန်းသလို တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် သူမအား
 ကိုကိုကြီးက တစ်စက်လေးမျှ သနားပုံမရပါ။

သူ့အော်ဟစ်သံကြောင့် ယုဝတီ မျက်ရည်ထွေးရဆဲ ညှပ်ခန်း
 ထဲမှ လူသုံးယောက်ကလည်း လှည့်ကြည့်လေ၏။

“သူ ဘယ်သူလဲ ကိုနေခွန်း”

“အဲဒါ ယုဝတီဆိုတာပေါ့။ ကျွန်တော်ပထွေးရဲ့ မွေးစားသမီး”

“ဪ အိမ်ထဲ ခဏဝင်ပါစေဗျာ အကျိုးအကြောင်းလေးတွေ
 သိရတာပေါ့။ ခင်ဗျားအမှုအတွက် အကြောင်းထူးရင်လည်း ထူးမှာပေါ့
 လာကလေးမ”

သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ယုဝတီ သူ့အိမ်
 ထဲသို့ ရင်နာနာနှင့်ပင် ဝင်ရသည်။

သူ့ကို သူမတူအောင် ချစ်မိလေသည်မို့ ယုဝတီ၏မာန သိက္ခာ

များ ရေစုန်မျောမိခဲ့ချေပြီ။

လူတစ်ယောက်ကို မိမိအသက်ထက် ဘဝထက် ပိုပြီးချစ်မြတ်နိုးမိသည်အခါ နာကျင်သော နှလုံးသားနှင့်ပင်ဖြစ်စေ ယုဝတီဆက်လက်ရှင်သန်ချင်မိပြန်သည်။

မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်ဝန်းများနှင့်ပင် ယုဝတီ သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်မိ၏။ မိုးရေစက်များနှင့်အတူ သူမ၏နှလုံးသားများ တစ်စက်စက် အရည်ပျော်ကျနေခဲ့တာ ကိုကိုကြီးတော့ သိမည်မထင်။

“နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ ယုဝတီ။ နင်တို့သားအဖ နှစ်ယောက် ဟာငါ့ကို နှိပ်စက်ဖို့ လူဖြစ်နေကြတာပဲ။ ငါကသင်္ကြန်အမြောက်လို ကောင်း။ အသံသာမြည်ပြီး အသည်းနှလုံးက လူစိတ်ရှိနေတဲ့အခါ နင်တို့ကချည်းပဲ လက်ဦးသွားကြတာ မဟုတ်လား။ အခုအမှုကရော နင်တို့ပယောဂပဲမဟုတ်လား။ ဦးနိုင်လင်းနဲ့ နင့်အဖေရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကြီးထဲမှာ ငါကဓားစာဝင်ခံနေရတာ။ အခုဆို မေမိုးကလည်း ငါ့ကိုမုန်းလိုက်သမှ သံသရာမှာတောင် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တော့အောင်ဘဲ။ ဒီအချက်ကို ငါယူကျုံးမရ အဖြစ်ဆုံးဘဲယုဝတီ။ ချစ်သူချင်း ရှင်ကွဲကွဲ ရတာထက် ချစ်သူအထင်လွဲ မုန်းတီးခံနေရတာကို ငါအကြေကွဲဆုံးပဲ ယုဝတီ”

သူမ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကိုကိုကြီး ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲ

နေခဲ့လျှင် သူ့ခြေရင်းမှာ ယုဝတီ အရပ်ကြီးပြတ်ပစ်လဲကျသွား မိခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်နေခဲ့သည် ကောင်မလေး အတိဒုက္ခက သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်လှမှု။

ယုဝတီသူ့ကို ဘယ်လိုမှ နှစ်သိမ့်မှုတွေ မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

မျက်ရည်တွေတွေ ယိုစီးကျနေသည့် ကောင်မလေးကိုလည်း ကိုကိုကြီးမှအပ ကျန်သုံးယောက် အံ့အားသင့်စွာ ငေးမော ကရုဏာသက်မိနေကြသည်။

ဒီလောက်တောင်ပဲလား။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ သံယောဇဉ်သည် ရွှေသားသံယောဇဉ်။ သူမ၏မျက်ဝန်းမှာ သူမ၏မျက်ရည်ထဲမှာ နေခွန်း အပေါ်ထားရှိသည့် မေတ္တာရွှေစင်တို့က အထင်းသား။

“ကိုနေခွန်းကလည်းဗျာ ခဏလောက် သူ့ကို အနားပေးလိုက်ပါဦး။ ပြီးမှလာရင်းကိစ္စကိုမေးပါ။ ခင်ဗျားစိတ်တွေ လျော့လိုက်ဦးဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုအောင်ချမ်း ခင်ဗျားမသိပါဘူးဗျာ”

“မသိဘူးဘဲထားလိုက်ပါ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုအဝတ်လဲ ခွင့်ပေးလိုက်ပါဦး သွားကလေးမ အဝတ်လေး၊ ဘာလေးလဲ။ ပြီးမှပြောစရာရှိတာပြော”

အောင်ချမ်းစိစဉ်နေလျှင် နေခွန်းခေတ္တငြိမ်သွားရ၏။ သည့် သူငယ်ချင်းကပဲ သူ့အပေါ် အကောင်းဆုံး စေတနာအရှိဆုံး မဟုတ်ပါ။

လား။

ယခုလည်း သူ့အမှုအတွက် အာမခံရအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်
အပြင် ယခုပင်ရှေ့နေတွေ၊ ဝတ်လုံတော်ရတွေနှင့် တိုင်ပင်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်
လားလေ။

မကြာမီ ယုဝတီ သူ့အခန်းထဲမှ အဝတ်ခြောက်များနှင့် ထွက်
လာခဲ့သည်။

အလိုတတ်လည်း တတ်နိုင်ပါ။

စောစောကတင် တစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်ကျမတတ် ပုံကျ
နေသည်ကောင်မလေးသည် ယခုကျတော့ ဖြစ်သမျှဒဏ် ခါးစည်းခံ
ပါတော့မည်ဟူသည့် စတိုင်နှင့်။ နေဒွန်းကတော့ သူမအပေါ် ဘယ်လိုမှ
အကောင်းမမြင်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

“ကဲ...ပြော”

ရှေ့နေကြီး ဦးစံဝင်းက မေးလိုက်လျှင် ယုဝတီမှာ တည်ငြိမ်
စွာဖြင့်ပင် လောလောဆည် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အမှုသွား၊ အမှုလာတို့ကို
အရင်မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

သူတို့ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပြီးမှ သူမကတည်ငြိမ်စွာပင်
စကားကို တစ်ခွန်းချင်း ပြောချက်ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်မပြောတာတွေကို သေသေချာချာ လိုက်မှတ်ထားပါ။

အခု ကျွန်မလူကြီးမင်းတို့ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ ပြောချက်ပေးပါမယ်”

“အသံဖမ်းထားလိုက်မယ်လေ”

ယောက်ျားရှင်မာကြီး လေးယောက်၏ရှေ့မှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်
စွာပင် ယုဝတီ ပြောချက်ပေးခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မိုးတွေရွာလိုပေါ့။ မီးတောင်ပြုတ်ခိုလို တည်ငြိမ်
အေးစက်ခဲ့ရတာ လောကကြီးရဲ့ ရိုက်ပုတ်ချက်တွေကြောင့်ပါ။

အိုးတစ်လုံးမှာသလို ဒုက္ခလက်ခတ်တွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်
ပုတ်ခံခဲ့ရလိုပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒီအိုးလေးက ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ မြေအိုးလေးပါ။

အတိုင်းအဆတွေ လွန်ကဲလွန်းတဲ့အခါ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းတွေ
ကြောင့် ဒီအိုးကလေး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေမြည်ရပါလိမ့်မည်။

“ကျွန်မ ဦးနိုင်လင်းကို သိပ်မုန်းခဲ့တယ်။ သူဟာ ကျွန်မဖေဖေ
ရဲ့ရန်သူလည်းဖြစ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူလည်းဖြစ်တယ်။ တနင်္လာနေ့
ကတော့ သူဆေးခန်းကအပြန်မှာ ကျွန်မစောင့်ပြီးလုပ်ကြံခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား လုပ်ကြံသူက ယောက်ျားတစ်ယောက်တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားတစ်ယောက်လို ဝတ်ထားခဲ့
ပါတယ်။ ကျွန်မကားမောင်းလည်း ကျွမ်းပါတယ်။ ရုံးတော်ကျရင်လည်း
အသေးစိတ်ထပ်ပြီး ကျွန်မရှင်းပြပါမယ်”

၂၂၀ ♥ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အောင်ချမ်းမှာ ယုဝတီ၏စကားအပေါ် ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေ
မိသည်။ တစ်ခုခုများ လွဲမှားနေလေသလား။ ယုဝတီ နေခွန်းအပေါ်
သံယောဇဉ်ကြီးတာလည်း မြင်သာ၊ ထင်သာ။

နေခွန်းကတော့ သူမ၏ပြောချက်အပေါ်မှာ ဒေါသတွေ ကြီး
နေခဲ့လေသည်။

“စောစောကတည်းက ကိုယ်အပြစ်ကိုယ် ဝန်ခံပါလား မိယုဝတီ။
ခုတော့ငါ့မှာ အချုပ်ထဲလည်း ဝင်လိုက်ရတယ်။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့
တရားရုံးလည်း ရောက်ရတယ်”

“ယုဝတီလည်း လွတ်မလားလို့ မြေးမိပါတယ် ကိုကိုကြီးရယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ နင်ပက်စက်တာ။ ငါ့ကိုပါလုပ်ကြတာ။ ငါ့ကား
အရောင်၊ ငါ့ကားအမျိုးအစားနဲ့လုပ်တာ ငါ့ကိုလုပ်ကြတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင် အဆင်ပြေသလို လုပ်ရတာပါ”

သူမဘယ်လိုပင် မာန်တင်းတင်း နာကျင်လွန်းသည်ရင်က
အတိုင်းအတာ ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။

“အင့်” ခနဲ တစ်ချက်ရှိက်ညည်းရင်း လောကကြီးထဲမှ ယုဝတီ
တအံ့ထွက်ပြီး လွတ်မြောက်သွားခဲ့မိပါသည်။

အခန်း(၂၈)

နေခွန်းဘဝက ဘယ်လိုကြီးလဲ။

နုလုံးသားတွေလည်း ခံစားရလွန်းတဲ့ **စဉ်ခွန်နီကွ** ဟု
တော့ပြီ ထင်ပါသည်။

သူ့ဘဝဟာ မျှော့တစ်ကောင်လိုပဲ။

မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း **တတ်သက်မိပြီး** တစ်
ယောက်ကပ်၊ တစ်ယောက်ခွာ။ ဒီလိုလေ သူ့ကိုယ်တိုင်က မျှော့ဘဝ
မဟုတ်ပါဘူး။ မျှော့တွယ်ခံနေရတာပါ။ သူ့နုလုံးသားကို အတွယ်ခံနေရ
တာပါ။ မေမိုးနဲ့ယုဝတီဆိုတဲ့ မျှော့ပလေးနှစ်ကောင်။

သူမေမိုးကို ချစ်သေးရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် မေမိုးရဲ့အနားတွေကို

ခါးသည်းစွာခံလိုက်ရလို့များ သူ့ချစ်ခြင်းတွေ လက်အံ့သေ မောပန်းသွားခဲ့
လေသလော။

“ပွင့်ဦး”ဆိုသည် ရှေးသီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို သူ့သတိရနေမိ
ပြန်သည်။

“စပယ်ဖြူတုံးခါမှ ခင်ဖုန်းသက်ဝေရယ် ဘယ်စိတ်လည်လို့
ပေါ်လာပြန်တယ် လောင်ခါလေသလားနော်ကွယ် ဖန်လာပုံခုမှဆန်းကြယ်
အချစ်ဖြင့်ဆိတ်သွင်း ဆုံးရှုံးခြောက်ခန်း လောင်ကျွမ်းခဲ့ရမောင့်ဘဝ အမည်
ဝယ်...”

ပွင့်ဦးကြွေမှဖြင့်ကွယ် မပန်စေချင်ရက်တော့တယ်”

ယခုလည်း မေမိုး၏ခါးခါးသည်းသည်း အမုန်းများ၊ နာကျင်
စူးရှသည့် အကြည်များကို သူ့ခံယူသွေးပျက်ခဲ့ရသည်မို့ သတ္တိတွေ ကြောင်
သွားခဲ့ပြီထင်ပါသည်။

သူရင်ထဲ တစ်နေရာမှာတော့ မေမိုးဆိုသည် ပန်းနုရောင်ထီး
ကလေးပိုင်ရှင်သည် လွမ်းမောတသစွာ ကမ္ပည်းတင်လျှက် ရှိနေပေလိမ့်
မည်။

ကံဆိုးလှစွာ ချစ်သူရဲအမုန်းတွေကို ခံယူပြီးနောက် သူမရဲ့
အချစ်တွေဟာ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်လို ခုန်ဆင်းကြွေကျသွားတဲ့
နောက် အချစ်ဟာ ပကတိအတိုင်း သန့်စင်စွာ အားကောင်းစွာ ဖြစ်

တည်နိုင်ပါဦးမည်တဲ့လား။

ဒီတကြောင်လှတဲ့ သူ့ကြီးရယ်လို့ စွပ်စွဲချင်လျှင်လည်း စွပ်စွဲ
ကြပါစေတော့...

မေမိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ သူ့ကြောက်နေမိပါသည်။ စိမ်း
တောက်သည့် အမုန်းမျက်ဝန်း၊ နာကျည်းမှု မျက်ဝန်းများကို သတိရနေ
မိလို့ပင်ဖြစ်သည်။

မေမိုး၏အသံတို့ကိုလည်း သူမကြားရဲ၊ သူ့ကိုလွှတ်ပြီး ယုဝတီ
ထိုဗမ်းသည်နေ့က စကားများ...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တကြိတ်ထဲ တဉာဏ်ထဲပဲ ဒီလောက်
ကြီးမားတဲ့လုပ်ကြံမှုကြီးဟာ ယုဝတီရဲ့လက်ချက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
ရှင်တို့သက်သက်လွတ်စေချင်လို့ သူဉာဏ်ဆင်တာ။ ကျွန်မဒီလိုပဲ ယုံကြည်
တယ်။ တရားဥပဒေအရတော့ ယုဝတီဟာ တရားခံပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မနဲ့လုံးသားထဲမှာတော့ ရှင်ပဲတရားခံ။ အမှုမခိုင်လို့လို့ ရှေ့နေကောင်း
တွေ တူးနိုင်လို့ရှင်တရားသေလွတ်သွားခဲ့တာ။ ရှင်ယုဝတီက ဓားစာခံခံ
အနစ်နာခံခံလို့ ရှင်လွတ်သွားခဲ့တာ။

ဖေဖေကိုသတ်တဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်သလို ကျွန်မ
နီလှည့်ဓားတဲ့အတွက်လည်း ရှင်ကိုဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ အဲဒီ
နီယုဝတီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ ရှင်ဘာငြင်းဦးမလဲ။ ရှင်နေမကောင်းတဲ့

ညက ဟမ်းလိုက်ပေးတဲ့ နှစ် ဒေါ်ပြီဆိုက ကျွန်မအကုန်ပြန်ကြားပြီး ပြီ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်နေပုံ၊ ထိုင်ပုံမဟုတ်တာ ကျွန်မပြန်သိပြီးပြီ။

ကျွန်မရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ရှင်ဟာ ဖေဖေကိုရော ကျွန်မကိုပါ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ တရားခံကြီး။

အိပ်ယာပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်းမှ နေခွန်း သူနားသူ ယောင် ရမ်းပိတ်ဆိုမိပါသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ မေမိုးရယ် အချစ်ဆိုတာ အမှန်းသို့ ကူး ပြောင်းနိုင်သတဲ့လား။ စွပ်စွဲချက်တွေကလည်း ပြင်းထန်လာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေမိုးကို သူ့အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ မနာကျည်း ရက်ပါ။ သူမရဲ့ဖေဖေကို သူ မသတ်ခဲ့ပါကြောင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ပေါ်လွင်လာပါလိမ့်မည်လေ။

ဖခင်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူပီပီ သွေးရှူးသွေးတန်း ခံစားစွပ်စွဲမှုများကို လည်းသူ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

သို့သော် ယုဝတီနှင့် စွပ်စွဲပြောဆိုမှုများကိုတော့ နေခွန်း မခံ မရပ်နိုင်။

ယုဝတီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေသတဲ့။ သူတို့အခန်းမှာ လဲကျသွား စဉ်က ဆရာဝန်ဆေးစစ်ချက်အရ သိခဲ့ရသည်။ မေမိုးစွပ်စွဲသလို သူ ကိုယ်ဝန်လုံးဝမဟုတ်တာ ကာယကံရှင်သူပဲ အသိဆုံး။

ယုဝတီဟာ သူ့ကိုဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့ပါဘူး လေ။ သူမတို့သားအဖဟာ သူ့ကိုအန္တရာယ်ပေးဖို့ လှူဖြစ်နေကြတာပါ။

အိပ်ယာထက်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လောင်ကျွမ်း။ အရည်ပျော် အမှုန်ဖြစ်နေလေခိုက် ညှပ်ခန်းဆီမှ တယ်လီဖုန်းသံ ပြည်လာခဲ့ပြန် သည်။ သူ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လေးတွဲစွာ လျှောက်လှမ်းရပါ၏။

“ဟဲ့လို ကိုနေခွန်း။ အောင်ချမ်းပါ။ ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ကိုယ် အမှုပြီးတယ်ဆို နားကိုမထောင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့အမှုနဲ့ ခင်ဗျား ကောင်မလေးအဖြစ်က စိတ်ဝင်စားစရာ။”

“တော် . . . တော်ပါ ကိုအောင်ချမ်းရယ် ကံမကောင်းလို အစွပ်စွဲခံလိုက်ရတဲ့ အဲဒီအမှုအကြောင်း နားလည်းမထောင်ချင်ဘူး ပြီးတော့ ယုဝတီဟာ ကျွန်တော်ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးနော်။ ရှုတ် ရှုတ်ရှက်ရှက် ကောင်မလေးပါဗျာ။ ကြားထဲက ကျွန်တော်ကို အမှုပတ် နေအောင် မပြောပါနဲ့။”

“မဟုတ်ဘူးဗျ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ယုဝတီ ဝင်ထွက်သွားလာတာ ခင်ဗျားပဲ ရှိတယ်လေ။ ယုဝတီဟာ ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားလည်မကြည် ထည်း သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို သွားကြည့် နေရဦးမှာပဲဗျာ။ အခုလည်း ဆေးရုံမှာအစောင့်နဲ့ နေနေရတယ်။ ကောင်

မလေးကြည်ရတာ သနားစရာ ကောင်းလွန်းလှပါတယ်။ လောကအပေါ် အရုံးပေးလက်မြှောက်ပြီး အရာရာဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတဲ့ ပုံစံမျိုးသူရပ်သွင် လေးဟာ”

အောင်ချမ်း၏အသံက စိတ်မကောင်းလွန်းစွာ တုန်ယင်ကြေကွဲ နေခဲ့လျှင် ‘နေ့ခွန်းစိတ်တိုလာခဲ့သည်။

ဘာကြောင်တာလဲ ဒီလူ။

အိပ်စောင်ရှင်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်မိန်းမကလွဲပြီး အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ဒီလောက်ထိ သနားနေရမှာတဲ့လဲ။

လူသားဆန်တဲ့စိတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

“တော်တော်ဗျာ ခင်ဗျားဟာ သွားကြည်ချင်ကြည် မကြည် ချင်နေ။ အချုပ်ထဲမှာ မှားယွင်းပြီး နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ နှစ်ပတ်စာအတွက် ကျွန်တော်တော့ ခုထိသွေးပျက်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်နားချင်ပြီဗျာ။ ခွင့် လွှတ်နော်”

ကိုယ်ကပဲ ဖုန်းကို အရင်ဦးအောင်ချလိုက်ပြီးနောက် နီးရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ နေခွန်းခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချမိလိုက်သည်။

ခက်လိုက်တာ။ ဘာစားရမှာလဲ။ အနည်းဆုံးတစ်နေရာထု သွား၍စားရပေဦးမည်။

“အင်း”

သည်အခါ စားသောက်စရာလေးများနှင့် ကြင်နာပြုစုတတ် သည် ယုဝတီ၏အသွင်က နေ့ခွန်းဦးနှောက်ထဲသို့ မရဲတရဲ တိုးဝင်လာ တော့သလို။

“သွားစမ်းဟာ နင်ကိုငါမုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်... မုန်းတယ် ယုဝတီ”

တစ်ယောက်ထဲ အော်ဟစ်ဒေါသကြီးပစ်လိုက်တော့မှ ဘဝဟာ လောလောဆည် နေသာ၊ ထိုင်သာရှိသွားခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၉)

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ သူဒီခံစားချက်တွေနှင့် ဒီအသိုင်းအဝိုင်းဒဏ်၊ ဒီအမှု၏ဂယက်များကို မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် ရန်ကုန်နယ်မြေမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်တော် လေလွင့်ခြင်းတော့မဟုတ်။ အောင်ချမ်း၏ ဖခင်နှင့်အတူ သူတို့ပါဝင်ထားသည့် သစ်ကုမ္ပဏီအတွက် ကုန်ကြမ်း ထုတ်လုပ်သည့် သစ်ကွင်းများဆီသို့ လိုက်ပါသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

တောထဲမှာ သွားနေခြင်းအားဖြင့် စိတ်သစ်လူသစ်များ ဖြစ် မလာလိုလည်း ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းသဘောလည်းနားလည်တာပေါ့လေ။

ယခုတော့ အောင်ချမ်းမှာသဖြင့် နေဒွန်းရန်ကုန်မြေသို့

ပြန်ရောက်ခဲ့ရပြန်ချေပြီ။ အောင်ချမ်း၏အိမ်မှာသူသည် အထူးညည်သည်။ အောင်ချမ်းသည် သူ၏မိတ်ဆွေကောင်း၊ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ဦး။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ဦးသားဆုံကြလျှင် အောင်ချမ်း၏ မျက်နှာ ထတစ်နံ့တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် လေးနက်တည်ကြည်နေခဲ့၏။

“ဘယ်နယ်လဲ ပြဿနာတစ်ခုကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ ထာခင်ဗျား အောင်မြင်ရဲ့လား။ ခင်ဗျားစိတ်တွေ ငြိမ်းချမ်းရဲ့လား”

အောင်ချမ်း၏စကားက စေတနာစကားလား၊ မကျေနပ် စကားလား၊ နေဒွန်းစေ့စေ့မိ၏။

“ကျွန်းတော်ကို ဘာဖြစ်လို့ပြန်ခေါ်တာလဲ ကိုအောင်ချမ်း ကျွန်တော်သစ်ကွက်တွေဆီ ပြန်သွားရမယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ နောက်ဆို ခင်ဗျားက ဒီကနေပစ်စဉ်း ကျွန်တော် တို့ဖက်ကို တာဝန်ယူတယ်”

နေဒွန်း၏စကားကြောင့် အောင်ချမ်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ့ကိုလက်မြှောက်လိုက်သည်အသွင်၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ဘဝနဲ့ ကိုယ်ဖွယ် အောင်ကြံဖန်ကုတ်ကပ်ပြီး ကြိုးစားရကြောင်း နှလုံးသွင်းရကြောင်း အောင်ချမ်းကို သူတစ်နေတော့ ရှင်းပြရပေဦးမည်။

“ဒီနေ့ရေနေကြီး ဦးအောင်အောင်ကို လာမယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ။ အမှုက ကျွန်တော်ဖက်လည်လာပြန်ပြီလား။

လည်လာလဲ ခံလိုက်မယ်ဗျာ။ သံသရာကြွေးတွေ ဒီဘဝမှာ အကျေ
ဆပ်သွားမယ်”

အမှူးမိမိမှ တစ်လကျော်ကျော်ကြီး ရှောင်ပုန်းနေသလိုပို ဒီအမှူး
ကြီးဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း နေ့ခင်းတကယ်ပင်မသိ။

သည်စဉ် အောင်ချမ်း၏ဇနီး မမေကြည်ခိုင်က ကော်ဖီလင်ဖန်း
နှင့်အတူ စကားစိုင်းသို အသည်းယားစွာ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ရှင်တို့ ယောကျ်ားတွေ စကားပြောနေကြတာ ကျွန်မတော့
စိတ်မရှည်ဘူး။ တစ်ဖက်က မိန်းမသားတွေရဲ့စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကို
လစ်လျူရှုပြီး ယောကျ်ားပီသနေလိုက်ကြတာ။ ကျွန်မတို့ကတော့ ဟော
ဟောဒိုင်းဒိုင်းပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ ဦးအောင်အောင်ကို လာမှာကို
နေ့ခင်းရဲ့ အမွေတွေကို ပြန်လွှဲပေးဖို့ပါ”

“ဗျာ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြလို့လဲ”

တကယ်ကို နေ့ခင်းနားမလည်။ တောင်ထိပ်ကြာပေါက်
အနောက်နေထွက် ဆိုသလိုပါပဲလား။ ဦးမြထွတ်ကြီး ဘာစိတ်တွေ ပေါက်
သွားသတဲ့လဲ။ ဒါဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုလား။

“အခြေအနေတွေ အားလုံးကောင်းသွားပြီလို့ ပြောရမလားလဲ။
ကျွန်မတို့က ဗွဲ့ကြည်ပရိသတ်တွေပဲလေ။ အားလုံးထဲမှာ ယုဝတီကိုတော့
သနားမိပါတယ်”

“ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ ပထမကြည့်မိရင် နှစ်
တော်တော့ ဘာမှန်းမလည်ဘူး။ အခုယုဝတီ ထောင်ချောက်ကြီး
ထောင်ဘယ်လောက်တောင် ကျသွားသတဲ့လဲ။ သူ့အကြောင်း နား
မခင်ဆိုပေမယ့် သူ့သမီးတော့ တော်တော်ချစ်တဲ့ ကလေးပါ”

“ဒီလို ကိုနေ့ခင်းရဲ့ အမှူးအရ ယုဝတီကိုပဲ အရှင်မကုန်
လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ဦးမြထွတ် အသက်ခံရပြန်တာလား
သန်လျင်မှာနေနေတုန်း သူ့နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ အစွယ်အမွေတွေက ချိတ်တာ
နေမှာပေါ့။ သူမသေခင်အားလုံးကို ပြောခဲ့တာပဲလဲ။ ဦးမြထွတ်
ကိုသူသတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ယုဝတီဟာ သူ့သမီးရဲ့ဖြစ်တဲ့အကြောင်း”

နေ့ခင်းတော်ဇွတ် သံဝေဂရမိပါသည်။ ကြည်ညိုသော
မျှားက သူ့နားထဲသို့ မဝင်တစ်ချက်၊ ဝင်တစ်ချက် သူ့ထံသားတွေ
ရှုတ်ထွေးလှပါတာကွယ်။

“အခုတော့ မေဇိုးလည်း အမှတ်မှတ်လိမ့်လိုက်ပါပြီ တရား
ပေါ်သွားခဲ့ပြီလေ။ ယုဝတီလည်း”

“မေဇိုး ကျေနပ်ရဲလား ဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် သူ့ကျေနပ်ရဲ
လား။ သူ့ကကျွန်တော်ကို တစ်သက်လုံး တရား ဖြစ်စေချင်နေတာ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ အခုတော့သူလည်း နောင်တရနေပါပြီ
ရှင်နဲ့ယုဝတီရဲ့ ကိစ္စအတွက်”

မေကြည်နိုင်၏ စကားမဆုံးမီ နေခွန်းအလန်တကြား လက်
ကာမိပါ၏။ တော်ပါပြီနော်။

“ကျွန်တော်မိန်းမတွေကို လန်သွားပြီဗျာ။ သူတို့အချစ်တွေ၊
အမုန်းတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေကို ကျွန်တော်အလွန်ကြောက်သွားခဲ့ပါပြီ”
သည်တစ်ခါ စကားဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်က အောင်ချမ်း
ဖြစ်သည်။

“ကြောက်လို့မရဘူးဗျ။ ပြဿနာဆိုတာ အမှန်အတိုင်းတော့
သိထားသင့်တယ်။ ဆုံးဖြတ်တာကတော့ ခင်ဗျားအပိုင်းပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်
မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ ဝတ္တရားအရ ခင်ဗျားကို ပြောပြရဦးမှာပဲဗျ အခု
ယုဝတီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်။ အဲဒါခင်ဗျားကိစ္စ...”

“ဗျာ သူကဒီလိုပဲ စွပ်စွဲသလား။ ဘာတွေလဲ အခုကျွန်တော်
ကိုအမွေလွှဲပေးမှာကရော သူထောင်ချောက်လား ခင်ဗျားတို့ ယုံသလား။
ခင်ဗျားတို့ဟာက တကယ်တတ်ရုတ်ကြီးပဲဗျ”

နေခွန်းဒေါသထွက် တုန်လှုပ်နေမိလျှင် မေကြည်နိုင်က အောင်
ချမ်းကို မျက်ရိပ်ပြတားမြစ် လိုက်လေသည်။

“ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ ကိုအောင်။ သူ့ဟာသာ အလိုအလျောက်
ပဲ ဖြစ်သင့်တာဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ မေကြည်တို့ ဆန္ဒမစောကြစို့နဲ့”

အခန်း(၃၀)

ဖေဖေနှင့်မေမေ ခေါင်းချသွားခဲ့ရာ အိမ်၊ သူမွေးဖွားခဲ့သည်
အိမ်။

အိမ်ဆိုသည်အနှစ်သာရ တို့ကတော့၊ ပျောက်မသွားခဲ့သေး။
မိခင်၊ ဖခင် တို့၏အငွေအသက်၊ အကြွင်းအကျန်၊ မေတ္တာရိပ်တို့က နေခွန်း၏
သွေးတို့ကို နွေးထွေးစွာ စီးဆင်းခဲ့ပြီ။

ဥစ္စာမှန်လို့ပြန်ရသလား။ ယုဝတီ လွှဲပေးလို့ပဲ ပြန်ရလေသလား။
ယုဝတီ။

ဟာ သွားစမ်းပါ။ ကလိမ်ကကျစ်မလေ။ သူ့ဟာသာရှုတ်ချင်တိုင်း
ရှုတ်ပြီး ငါ့ကို တရားခံလုပ်တယ်။ သူ့ကိုယ်ဝန်ဟာ ကိုယ်နဲ့မဟုတ်။

ပဟေဠိတွေပါပဲ။ သို့သော် နေ့ခင်းဘာမျှ မသိချင်တော့ပါ။
ထိုနေ့က ဦးအောင်အောင်ကို လွှဲပေးသည့် အမွေတွေကို နေ့ခင်းတရား
ဝင် ပြန်လည်လက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။

အိမ်ထဲသို့ သော့ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် နေ့ခင်းမှာယီးတီးယောင်
တောင်။ သူ့ခြေထောက်များက အခန်းလေးဆီသို့ ဦးတည်နေမိခဲ့သည်။
သူ့ကိုယ်ဝန်ဟာ ဘယ်သူနဲ့လဲဆိုတာ အဖြေတော့ရှိမှာပဲ။ အခန်း
လေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်အခါ နေ့ခင်း အလွန်အံ့အားသင့်ရပါ၏။
အခန်းလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်အခါ နေ့ခင်းအလွန်အံ့အား
သင့်ရပါ၏။

“ဟင်”

သူမရဲ့အခန်းလေးထဲမှာ အခန်းနံရံမှာ သူ့ပိုစတာကြီးတွေက
ထူထပ်စွာ စားပွဲပေါ်မှာလည်း သူ့ဓာတ်ပုံတွေ၊ နေရာတိုင်းမှာ နံရံတိုင်း
မှာသုံး

ဘာတွေလဲ။ သို့သော် ယုဝတီကို သူနားလည်သွားခဲ့ပြီ။
စိတ်မသက်သာသာနှင့်ပင် သူမ၏အိပ်ယာလေးပေါ်သို့ လဲလျောင်း
နီလွန် စပယ်ကုံးခြောက်လေးတစ်ကုံးကို သူလက်ထောက်မိပြန်၏။

စံပယ်ကုံး...

စံပယ်ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေး...

မေမိုးက ဘယ်တုန်းကမှ ပန်းပန်လေးမရှိ။ ဒါဖြင့် တစ်ခါတုန်း
သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ စံပယ်တစ်ကုံးနှင့် ကိုယ်သင်းနှံ့ဟာ ဘယ်သူလဲ။
အဖြေကတော့ ပေါ်နေပြီ။ သို့သော် ထိုအဖြေကို သူလက်မခံ

ချင်သေး။ ယုဝတီကို သူလက်မခံနိုင်။ အလကား ကောင်မလေး။ သူ့
တိုင်း ငါလိုက်မရူးနိုင်ဘူး။

ခေါင်းအုံးအောက်မှ ခိုးလိုချင်ကြောင့် နေခွန်းလက်နှိုက်စမ်း
လိုက်လျှင် ယုဝတီ၏ ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေး ထွက်လိုလာခဲ့သည်။

ဒါဟာ ကြိုတင်ကြစည်မှုလား။ လုပ်ကြံမှုလား။ သံသယတွေ
ဝင်မိပေမယ့် စာအုပ်ကလေးကို သူဖတ်မိပါချေပြီ။

အရိုးခံကောင်မလေး တစ်ယောက်၏ ရိုးရိုးသားသား ဖွင့်ဟ
ဝန်ခံချက် ခိုင်ယာရီလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ရင်ကိုဆွဲညှစ် ဆုပ်ချေ
လာနေခဲ့သည်။

သူ့စေတနာ၊ သူ့မေတ္တာ၊ သူ့အနစ်နာခံမှုတွေက အံ့မခန်းသီ
တကား။

သူမဟာ ကိုကိုကြီးအတွက် မွေးဖွားလာပါတယ်တဲ့လား...

ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ရင်း သူမ၏ညှိုးညှိုး
ငယ်ငယ်ပုံရိပ်လေးများက နေခွန်း၏နံရံသားထဲမှာ တရိပ်ရိပ်...

ခွေးကလေးတစ်ကောင်လိုပဲ သူ့အနားမှာ အမြဲရှိနေ၊ ငြိမ်
နေတတ်တဲ့ ကောင်မလေး...

မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်တောင် လှတယ်
ယောက်ကို ချစ်တတ်ရသတဲ့လား။ နစ်နာလိုက်တာကွယ်။ သူ့ဘာလုပ်

ရမည်လဲ။

မေမိုးအမှတ်နှင့် သူ့ချစ်ပစ်လိုက်မိသည့် ညကလေးက ခိုင်ယာရီ
ထဲမှခန့်ထွက်ပြီး သူ့မှတ်ဉာဏ်ကိုနှိုးစွန့်ပြန်သည်။

ယုဝတီကို သူမချစ်သေးဘူးလား။ မေမိုးဆိုသည့် မန်းနုရောင်
ထီးကလေး တစ်ချောင်းက သူတို့နှစ်ဦး၏ နှလုံးသားများကြားမှာ ဝင်ခံ
နေခဲ့သည်ထင်ပါသည်။

သို့သော် ယောက်ျားပီပီ သူ့ကိစ္စ သူတာဝန်မှာရမည်။

အင်း... ယောက်ျားကောင်းတို့၏ တာဝန်၊ တတ္တရားများက

လည်းကြီးမားလှပေစွ။ မေမိုးကို သူလှမ်းပြီးတောင်းပန်ရမှာပေါ့။

အတွေးနှင့်အတူ တယ်လီဖုန်းဆက်မိလျှင် မေမိုး၏အသံလေး
ကို သူ့ကြားရပါ၏။ ရင်ခန့်နှုန်းက အရင်လိုမပြင်းထန်တော့။ သူ့နှလုံး
သားတွေ ချိုးချိုးကျကျနုပြီ ထင်ပါသည်။

“မေမိုး”

“ဪ ကိုနေခွန်းလား။ အရာအားလုံးအတွက် ကျွန်မတောင်း
ပန်လိုက်ပါတယ်။ ဘဝဆိုတာလည်း တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဒဏ္ဍာရီဆန်
သားနော်။ ပန်းနုရောင်ထီးကလေးတစ်ချောင်းကို ရှင်မေ့မစ်လိုက်ပါတော့။
ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်နေလို့မရဘူး။ ရှင်သွားသင့်တာ ယုဝတီဆီကိုပါ”

၂၃၀ ♥ ကြယ်စင်မုန့်ဝေ

“ကျွန်တော် မေမိုးကိုတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်
ပါ”

“ရပါတယ်ရှင် မေမိုးကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဖခင်ဇောနဲ့ ပြောမိ၊
ဆိုမိ၊ အထင်မှားမိသမျှ”

သူမ၏အသံလေး တုန်ယင်အဖျားခတ်သွားခဲ့လျှင် နေဇွန်းရင်
မှာနာကျင်ရပြန်၏။ ချစ်ခဲမိသည်ထူထည်က ယခုထိ မပျက်ပြယ်နိုင်
သေး။ သို့သော်...

“ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မေမိုးရယ်။ မည်သူမဆို ဒီလိုပဲ
ဖြစ်ကြမှာပါ”

“ယုဝတီကတော့ သူများနဲ့မတူပါဘူးရှင်။ သူဟာရှင်အတွက်ပဲ
မွေးဖွားလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အခုသူ့အားငယ်နေရာမှာ
သူ့ဆီသွားလိုက်ပါနော်”

လိပ်စာတစ်ခုကို မေမိုးရွတ်ပြပြီး လျှင်မြန်စွာမုန့်ချသွားခဲ့လျှင်
နေဇွန်းရင်မှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာမောပန်းသွားခဲ့သည်။

ဘဝဆိုတာ ဒဏ္ဍာရီတွေပါပဲတဲ့...

ပြဇာတ်တစ်ခု အဆုံးသတ်သွားခဲ့လေပြီလား။ နှလုံးသား ဆိုတာ
ခံစားတတ်သူတို့အတွက် နာကျင်ကြေပြည်တတ်တဲ့ စက်ကလေး။

အိမ်ခြေမင်းရဲနဲ့အိုး ♥ ၂၃၉

ဘာဆက်လုပ်ရမည်လဲဟု ထူပူထုံနံ့နေမိစဉ် သူ့အိမ်ထဲသို့
ကားကလေးတစ်စီး ဝင်လာခဲ့သည်။

သူလမ်းကြည်လိုက်တော့ ကူခြွေအပြည်နှင့် အောင်ချမ်းတို့
ဝန်းမောင်နံ့။

အခန်း(၃၁)

မျက်ရည်များနှင့် ဝင်းပနေသည့် ယုဝတီ၏ ရှိုက်သံထွေးထွေးက စပယ်ပန်းရံလေးများနှင့် သန့်လျင်ခြံကလေးထဲမှာ ပျံ့လွင့်နေခဲ့သည်။ အိမ်ကလေးထဲမှာတော့ အောင်ချမ်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ နံနက်စာချက်ပြုတ်နေကြသည် ထင်ပါသည်။

“တိတ်ပါတော့ ယုဝတီရယ် ကိုကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ အခုဆို မင်းအနားမှာ ကိုယ်အမြဲရှိနေတော့မှာပါ”

တစ်ခါတုန်းက စွဲထင်ခဲ့ဖူးသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခိုဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“မေမီးလေး သနားစရာပါ ကိုကိုကြီးရယ်။ ယုဝတီက အလကား

ပါ။ သူ့ခမျာ ဖအေလည်းမရှိတော့ဘူး”

“ယုဝတီမှာရော ရှိလို့လား”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက မွေးကတည်းက ဒုက္ခတုံ့ထဲမှာ ကြုံနေကျ ထိုင်လည်နေကျပါ ကိုကိုကြီးရယ်။ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးကိုပဲဖြစ်စေ၊ ခါးစည်းရင်စည်းပြီး ခံရဲပါတယ်”

“ဒါတလွဲသတ္တိ၊ ဘလွဲမာနပဲ။ ယုဝတီ စကားမရှည်နဲ့တော့။ မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်”

“တရားပါမလား ကိုကိုကြီးရယ် ကျွန်မ မေမီးလက်ထဲက လှယူသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ယုဝတီ၏စကားကြောင့် နေခွန်းစိတ်တိုမိသွားသည်။ တလွဲအတွေးနှင့် ကောင်းမလေးကိုလည်း ပညာတွေ ပေးချင်လှ၏။

“အဲဒီတော့ ယုဝတီက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ။ ယုဝတီမှာ ကိုယ်ဝန်လည်း ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

သူ့အသံက တစ်ခါဆန်သွားခဲ့လျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကောငမလေးကလည်း ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

‘ယုဝတီ သူ့ကိုညှိုးငယ်စွာပင် မော့ကြည့်ခဲ့ပါ၏။’

“အဲဒီအတွက်တော့ စာရွက်ပေါ်မှာ လက်ထပ်ပေးခဲ့ပေါ့ ကိုကိုကြီးရယ်။ ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အနေ၊ အထိုင်၊ အသွား။

အလားမဆင်ခြင်မိတဲ့ ကျွန်မရဲ့အပြစ်အတွက် ကိုကိုကြီးရဲ့ဘဝကို အမှောင် ချုပ်ပစ်ပါနဲ့။ မေမိုးနဲ့ကိုကိုကြီးအတွက် ကျွန်မဆူးညောင်ခလုတ် မဖြစ်ချင် ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးကိုလည်း တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာစေချင် ပါတယ်။

မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့အတူ လျှောက်လှမ်းရတဲ့အခါ ဘဝဆိုတာ ကန္တာရကြီးတစ်ခုလို ချောက်ချားထိတ်လန့်စရာကောင်းလှပါတယ်ရှင်။

စကားတွေ တတ်နေသည့် ကောင်မလေးကို နေဒွန်းအသည်း ယားလာခဲ့သည်။ ကိုယ်နှမလေးသာဆို နားရင်းအုပ်ပစ်ဖို့သာ ကောင်း တော့ရဲ့။ သဘောတွေ ကောင်းနေလိုက်တာလေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက နိုင်နေကျမို့ နေဒွန်း ယုဝတီကို လှမ်းဆွဲ ပွေ့ယူပြီး တင်ပါးကို နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ဆင်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“မချစ်ဖူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ။ ယုဝတီကို ကိုကိုကြီးမချစ်ဘူး လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ”

သူ့ခပ်တည်တည်းမေးလျှင် ယုဝတီ၏ အသွင်က ကြောင် တောင်တောင်။

“ဟင် ကိုကိုကြီးချစ်တာ မေမိုးမဟုတ်ဘူးလား။ ပန်းနုရောင် ထီးကလေးလေ”

သူမ၏အပြောက သူ့ရင်ကို သူ့အနာဟောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြုတ်

ပွတ်တိုက်သွားတာ အမှန်။ သို့သော် နေဒွန်း စိတ်ကိုတင်းရပ်သည်။

“ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်နေလို့မရပါဘူး ယုဝတီရယ်။ ထက်တွေကျကျ လုပ်သင်တာ လုပ်ရမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုဝတီကို ကိုကိုကြီးချစ်ပါတယ်။ ကိုယ်အပေါ် ထူထည်ကြီးမားလှတဲ့ ယုဝတီရဲ့ ချစ်ခြင်းက ကိုယ်ကိုတုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်စေပါပြီ။ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ရနံ့ သင်းနေရင် ပြည်စုံပါပြီကွယ်”

နံနက်လေပြည်မှာ စပယ်ရနံ့လေးများက သူတို့နှစ်ဦး၏ နှလုံး သားများကို ထွေးပွေ့ငြိမ်းချမ်းနေစေလျှင်...

ဘဝတာလျှောက်လုံး မေတ္တာတော်ဖွတ်ခဲ့ရသည့် ကောင်မလေး မှာ သူ့ကိုကိုကြီး၏ ရင်ခွင်တွင် ကြည်နူးမွှေးပျံ့ နေမိပြန်တော့သည်။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

ကြယ်စင်မှူးဝေ